Barış Müstecaplıoğlu

Ahtapotun Rüyası

Roman

KAKTÜSÜN

Kimi zaman kayıp ruhların kendilerini bulabilmeleri için, önce birbirlerini bulmaları gerekir.

Terk edilmenin acısıyla baş etmekte zorlanan Hasan, eskiciden ucuz ama gösterişli bir masa satın alır. Bunalımlı bir gecede, masanın tablasından bir çift kadın elinin çıktığını görür. Dirseklerine kadar dışarı çıkan eller, bir ahtapotun kollarının suyun üzerinde dans etmesine benzeyen hareketler yapar. Aynı olay sonraki geceler tekrarlanınca, Hasan ellere dokunmaya cesaret eder. Bu dokunuştan öylesine etkilenir ki, masadaki kadının sırrını çözmek onun için bir tutkuya dönüşür.

Aynı anda genç bir kadın ölüler diyarında, neden kayıp bir ruha dönüştüğünü anlamaya ve hayattayken işlediği suçu hatırlamaya çalışır. Geçmişi düzeltmek için yaşayanların dünyasına dönmenin yolunu bulmalıdır. Cüce bir tepegözle başlayan arayışında, Şahmeran'dan Zümrüd-ü Anka'ya, Dede Korkut'tan, Gulyabani'ye, hayal gücünün tüm renkleriyle bezeli bir diyarın sırlarını keşfe çıkar.

Barış Müstecaplıoğlu, bağlı olmakla bağımlı olmak arasındaki ince çizginin üzerinden geçerken, bizi bir kez daha fantastik edebiyatın zihin açıcı dünyasına dave

THG
3155287
SNV
0155287 SNV

ISBN 978-605-09-8139-1
Sertifika no: 11940
9 786050 981391
Doğan Kitap

Barış Müstecaplıoğlu, 1977'de doğdu. 2002-2005 yılları arasında, Türkiye'nin ilk diyar fantazyası olan *Perg Efsaneleri*'ni kaleme aldı. Dört romandan oluşan bu seriden sonra, farklı türlerde *Kardeş Kanı, Şakird* ve *Bir Hayaldi Gerçekten Güzel* isimli üç roman yazdı. 2012'de *Şamanlar Diyarı* ile Perg diyarına geri döndü. Üç kitaptan oluşan bu seriyle, geçmişten bugüne dünyanın her yerinde yaşanan düşmanlıkların anlamsızlığına büyülü bir ayna tuttu.

2016'da yayımlanan *Osmanlı Cadısı*'nda, uçan arabalarla kalyonları, robotlarla semazenleri sıra dışı bir kurguda ustalıkla buluşturdu. Hem Osmanlı döneminde hem de gelecekteki İstanbul'da geçen bu roman, edebiyatımızda bilimkurgu ve distopyanın en başarılı örnekleri arasında gösterildi. 2018'de hayallerimizi gerçeğe dönüştürmenin yolları üzerine deneyimlerini *Hayallere Ulaşma Rehberi* ismiyle kitaplaştırdı. 2019'da fantazyanın tüm zenginliğini yansıtan öykülerinin bir araya geldiği *Gerçekler Kırıldı* yayımlandı.

Yazarın çeşitli eserleri bugüne kadar İngilizce, Lehçe, Romence, Bulgarca, Çince, Arapça, Sırpça, Almanca ve Hintçe dillerine çevrildi. Dünyanın pek çok ülkesinde edebiyat festivallerinde konuşmalar yaptı. Fantazya ve Bilim Kurgu Sanatları Derneği'nin kurucuları arasında yer aldı.

Kitapları bugün onlarca lisede öğrencilere hayal güçlerini geliştirmeleri için okutuluyor. Pek çok üniversitede yaratıcılık üzerine seminerler veriyor.

Ahtapotun Rüyası

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Gerçekler Kırıldı
Hayallere Ulaşma Rehberi
Osmanlı Cadısı

AHTAPOTUN RÜYASI

Yazan: Barış Müstecaplıoğlu
Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

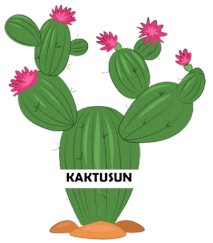
1. baskı / Mart 2021 / ISBN 978-605-09-8139-1
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 446 05 99
Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ahtapotun Rüyası

Barış Müstecaplıoğlu

Doğan Kitap

1

Bir zamanlar mutlu olduğunu anımsıyordu. O huzurlu günlerde kim olduğu, nerede yaşadığı, bir ailesinin olup olmadığı hakkında kesin konuşamazdı. Yalnızca bir duyguydu hatırladığı, sıcak ve kuru bir yaz sabahı insanın burnuna her nasılsa düşen bir su damlasının yağmuru özletmesi gibi, arada bir aklına düşüyor, ancak asla elle tutulur, gözle görülür bir gerçekliğe kavuşmuyordu.

Üzerine tünediği kalın daldan on metre ötedeki bir başka ağacın dalına zorlanmadan sıçradı. Bir an dengesini kaybedecek gibi oldu, keskin pençeleri boşluğa kaydı. Geniş ve güçlü vantuzlarıyla ağacın nemli gövdesine yapışıp sabit kaldı. Heyecanını bastırmaya çalışarak yeniden yukarı tırmandı. Aşağı düşmekten yana endişesi yoktu, bedenini kaplayan kara kabuk bildiği tüm kayalardan daha sağlamdı. Ne var ki zaman kaybetmekten ve avını gözden kaçırmaktan ölesiye korkuyordu.

Kayıp ruhun kokusu artık çok yakından geliyor, kelimenin tam anlamıyla başını döndürüyordu. İçinde yanardağlar patlıyor, lavları kalbini yakıyor, arzu damarlarında taşkın bir sel gibi akıyordu. Bu duyguya karşı koyamıyordu, mücadele etmekten vazgeçmişti. Bundan önce birine sahip olmayı hiç bu kadar çok istememişti. Peşine düştüğü hiçbir ruhun karanlığı onu bu denli cezbetmemişti. Kapıldığı rüzgâr, başa çıkabileceğinden çok daha şiddetliydi.

Geçmişinde mutlu bir dönem olduğuna dair bu tuhaf duyguyu, son zamanlarda sık sık yaşamaya başlamıştı. Böyle anlarda yüreğindeki bitmek bilmeyen, nedeni belirsiz öfkenin harareti azalıyor, kendisini her zamankinden güçsüz hissediyordu. Bunu tetikleyen ne olmuştu, bilmiyordu. Neden zihni çok uzun zaman önce unuttuğu, merak etmekten bile usandığı günlere dönmek için beyhude çırpınıyordu? Bir ruhyiyene dönüşmeden evvel nasıl bir hayatı olduğu, mesut olup olmadığı, sevilip sevilmediği, artık o yaşam asla ulaşılamayacak kadar uzakta kalmışken ne anlam taşıyabilirdi? Burada evrildiği varlıkla ve hiçbir zaman yatışmayan açlığıyla asırlar önce barışmıştı. Kayıp ruhları avlamak, vantuzlarıyla son zerrelerine kadar emmek, içini onların ıstırapları, hayal kırıklıkları ve çaresizlikleriyle doldurmak, var oluşunun yegâne anlamı olmuştu. Bunu kim ya da ne değiştirebilirdi?

Uzun, çarpık bacaklarını büktü, ayak pençelerini ağacın sert gövdesine saplayıp destek aldı, olanca gücüyle en az yirmi metre uzaklıktaki meşe ağacına zıpladı. Havada süzülürken, taştan sert bedenini kucaklayan rüzgârın keyfini çıkardı. Yerçekiminden azade olduğu böyle anlar, kendisini iyi hissetmeye en yakın olduğu anlardı. Onu taşıyabilecek kalınlıkta bir dala vantuzlarıyla yapıştı, onlarca metre yükseklikte bir süre ileri geri sallandı. Bin yaşını aşkın, gövdesi yer yer çürümüş meşenin kesif kokusunu içine çekti. Bacaklarını toplayıp görkemli vücudunu sık yaprakların arasına sakladı. Tutkuyla arzuladığı kayıp ruh gittikçe yaklaşıyordu. Burası ona pusu kurmak için uygun bir yerdi.

"Dikkat et, işte orada" dedi tepegöz, yanı başında diz çökmüş genç kadına. Kadın, arkasına gizlendiği kayaya dirseklerini dayamış, bir ceset kadar hareketsiz duruyordu, sanki nefes bile almıyordu. Çatık kaşlarının altında kaygı bulutla-

rı dolaşıyordu. Üzerinde yırtıcı hayvanların keskin dişlerine dayanabilecek kadar sağlam, hızlı hareket etmesine engel olmayacak kadar esnek bir deri kıyafet vardı. Yüzü, minik yaratığın hayatı boyunca gördüğü en güzel şeydi. Rahatsız edici, uzun bir sessizlikten sonra, fısıldayarak karşılık verdi.

"Göremiyorum. Nerede saklanıyor, göster bana. Dişi mi yoksa erkek mi?"

Kadının bacak boyundan daha kısa olan tepegöz, toparlak burnunun üstünü kaşıdı. Alnının tam ortasında, suratının yarısından fazlasını kaplayan tek gözünü kısarak o yöne dikkatle baktı.

"Dişi olmalı. Evet, evet, bu bir dişi. Yelesinin renginden belli. Ön bacakları da ince ve tüysüz. Sen cidden onu göremiyor musun? İnsanların gözleri amma kullanışsız, çıkarıp atsanız kaybınız olmaz!"

"Ukalalık etme. Biz de senin beceremediğin bazı şeyler yapabiliriz. Üzerinde göstermemi ister misin?"

Tepegöz, kadının havaya kaldırdığı sıkılı yumruğa bakıp dilini çıkardı. Av arkadaşı bazen böyle boş tehditler savururdu. Ama kendisine asla zarar vermeyeceğini adı gibi biliyordu.

"Tamam, tamam. Hemen köpürme, sevgili. Hem dişi hem de epey gürbüz. Bundan bir ton et çıkar. Elimizden kaçırmayalım!"

"Gebe hayvanları avlamıyoruz, biliyorsun" dedi kadın "Hayvan yüklüyse yola devam edelim. Daha geceye çok var, yenisini buluruz."

"Hayır, hayır, sevgili! Gebe değil. Mustak bundan emin! Çok net görüyorum, sırtı dümdüz. Değil üç tane, bir tane bile çıkıntı yok. Mustak, Dağkuşu'nu hiç yanılttı mı?"

Dağkuşu başını iki yana salladı. Ona takdir bekleyen gözlerle bakan tepegöze gülümsedi, kel başını bir anne şefkatiyle okşadı. Omzundaki yayı eline aldı, oku yerleştirip olanca gücüyle gerdi. Büyük bir kuvvet harcamasına rağmen eli hiç

titremiyordu. Bütün dikkatini okun taşla sivriltilmiş ucuna vermişti. Mustak'ın minik işaretparmağıyla büyük bir ciddiyetle gösterdiği yöne nişan aldı. Oradaki sık dalların ve yaprakların ardında ne olduğunu göremiyordu, ama yoldaşına güveniyordu. Dediği doğruydu, aylardır onu bir kez olsun hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Okun saplandığı yerden yetişkin bir mentorinin tanıdık inlemesi duyulunca yüzüne hoşnut bir gülümseme yayıldı. Tepegöze aferin der gibi bakıp göz kırptı. Minik yaratığı omzuna aldı, vahşi yırtıcıların gelip ete ortak olmasından çekindiği için oraya doğru koştu. Koşarken, omuzlarına dökülen siyah, örgülü saçları dalgalanıyor, ela gözlerinde sanki yıldırımlar çakıyordu.

Mentorinler, eski hayatından hatırladığı az sayıda şeyden biri olan koyunları andırıyordu. Sekiz bacakları olmasa ve kuyruksokumlarından yüzlerce sivri diken çıkmasa aralarındaki benzerlik daha da fazla olabilirdi. Beyaz, yumuşak tüylerle kaplıydılar, otla beslenirlerdi ve etleri son derece lezzetliydi. İnanılmaz bir hıza sahip oldukları için, onları ancak varlığını hissetmeyecekleri bir mesafeden avlayabiliyordu. Bazen yanlarına yeterince yaklaşabilmek için saatlerce fırsat kollaması gerekiyordu. Neyse ki birkaç ay önce aç kurtların saldırısından kurtardığı bu neşeli tepegöz, o günden beridir dizinin dibinden ayrılmamıştı. Mustak'ın olağanüstü keskin gözü avlanmayı epey kolaylaştırıyordu.

Dalları ve yaprakları aşıp yanına ulaştığında, yaralı mentorinin can çekiştiğini gördü. Düştüğü yerde titreyerek yatıyordu, acıdan büyümüş gözleri boşluğa bir kurtarıcı bekler gibi kenetlenmişti. Öndeki dört bacağı sopa gibi kaskatı kesilmişti, arka bacakları birbirine dolanmıştı. Dağkuşu, elini hayvanın karnına koydu ve gözlerini yumup oraya odaklandı, içinde bir can taşıyıp taşımadığını hissetmeye çalıştı. Çarpmaya devam eden minik bir kalbin sesini duymaktan

korktu. Gebe olmadığından emin olunca rahatladı. Bıçağını hayvanın boğazına dayayıp tek hamlede acısını dindirdi.

Cüce tepegöz, kadın onun sözüne yüzde yüz güvenmediği için bir kırgınlık hissetmedi. Arkadaşının gebe hayvanlar konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Buna anlam veremese de saygı duyuyordu. İnsanlar garip yaratıklardı, en doğrusu onları oldukları gibi kabul etmekti.

"Biraz yiyelim, ne olur, biz de biraz but yiyelim!" diye arzuyla inledi. "Bir parça sen bir parça ben, Abra'nın ruhu duymaz!"

Hayvanın leziz etlerini bedeninden ayıran Dağkuşu'na yalvaran gözlerle baktı. Kadın kestiği parçaları deri bohçasına üst üste yerleştiriyor, bunu yaparken dini bir ayin gerçekleştiriyor gibi özenli davranıyordu.

"Bu mümkün değil. Her seferinde şansını deniyorsun, sormaktan hiç usanmadın. Etin tamamını Abra'ya götürmem gerek, bunu biliyorsun. Eksik bir parça olursa anlaşmamız bozulur. Onu kandırmak imkânsız, ben zaten yalan da söyleyemem. Bir yıldır her gün sabırla avlanıyorum. Defalarca yaralandım, ısırıldım, sokuldum, tırmalandım, sayısız gecemi bu ağaçların arasında uykusuz geçirdim. Serbest kalmama yalnızca bir hafta kaldı. Sadece yedi gün! Bir parça but için bunca emeği heba edemem. İstersen kemikleri sıyırabilirsin. Doyman için yeter de artar."

Mustak, Dağkuşu'na büyük bir öfkeyle baktı, üzerine atlayacakmış gibi gerildi, yumruklarını sıktı. Ardından her zaman olduğu gibi hızla sakinleşti, kasları gevşedi. Yüzüne aldırmaz bir ifade yerleşti.

"Öyle diyorsan öyledir, sevgili" dedi omuz silkerek. "Saygıdeğer Abra'yı kızdırmak istemeyiz! Hele şu kahrolası anlaşma sona ersin, o zaman ödeşiriz. Avlayacağın ilk mentorini iliklerine kadar yemezsem bana da Mustak demesinler!"

Kadının yerde bıraktığı bacak kemiklerinden iri bir tanesini aldı, keskin dişleriyle hırsla kemirmeye başladı.

Sert bir rüzgâr, dalları salladı, tepelerinde bir çatı ören geniş yaprakları dalgalandırdı. Havalanan birkaç kuşun kanat sesleri duyuldu, rahatları bozulan cırcır böcekleri ötüştüler. Dağkuşu, sekiz bacaktaki tüm butları kestikten sonra, durup dikkatle etrafı dinledi. Civarda bir kurdun dolaştığına dair bir emare yoktu, orman derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ardından hayvanın kalan parçalarını kemiklerinden ayırmak için yeniden bıçağına davrandı. Abra, etlerin düzgün kesilmesine önem verirdi, bu yüzden çok özenli çalışıyordu. Bir senedir her gün onun için avlanıyordu, zamanla aralarında birbirlerine verdikleri sözün ötesine geçen, tuhaf bir bağ oluşmuştu. Bu bağa bir isim veremiyordu, fakat artık onu beslemeyi bir zorunluluk olarak göremiyor, o dev yaratığın hislerine içtenlikle değer veriyordu. Bir hafta sonra bir daha görüşmemek üzere ayrıldıklarında, kendisini iyi hatırlamasını istiyordu.

Tam o sırada, ensesine bıçak gibi saplanan bir rahatsızlık hissetti. Sanki bir çift göz kendisini, var oluşun anlamını görecekmiş gibi tutkuyla seyrediyor, her hareketini anbean gözlüyordu. Bu öylesine yoğun bir histi ki baştan ayağa ürperdi, binlerce yabancının önünde çırılçıplak durmak zorunda kalmış gibi duyumsadı kendini. Bıçağı ani bir saldırıdan korunmak istercesine göğüs hizasına kaldırdı, önce etrafına, ardından gittikçe güçlenen bir sezgiyle yukarıya baktı.

"Mustak! Orada bir şey var. Kafanı kaldır da bak, biri bizi izliyor."

Cüce tepegöz, keyifle kemirdiği kemiği ağzından isteksizce uzaklaştırdı, kadını şaşkın gözlerle süzdü.

"Nerede! Mustak görürdü! Olsa görürdü!"

"İşte orada, şu yüksek dalların arasında. Görmüyorum, ama bizi seyrettiğini hissediyorum."

"Emin misin, sevgili?"

Genç kadının sesi alçaldı, ürkek bir çocuğun fısıldamasına dönüştü.

"Bu ormanın gerçek olduğuna ne kadar eminsem, o kadar eminim."

Cüce tepegöz, aylardır birlikte nice badireler atlattıkları, kendisiyle üç devasa kurdun arasına gözünü kırpmadan giren kadının yaşadığı telaşa hayretle bakakaldı. Onun herhangi bir şeyden korktuğuna daha önce hiç şahit olmamıştı. Kilometrelerce uzaktaki bir kuşun gagasında ne taşıdığını görebilen gözüyle, kadının işaret ettiği noktaya olanca dikkatiyle baktı. Birkaç saniye sonra, başını iki yana sallayıp yol arkadaşının elini sımsıkı tuttu.

"Orada hiçbir şey yok. Yalnızca dallar ve haylaz güneşin ışık oyunları. Belki minik, oyuncu bir kuş ya da ürkek bir kertenkele. Korkma sevgili! Mustak tehlike göremiyorsa, yok demektir."

Genç kadın, bir süre nefesini tutarak oraya bakmaya devam etti. Hayatı boyunca korktuğu irili ufaklı her şey, gördüğü tüm dehşet verici rüyalar, bütün hayal kırıklıkları, yaşadığı fiziksel ve duygusal her türlü acı, hep birlikte tek bir bedene sığışmış, o dalların üzerinden onu izliyordu sanki. Bu bakışlar derisini yırtıyor, etini delip geçiyor, kemiklerini un ufak ediyor, ruhundaki tüm dehlizleri görebiliyordu. Mustak, bu defa yanılıyordu. Onu gözleriyle göremese de orada olduğunu biliyordu. O karanlık varlık, baş döndürücü bir tutkuyla, sinsice kendisini seyrediyordu. Bu duygudan kurtulması epey vakit aldı. Sonunda sürekli konuşarak ellerini çekiştiren tepegöz, dikkatini dağıtmayı başardı. Sessizce, bir an evvel işini bitirip oradan uzaklaşma arzusuyla, kalan etleri dilim dilim kesti. Bohçasını ağzına kadar doldurup sırtına vurdu. Kendisini dinlemediğini fark ettiği için suskunlaşmış, biraz da bu halinden korkmuş cüce yoldaşını omzuna aldı. Hızlı adımlarla ormanın derinliklerine yü-

rürken, o delici bakışları ensesinde hissediyordu. Bu dayanılmaz duygu zaman içinde zayıflayıp kaybolana kadar, arkasına dönüp bakmaya ya da yavaşlamaya cesaret edemedi.

Ruhyiyen, vantuzlarıyla sımsıkı tutunduğu ağacın gövdesinden aşağıya, az önce Dağkuşu ve Mustak'ın diz dize oturdukları yere ustaca kaydı. Pençeli ayaklarının dibinde artık sadece bir kemik yığını olarak yatan mentorine baktı. Bir ayağını bu kemiklerin üzerine koydu, sıkıca bastırıp onları yüzlerce parçaya ayırdı. Ateş saçan gözleri, genç kadının gittiği yöne odaklandı. Az önce bir ağaçtan diğerine tam zamanında sıçramıştı, yoksa avının ya da o yapışkan cücenin kendisini görmesi işten bile değildi. Halbuki tatlı avı daha varlığından haberdar olmamalı, onu ne kadar çok istediğini fark etmemeliydi. Ruhu henüz sindirilmeye hazır değildi.

"Zamanı gelecek..." dedi kadının arkasından, dehşet verici suratında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Her zerrenle benim olacağın gün yaklaşıyor. Bundan kaçamazsın. Benden saklanamazsın. Yakında tüm acılarınla, hüsranlarınla, işlediğin tüm karanlık günahlarla içime dolacaksın."

Derin bir nefes alıp kadının o civara sinen baştan çıkarıcı kokusunu içine çekti. Daha önce hiç bu kadar zedelenmiş bir ruhla karşılaşmamıştı. Bu ruhun her köşesi vicdan azabıyla dolu, irinli kabarcıklarla kaplıydı. Böylesine lezzetli bir avdan asla vazgeçemezdi, artık onsuz yapamazdı. Onu elde etmek şu an var oluşunun yegâne anlamıydı.

Kendinden geçmiş bir halde bu baş döndürücü kokunun peşine düştü, ağaçların arasında yitip gitti.

2

Beni ilk annem terk etti.

On dört yaşındaydım.

Okuldan eve yürürken kafam bozuktu. Hoşlandığım kızın bir başka çocukla oynaştığını görmüştüm, benim orada olmama aldırmadan teneffüs boyunca cilveleşmişlerdi. Kıvırcık saçlı, çilli, çirkin bir üst sınıf öğrencisiydi, kızın onda ne bulduğunu hiç anlayamamıştım. Birbirlerinin kulaklarına fısıldayıp kahkahalarla gülerken mutlu görünüyorlardı. Neredeyse kıskançlıktan ağlayacaktım. Sınıftan çıkmak için yanlarından geçerken oğlanın ayağına kasten basmak istemiştim, öyle sert basacaktım ki parmakları kanayacaktı, günlerce yere basamayacak, o kıza sırnaştığı güne lanet okuyacaktı. Ama benden daha büyük ve iriydi, bunu yapmaya cesaret edememiştim. Bahçede futbol maçı yapan çocuklara katılmış, hıncımı olanca gücümle tekmelediğim toptan çıkarmıştım.

O yaşlarda kızlar hakkında tek bildiğim bizden farklı olduklarıydı, huylarıyla, görünümleriyle, konuşma tarzlarıyla, sanki başka bir dünyaya aittiler. İleriki yıllarda bana hayatı öğretecek, yoluma ışık tutacak birçok muhteşem kadınla tanışacağım, erkek arkadaşlarımdan çok onlara akıl danışacağım, o günlerde aklımın ucundan bile geçmezdi. Kadın erkek ilişkileri hakkında bildiklerim, izlediğim ikinci sınıf gençlik filmlerine dayanıyordu. Bir kızı öpebilmenin artık gerçek bir delikanlı olduğumu kanıtlayacağına inanıyordum. O zaman-

lar oldukça küçültücü bulduğum çocukluktan çıkış için bu bir tür ilahi törendi sanki. Onlara yaltaklanırsam, en kötü esprilerine bile dünyanın en iyi şakalarıymış gibi gülersem buna izin vereceklerini umut ediyordum. Ama doğruyu söylemek gerekirse pek başarılı olamıyordum. Hoşlandığım kızlar benim hakkımda ne düşünüyorlardı, ne hissediyorlardı, hatta varlığımın farkında mıydılar, bunu pek bilmiyordum. O çilli çocuğa karşı kızgınlığım, basketbol oynarken kaçırdığım kolay bir atıştan sonra üç sayı çizgisinden topu potaya sokan birine karşı hissettiklerimle aynıydı. Bana kendimi zayıf ve yetersiz hissettirmişti. Bir başkasının yapabildiği bir şeyi becerememek beni deli ediyordu.

Sadece bu kadarla kalsa iyiydi, teneffüste başıma bir başka korkunç felaket daha gelmişti. O gün sınıfta hava atmak için giydiğim, en sevdiğim spor ayakkabımın ucu açılmıştı. Herhalde maç yaparken topu o kadar hırslı tekmelediğim için olmuştu, bu düşüncesizliğim yüzünden kendime kızıyordum. Annem bunu görünce muhtemelen başımın etini yiyecekti, masraflarımı karşılamak için ne kadar çok çalıştığıyla başlayacak, bitmek bilmeyecek bir nutuk beni bekliyordu. Gözüm ayakkabıma her takıldığında, ucundaki minik yırtık genişlemeye başlıyor, her geçen saniye biraz daha büyüyor, sonunda önce beni, sonra tüm dünyayı yutuyordu. İki yanında kırmızı şimşekler olan, beyaz rengi burnuna doğru gittikçe mavileşen ve sonunda mora dönüşen, harika ayakkabılardı. Çocukluğumdan pek çok şeyi bir toz bulutunun ardında belli belirsiz hatırlarken, o ayakkabıları tüm detaylarıyla gözlerimin önünde canlandırabilmem tuhaf. Hoşlandığım kızı çilli bir oğlanın öpmesine mi daha çok öfkeliydim ayakkabımın zarar görmesine mi, şu an emin değilim. Tek hatırladığım, sakin bir mahallede, orta halli bir binanın en üst katındaki evimize doğru yürürken, kendimi çok kötü hissettiğim. Dünya insafsız bir yerdi, hayat bana gaddarca davranıyordu,

bugün bundan daha kötü geçemezdi. Hayatın zorlukları ve her an üzerimize çökebilecek felaketlerin boyutları konusunda öylesine cahildim.

Kapıya vardığımda, babaannemi merdivene oturmuş ağlarken buldum. Annemin az önce bizi terk ettiğini söyledi. İlk duyduğumda ne söylediğini anlayamadım, daha doğrusu yanlış duyduğumu sandım. Kelimeler zihnimde oradan oraya savruldular, bir mana kazanmaları için her birini tek tek yakalayıp yan yana dizmem gerekti. Bir içgüdüyle başımı çevirip baktım, annem yolun biraz ilerisinde, bir taksiye binmek üzereydi. Ona çok yakışan, portakal rengi elbisesini giymişti, saçları özensizce toplanmıştı. Yanında sadece el çantası vardı, evden apar topar çıkmış olmalıydı. O kadar şaşırmıştım ki ona seslenmek aklıma gelmedi. Arkasına bakmadan arabaya binmesini ve uzaklaşmasını bir film sahnesiymiş gibi seyrettim. Bu onu son görüşüm oldu.

Evi terk etmek için benim okuldan dönmemi mi beklemişti, tanık olacağım bu sahnenin hayatım boyunca zihnimden silinmemesini mi istemişti, bunun yanıtını bugün bile kendime veremiyorum. Belki de büyük kısmında yanımda olamayacağı ömrüme böylece damgasını vurmayı hayal etmişti. Ailesini terk edecek ruh haline büründüğünde, insanın normalde çılgınca ya da zalimce gelecek pek çok şeyi makul görebilmesi doğal. Gene de ben annemin birkaç sene önce büyük bir özenle döşeyip bin bir çeşit süs eşyasıyla donattığı evimizi terk etmesiyle benim tam o sırada kapıya ulaşmış olmamın yalnızca kaderin bana yaşattığı pek çok tatsız tesadüften biri olduğuna inanmak istiyorum.

Geride bir not bırakmamıştı. Bizimle alıp veremediği neydi, artık neye daha fazla dayanamamıştı, hiçbir fikrim yok. İlk zamanlar geceleri neredeyse hiç uyumuyordum, dışarıda bir tıkırtı duyduğumda eve geldiğini sanıyor, yataktan fırlayıp kapıya koşuyordum. Dönmeyeceğini kabullenmem ay-

lar sürdü. Apartmandaki komşuların ve okuldaki arkadaşlarımın bana acıyarak bakmalarına ise hiçbir zaman alışamadım. Babaannem bu konuda asla konuşmadı, ben de yalnızca bir defa sordum, yanıt alamayınca üstelemedim. Yetmiş iki yaşına kadar gayet sağlıklı yaşamış kadın, bu olaydan sonra çok geçmeden rahatsızlandı, hastanede geçen birkaç haftanın sonunda sakince aramızdan ayrıldı. Ben de o güne dek hayatımda pek bir yer kaplamayan amcamla ve eşiyle yaşamaya başladım. Çocukları yoktu, olmasını da hiç istememişlerdi. Haklarını yemeyeyim, bana bir aile sıcaklığı sunamasalar da ellerinden geldiğince iyi davrandılar.

Babam ben daha iki yaşındayken bir araba kazasında öldüğü için onun hakkında iyi ya da kötü bir şey hissetmiyorum, ancak annemi asla affedemedim. Tek bir açıklama yapmadan giderken beni nasıl bir yalnızlığa mahkûm ettiğini biliyordu. Yaşım kemale erdikten sonra onu bulmayı hiç denemedim. O da beni arayıp sormadı. Bu kararıyla, hayatım boyunca bitmek bilmeyecek terk edilişlerimin ilkine imzasını atmış oldu.

Bugün karşımda duran asırlık masaya tüm dikkatimi vermiş bakarken ve renkleri solmuş üst tablasından bir çift kadın elinin çıkması için dua ederken, beni delirmenin eşiğine getiren olaylar zincirinin de annemin gidişiyle başladığından neredeyse eminim.

Bu masayı geçen ay iki sokak aşağıdaki minik bir eskici dükkânından satın aldığımda, ilgimi çeken tek yönü bacaklarından birinin diğer üçünden farklı olmasıydı. Zihnim bazen bana böyle oyunlar oynar. Diğer herkese sıradan görünen bir alete bakarım, örneğin bir çim biçme makinesine ya da bir elektrik süpürgesine, bir kenarında sıra dışı bir detay yakalarım, sonra birden onu bambaşka bir gözle görmeye, ona türlü anlamlar yüklemeye başlarım. Çim biçme makinesinin üzerindeki birkaç düzgün çizik, babası tarafından durmadan dövülen bir çocuğun o gaddar adamın en sevdiği alete çakı-

sıyla zarar vermesiyle biten bir intikam hikâyesine dönüşür. Elektrik süpürgesinin hortumunun ucunda kalmış saç telleri, kocasının kendisini aldattığını öğrendiği için kanlı gözyaşları dökerek saçlarını yolmuş bir kadın imgesi oluverir. Son derece zevkli bir ustanın elinden çıkmış, her detayına asalet sinmiş o antika masanın diğer ayaklarının kusursuzca oyulmuş insan suratlarıyla süslenmesine rağmen, kırık ayağının sıradan bir tahta parçasıyla değiştirilmiş olması, onu yaralı bir hayvan gibi görmeme yol açıyordu. Doğrusu diğer ayaklarındaki suratlar da tuhaf ve etkileyiciydi. Biri şuh bakışlı, hoş bir kadındı, bir diğeri tombul yanaklı, komik görünümlü bir adam, sonuncu ise sinsi bakışlarıyla insanı günaha davet eden, melek yüzlü bir şeytana benziyordu. Eskici, ilk bakışta pahalı olduğunu sandığım bu masa için oldukça cüzi bir para talep etmişti. Civara yeni taşınan bir komşunun dükkânına ayağı alışsın istemişti belki. Şimdi düşününce, belki de masadaki tuhaflığı hissetmiş ya da buna şahit olmuş, bu yüzden onu bir an evvel elden çıkarmayı tercih etmişti.

Masa çok büyük değildi, yemek masasından daha çok çalışma masası olarak işime yarayabilirdi. Kare şeklinde üst tablası, kahverengi bir çerçevenin içerisinde çaprazlama sıralanmış doğal görünümlü tahtalardan oluşuyordu. Tablanın tam ortasında soluk mavi, üstünde irili ufaklı oyuklar olan elmas şeklinde bir bölüm vardı. Bu bölümdeki tahtaların masanın bütünüyle uyumsuz görünmesi, ona tuhaf bir çekicilik ve sıra dışılık katıyordu. İnsan suratları nakşedilmiş bacaklarıyla birlikte düşününce, zamanında bu masaya büyük ihtimam gösterildiğini, zevkli ve zengin bir insanın evini süslediğini hayal etmek zor değildi. Kırık bacağının ve yerine neden bir tahta parçası takılarak eskiciye satıldığının öyküsü, o zamanlar pek ilgimi çekmemişti. Lakin şimdi, üç gecedir bana yaşattığı olağanüstü olaylar ve duygulardan sonra, dünyada bundan daha fazla merak ettiğim hiçbir sır yok.

Üç gün önce, evime teslim edilen eşyaları taşıma firmasının elemanıyla kontrol ederken, iri yapılı, top sakallı adam yeni çalışma masama şaşırtıcı bir ilgi göstermişti.

"Çok özel bir parça" demişti. Gözleri masanın bacaklarında ve tablasında güzel bir kadının kıvrımlarını seyreder gibi dolanıyordu.

"Bu insan yüzleri birer sanat eseri. Daha önce böylesini görmemiştim. Hangi çılgın, bir masanın ayakları için bunca özen gösterir! Müthiş, vallahi müthiş."

Bir elini tablanın üzerinde usulca gezdirdi. Bunu yaparken rahatsız olup olmadığımı anlamak ister gibi kaçamak bir bakış attı. Tuhaftı, kız arkadaşıma sulanıyormuş ve bunu bana fark ettirmemeye çalışıyormuş gibi utangaç ama tutkulu bir hali vardı. Aldırmadığımı görünce avucunu masanın tam ortasına bastırdı.

"Bu tahtalar da bildiğimiz ahşap değil. Ne olduklarını anlamadım ama sıra dışı bir malzeme. Aile yadigârınız mı Hasan Bey, öyle olsa gerek. Diğer eşyalarınızdan çok farklı, çok etkileyici. Yani diğerleri de güzel tabii, beni yanlış anlamayın, sadece bu masanın kendine has bir çekiciliği var. Tuhaf bir his, sanki dile gelse, bize çok enteresan bir öykü anlatacak."

"Hayır, onu yeni aldım" dedim. "Pek bir özelliği yok, pahalı da sayılmaz. Alelade bir masa işte."

O sırada televizyon açıktı ama sesi kısıktı. Haberlerde bir orman yangını ve bu yangından kaçmaya çalışan hayvanlar vardı. Neresi olduğunu anlayamamıştım, sadece itfaiyecilerin kıyafetlerinden farklı bir ülke olduğunu tahmin edebiliyordum. Nedense alevler içinde kalmış ağaçlar bana büyük bir acı verdi, halbuki bu tür şeylere aldıran biri değilimdir. Daha önce filmlerde ya da televizyonda sayısız doğa felaketi görmüştüm, bende en ufak bir duygu yarattıklarını hatırlamıyorum. Fakat o dakikalarda sanki o yangın yeri benim tüm hayatımı geçirdiğim, yürekten bağlı olduğum bir yerdi,

böyle hissetmekten kendimi alamıyordum. Altyazıda yangına yaktıkları ateşi söndürmeden giden piknikçilerin sebep olduğunu okudum.

"Çok yazık..." diye mırıldandım, adama bakmadan. "Bunca yaşanmışlık bir anda küle dönebiliyor. Bir insanın yıllarca harcadığı emek, binbir çabayla büyüttüğü filizler, başka birinin hoyratlığı yüzünden ne kolay heba oluyor."

Adam önce bana, ardından kilitlenip kaldığım ekrana baktı. O sırada orman yangınından değil, kendi yaşadıklarımdan söz ettiğimi anladığını hiç sanmıyorum. Söylediklerime hak verdiğini göstermek için ağzında bir şeyler geveledi, çok geçmeden sessizleşti. Bir süre daha çalışma masamla flört ettikten sonra, pek sohbet havasında olmadığımı fark etmiş olsa gerek işini çabucak bitirip gitti. O saniyeye kadar bir an evvel gitmesini istiyordum, odadaki varlığını rahatsız edici buluyordum. Ancak bana hâlâ çok yabancı gelen o evde yalnız başıma kaldığımda, kendimi büyük bir boşluğun içinde hissettim. Neredeyse camdan uzanıp geri gelmesi için adama seslenecektim. Dönmeli ve ben onu dinlemesem de konuşmaya, evin içindeki boğucu sessizliği kırmaya devam etmeliydi. Hatta birkaç gece burada benimle kalsa ne kadar iyi olurdu! Elbette böyle bir şey yapmadım. Bunun yerine mutfağa yürüdüm, henüz halılar serilmediği için çıplak ve soğuk mermere uzanıp kollarımı ve bacaklarımı çaprazlama açtım, gözlerimi badanasız tavana diktim, beni bu noktaya getiren son altı ayı düşünmeye başladım.

İki ortağımla birlikte kurduğumuz ve uzun bir süre bize büyük paralar kazandıran sosyal medya şirketimizi daha da büyütmek için bazı yatırımcılarla sözleşme imzalamıştık. Ortaklarımla yirmi yıla yakın dostluğumuz vardı, sayısız zorluğu birlikte aşmıştık, onları pek çok defa büyük dertlerden kurtarmıştım. Bu yüzden bir anda patlayan ekonomik krizde kendimizi bir borç batağında bulduğumuzda, yatırımcıla-

rımız karşısında tek bir ağızdan beni suçlamaları, onlarla işbirliği yaparak beni şirketten uzaklaştırmaları yüreğime bıçak gibi saplanmıştı. Sevdiğim ve çocuğum gibi gördüğüm firmamdan ayrılmak zorunda kalmak, tam da eşimle bebek planları yaptığımız bir dönemde ciddi maddi sıkıntıya girmek bile, o ikisinin beni yaşadığımız ilk büyük krizde terk etmeleri kadar içimi acıtmamıştı.

Büyük bir aşkla evlendiğim kadının bana aynı azabı sadece beş ay sonra yaşatması aldığım ikinci darbe oldu. İşsiz kalmama ancak bu kadar katlanabilmişti. Sadece beş ay, bu sürede sağlıklı bir çocuk bile doğuramazsınız. Herhangi bir şirkette iş güvencesi kapsamına girmeniz için bundan daha uzun çalışmanız gerekir. Bir sabah uyandığımda yanımda yatmıyordu, erkenden kalkıp giyinmiş, salonda beni bekliyordu. Soran gözlerle yanına yaklaştığımda, duygusuz bir sesle boşanmak istediğini söyledi, sonra bir kelime daha etmeden çıkıp gitti. Ona istediği her şeyi satın alabildiğim yıllarda aramızın ne kadar iyi olduğunu düşündükçe, artık geçmişte paylaştığımız tüm güzel anların yalnızca bir çıkar ilişkisi olduğunu görebiliyorum. Ama arkasından kapattığı kapıya bakarken, o sabah tek hissettiğim büyük bir hayal kırıklığı ve yalnızlıktı.

Annemden mi daha fazla nefret ediyorum, iş ortaklarımdan mı yoksa karımdan mı emin değilim. Aslında bu kadar çok terk edildikten sonra hissettiğim duygu öfke ya da nefret mi, bunu söylemek de benim için hiç kolay değil. Belki daha çok her şeyden usanma hissi, evet, ruh halimi en iyi böyle açıklayabilirim sanırım.

Boşanmamızdan hemen sonra kiraladığım bu daireye karımla yaşadığımız evden tek bir eşya bile getirmemiştim. Ona istediği her şeyi alabileceğini, geri kalanı da çöpe atabileceğini, dokunduğu hiçbir şeyi hayatımda istemediğimi yazmıştım. Yatırımcılar beni kapının önüne koyduklarında, da-

va açmamam için yüklü bir tazminat ödemişlerdi. Bu tazminatın büyük bölümünü yeni eşyalar almak için kullanmıştım. Paramın tükenmek üzere olduğunu fark edince, kalan son birkaç ihtiyacım için yakın bir mahallede keşfettiğim o eskiciye uğramıştım. Satın aldığım eşyalar arasında elbette bir yatak da vardı, ancak şu an üzeri kolilerle doluydu. Onları farklı bir köşeye taşımak için gücüm ya da hevesim yoktu. İçimden uzandığım yerden kalkmak gelmiyordu.

O gece orada, ümitsizce, mutfağın soğuk mermer zemininde uyudum. Gecenin bir yarısında, sert zeminde yatmaktan sırtım tutulmuş halde uyandım. Kalorifer yanmıyordu, soğuk bir kasım gecesiydi, yine de tuhaf bir şekilde sıcaktan bunalmıştım. Sanki içimde gittikçe büyüyen ve her yanı saran bir yangın vardı. Bunu düşündüğümde gözlerimin önünde haberlerdeki orman yangını ve dört bir yana kaçışan hayvanlar beliriyordu. Ben de bir yerlere kaçmak istiyordum, lakin nereye dönüp baksam beni yutmak için hevesli alevler görüyordum. Ailem, evliliğim, işim, hepsi birer hayal kırıklığına dönüşmüştü. Bir daha hayatıma herhangi bir sıfatla girecek bir insana güvenebileceğimi zannetmiyordum. Bu yüzden mümkünse kalan ömrümü o dört duvar arasından çıkmadan, bir kez daha terk edilme acısı yaşamadan geçirebilmek çok cazip görünüyordu. Bedenimi saran hararetten kurtulmak umuduyla içinde yalnızca birkaç şişe su ve bir parça ekmek olan buzdolabına gittim. Bir şişe alıp açılmamış kolilerden birine oturdum, soğuk suyu kana kana içtim. Anlayamadığım bir şekilde hararetim azalacağına her yudumda daha da arttı, alnımdan ter boşanmaya başladı.

Şişeyi bir başka kolinin üstüne bıraktığım anda, karşımda aralık duran kapıdan onu gördüm.

Çalışma masamın tablasının tam ortasında, soluk mavi renkli, elmas biçimli tahtaların içinden iki kadın eli çıkmıştı. Uzun, narin parmakları olan, bakımlı ve güzel ellerdi bun-

lar, bileklerinin bir karış altına kadar masanın dışındaydılar. Tırnakları ojeli değildi, çok sade ve doğal görünüyorlardı. Tablayla doksan derece açıyla duruyor, havada görünmeyen bir nesneyi nazikçe okşuyor gibi usulca hareket ediyorlardı.

Bu sahnenin gerçeküstü olduğunu gayet iyi bilsem de, gayriihtiyari eğilip masanın altına baktım, elbette orada saklanan biri yoktu.

Sonra kahkaha atmaya başladım. Nedenini şu an bile söyleyemem, bu yaşadıklarımda bana komik gelen hiçbir şey yoktu, gene de tüm gücümle kahkaha atmama engel olamıyordum. Sanki içimde başka biri vardı, kontrolü ele almıştı ve büyük umutlarla, gurur duyulacak başarılarla başlayan hayat hikâyemin delirmekle bitecek olması ona fena halde gülünç geliyordu. O kadar çok güldüm ki, karnıma sancı girdi, dizlerimin üzerine çöktüm. Kolumun çarptığı şişe devrildi, su yere döküldü. Ait oldukları bedeni göremediğim eller hâlâ oradaydı, kaybolmamışlardı. Masanın üzerinde o tuhaf dans hareketlerini yapmaya devam ediyorlardı. Çöktüğüm yerde, masanın bacaklarını süsleyen insan suratlarıyla göz göze geldim. Hepsinin ağızlarının kulaklarında olduğunu, hayatlarının en mutlu anını yaşıyor gibi göründüklerini yeni fark etmiştim. Özellikle tombul adam ve melek yüzlü şeytan, çatlayacak gibi gülüyorlardı.

Sonra yana devrildim ve tüm görüntüler silindi. Yaşadığım her şeyin üzerini örten koyu bir karanlığın içerisinde kayboldum.

3

Kısa sürede parlayan bir sosyal medya şirketi kurmadan evvel, gençliğimde harçlığımı çıkarmak için farklı sektörlerde geçici işler yapmıştım. Yanına taşındığım amcam, ailemden kalan evin kirasını alıyor, karşılığında okul masraflarımı ve zaruri ihtiyaçlarımı karşılıyordu. Ama arkadaşlarımla sinemaya gitmek ya da sevgilime hediye almak için ondan para istemek gücüme gidiyordu. Bu yüzden yaz tatillerinde ve hafta sonları bulduğum her türlü işte çalışıyordum. Beş yıldızlı bir otelde garsonluk yaptığım beş ayın, insanları ve hayatı tanımamda önemli bir rol oynadığını içtenlikle söyleyebilirim. Büyük oteller değişik kişilikleri gözlemleyebileceğiniz, renkli mekânlardır, her gün enteresan huyları olan birileri gelir birileri gider, bakmasını bilirseniz hepsi sizde izler bırakır. Misafirlerimiz arasında o genç yaşımda en çok ilgimi çeken, benden on yaş büyük, son derece alımlı ve asil görünen bir kadındı. Siyah uzun saçları ve kahverengi gözleri vardı, hokka gibi burnu çok hoşuma giderdi, biraz kiloluydu fakat kendine yakışan kıyafetler giyerek bunu kolayca gizleyebiliyordu. Gene de onu, bende uyandırdığı ergenlik heyecanlarından çok, başından geçen son derece tuhaf bir olay nedeniyle bu kadar iyi anımsıyorum. Bu olayı bana otelimizin hoşsohbet güvenlik görevlilerinden biri anlattı, o kadar çok detay verdi ki bizzat görmemiş olsam da her anını gözümün önünde canlandırabiliyorum.

Otelimizde iş görüşmeleri nedeniyle bir hafta kalacak olan kadın, ilk sabah kahvaltıdan sonra lobide bir kahve içer ve hesabı odasına yazdırır. Yan masada oturan yabancı bir adam, kadının masasında bıraktığı adisyondan oda numarasını, garsonla sohbetinden adını öğrenir. Kadının ismi erkeklere de verilen, cinsiyetsiz bir isimdir. Mahremiyetini korumak için biz ona Papatya Hanım diyelim. Papatya Hanım otelden çıktıktan sonra, adam kalabalık bir misafir grubunun peşinden resepsiyona gider, kartını kaybettiğini söyler. Başlarındaki kalabalıkla uğraşan görevliler, oda numarasını ve ismini doğru söylediği için ona alelacele yeni bir kart verirler. Böylece adamın bir hafta boyunca Papatya Hanım'ın hayatını sahiplendiği dönem başlamış olur.

Adam o yedi gün boyunca, kadın sabah otelden çıktıktan hemen sonra odaya girer, duşunu alır, yatakta uzanır, SPA'da masaj yaptırır, restoranda yemek yer. Bütün masraflarını odaya yazdırır. Papatya Hanım geceleri uyumaya gelmek dışında otelde zaman geçirmediği için kimse şüphelenmez. Son gün kadın bazı eşyalarının ve iç çamaşırlarının kaybolduğunu fark edince görevlilere şikâyette bulunur, video kayıtları izlenince olay anlaşılır. Adam yeniden otele geldiğinde, kıskıvrak yakalanır. Kadının iç çamaşırlarını giydiği anlaşılan adam, uzun süre kendisinin gerçekten Papatya Hanım olduğunu, asıl yalan söyleyen ve odasında gizlice kalan kişinin kadın olduğunu iddia eder. Bunu o kadar inanarak söylemektedir ki, çaresiz kalan görevliler, polis gelip onu götürene kadar buna itiraz etmezler.

Bu öyküyü ilk dinlediğimde, o adamı delirmeye ve kendi kimliğinden sıyrılıp bir başka insan olmayı bu kadar çok istemeye iten olaylar zincirini merak etmiştim. Acaba onu kendi gerçekliğinden böylesine soğutan ne olmuştu? Elbette o gizemli yabancıyla ilgili bilgiye ulaşamadım, otel yönetimi itibarları zedelenmesin diye olayın üstünü ellerinden geldi-

ğince örttü. Çalışanlar da gördükleri ve duydukları hakkında konuşmamaları için üst perdeden uyarıldı. Orada çalıştığım süre boyunca hepimiz böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davrandık.

Yıllar sonra bir çalışma masasının karşısında bağdaş kurmuş, tablasından bir çift kadın elinin çıkmasını beklerken, o adamı aklımdan çıkaramıyordum. Belki o da benim gibi sevdiği ve güvendiği herkes tarafından birer birer terk edilmişti. Düş kırıklığına uğramış, bir daha tanıdığı hiç kimseye itimat edemeyeceğine inanmış, hayali bir yaşamda huzur bulmak istemişti.

O elleri gördüğüm ilk gecenin sabahında, yerde, her yanım tutulmuş halde, ağrılar içinde uyandım. Akşam olanları hayal meyal hatırlıyordum, zihnimde yanıp sönen sahneler fazlasıyla detaylı bir rüya gibiydi. Salondaki kanepeye çöküp kaldım, birkaç saat boyunca öylece oturdum, içimde çalışma odasına gidip masaya bakmak için büyük bir arzu vardı, ancak adlandıramadığım bir korku bana engel oluyordu. Bilgisayarımı kucağıma alıp internette öylesine gezindim, katili onuncu dakikada anladığım vasat bir polisiye film seyrettim, üç günde bitiremeyeceğim kadar çok yemek sipariş ettim, düşünmeme mâni olacak kadar yüksek sesle müzik dinledim. Sonunda pes edip bir hışımla çalışma odasına gittim. Kalbim uzun zamandır olmadığı kadar hızlı atıyordu. Masa, koli yığınlarının ortasında tüm albenisiyle duruyordu, üstünde veya altında hiçbir anormallik yoktu. Bir an için gerçekten bu tahtaların arasında ya da içinde yaşayan bir ruhun olabileceğine ihtimal vermeme güldüm. Acınası halde olduğumu düşündüm, kendimle dalga geçtim. Gün boyunca bir daha onu hiç aklıma getirmemeye çalıştım. Ama uyumak için divana uzanıp gözlerimi kapadığımda, o kadının muhteşem elleri hayalimde bütün zarafetleriyle dans etmeye başladılar. Öylesine güzellerdi ki ıstırap dolu zihnimin böyle bir güzelliği uy-

durabilmesi, o an bana masamın içinde bir hayaletin yaşamasından daha inanılmaz geldi.

Bir türlü uyku tutmayınca çaresiz kalktım ve çalışma odasına yürüdüm. Işığı açıp masanın karşısına bağdaş kurdum. Eller bir daha ortaya çıkmazsa, yaşadıklarımın yüksek ateşten kaynaklı bir halüsinasyondan ibaret olduğuna inanacaktım. En kolay açıklama bu olacaktı. O zaman tüm bu olanları unutabilir ve rahat bir uyku çekebilirdim. Tekrarlanırsa ne düşünmem gerektiğini tam olarak bilemiyordum. Deliriyor olduğumu kabul etmek en makul seçenekti. Lakin içimde öyle olmayabileceğini söyleyen, belki de öyle olmamasını çok fazla isteyen ikinci bir ben vardı.

Gece yarısına doğru, gözlerim artık uykusuzluktan kapanmak üzereyken, o güzel ve narin eller denizin altından çıkıyormuş gibi yeniden tablanın üzerinde belirdi. Santim santim yükselerek bileklerinin bir karış altına kadar masanın dışına çıktılar. Derin bir nefes alıp, ince bakımlı parmakların havada usulca hareket etmelerini, ahenkle dans etmelerini sessizce seyrettim. Sanki tek bir kelime etsem büyü bozulacak ve oda her zamanki boğucu sıradanlığına dönecekti. Ardından cesaretimi toplayıp kalktım, masanın üstüne eğildim, tahtaların altında ya da içerisinde o ellerin sahibini görmeye çalıştım. Tabla saydamlaşmış, bir tür sıvıyla kaplanmış gibi görünüyordu. Bu sıvının altında belli belirsiz bir yüz vardı, bazen derinlere dalıyor, bazen bana yaklaşıyordu. Görüntü çok bulanıktı, gene de oldukça hoş, en fazla otuzlarında bir kadın olduğunu seçebiliyordum. Yüzeye yaklaştığı anlarda, gözlerinden dışarı sonsuz bir hüzün taşıyordu. Sanki onun için çok değerli birinin ya da bir şeyin hasretini çekiyordu. Bir kapana yakalanmış, uçmak için çırpınan yaralı bir kuş gibiydi.

Elimi uzattım ve havada minik daireler çizen parmaklarının birkaç santim uzağında tuttum. Cesaretimi toplayıp onlara nazikçe dokunabilmem için uzun bir süre öylece bekle-

mem gerekti. Sonunda tenlerimiz birbirine değince, ellerini o kadar hızlı aşağı çekti ki, korkup gerisingeri yere oturdum. Masanın üzeri artık boştu. Yeniden kalkıp baktığımda, tablanın normalde olması gerektiği gibi tahta sertliğine ve görünümüne kavuştuğunu gördüm. Elimde parmaklarının yumuşaklığını ve sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Şayet bu bir rüya ise, o güne kadar gördüğüm en gerçekçi düştü. Burnuma yaklaştırıp kokladım, daha önce hiç benzerine rastlamadığım, harika bir kokusu vardı. Sanki bu kokuyu yeterince uzun içime çekersem hayatımdaki bütün dertlere ve çilelere çare olabilirdi. Eğer gerçekten deliriyorsam, dehşet verici kâbuslar görmek yerine böylesine şahane bir düşün içinde kaybolmak bana çok cazip göründü.

O gece masanın yanında uyudum, karnım acıkınca dışarıdan yemek söyleyip günü neredeyse hiçbir şey yapmadan geçirdim. Günlerdir çektiğim duygusal acı ve sık sık başıma vuran korkunç baş ağrısı yok olmuştu. Zihnimi yaşadığım bu tuhaf deneyime odaklamak, eşimi, ortaklarımı, hatta annemi bile düşünmemi engelliyordu. Uzun zaman sonra kendimi ilk defa huzurlu hissediyordum.

Böyle doğaüstü olayları o güne dek sadece filmlerde seyretmiş ya da gazete haberlerinde okumuştum. Daha önce üzerlerinde hiç düşünmemiştim, benim başıma da gelebileceği aklımın ucundan geçmemişti. Ne yapmam gerektiğini bilmesem de hiç korku duymuyordum. O narin ellerin ve efkârlı gözlerin sahibinden bana bir kötülük gelmeyeceğini tüm varlığımla hissediyordum.

Kadını bir daha korkutmak istemiyordum. Geceler boyu o masanın yanında hiçbir şey yapmadan oturdum, bana geldiği zaman güzel ellerini seyretmekle yetindim. Ellerini tutmak ve onu dışarı çekmek için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Ancak bunun sonuçlarını tahmin edemiyordum, belki de sadece o tahtaların içinde var olabiliyordu, onu dünyamıza çı-

karmak yok olmasına yol açabilirdi. İstemediği bir şeye zorlarsam bir daha geri gelmemek üzere tablanın altındaki gizli dünyasına kaçabilirdi. En kötüsü de o ellere yeniden uzandığımda, parmaklarımın bir boşluktan geçip gitmesi, hepsinin bir hayalden ya da zihnimdeki hastalıktan ibaret olduğunu anlamak olurdu. Ne yapacağıma karar vermek için bu kadın ve masa hakkında daha fazla şey öğrenmeliydim.

Belki böylece delirip delirmediğimden, bu anlattıklarımı gerçekten yaşayıp yaşamadığımdan da emin olabilirdim.

Hâlâ çoğunu açmadığım kolilerden ne bulduysam üzerime geçirdim, günler sonra ilk defa kendimi o dört duvarın dışına attım. Havada kar soğuğu olmasına şaşırdım, taşınırken çok sıcak olduğunu hatırlıyordum, sanki evde kapalı kaldığım süre boyunca birkaç mevsim geçmişti. Üstüme bir ceket almadığım için pişman olmuştum. Neyse ki yolum uzun değildi, birkaç sokak aşağıdaki eskici dükkânına kısa sürede ulaştım. Koşar adım yürümemde havanın serinliği kadar zihnimin duvarlarına yumruklar indiren sayısız soru işaretinin de etkisi vardı.

Dükkânın önünde üst üste konulmuş sandalyeler ve tabureler duruyordu, maviye boyanmış bir tezgâha yağlıboya tablolar dizilmişti. Tabloların bazıları oldukça eskiydi, ressamların imzalarının altında veya üstünde birkaç asır öncesine ait tarihler yazıyordu. Tarzları, konuları, renkleri birbiriyle uyumsuz onca resmin oluşturduğu görüntü eksantrik bir sanat eserini andırıyordu. Karanlık ve kanlı bir savaş sahnesinin bitişiğinde uzun sarı saçlı bir delikanlı kırlarda neşeyle koşuyor, burnu gövdesinden daha büyük, gerçeküstü bir portrenin altında ikisi de hayatının en kötü gününü yaşıyor gibi görünen bir kadın ve bir erkek kucaklarında birer demet çiçek tutuyordu. Tabloların yanında daha önceki gelişlerimde görmediğim muazzam bir kitaplık yükseliyordu. Boyu en azından iki metre olmalıydı, kapıdan

sığmadığı için orada bırakılmıştı. Alt gözlerine çeşitli çizgi film karakterlerinin çıkartmaları yapıştırılmıştı. Ona bakarken hayalimde çocuk cıvıltılarının çınladığı mutlu bir aile tablosu canlandı. Yanından geçerken belki o mutluluk bana da bulaşır diye elimi dolaba sürttüm.

"Hoş geldin Hasan Bey" dedi yaşlı adam, ben içeri girer girmez. Tüm müşterilerinin isimlerini hatırlıyor muydu, yoksa bana sattığı o masa yüzünden mi zihninde yer etmiştim, merak ettim.

"Hoş bulduk Muhittin Efendi" dedim adamın yaşına duyduğum hürmetle. Kapının dibinde durdum, tedirginliğimi bastırmaya çalıştım.

"Müsait misin? Sonra da gelebilirim. Seninle biraz laflamak istiyorum."

İçeride bir müze geziyormuş gibi dolaşan, raflardaki binbir çeşit eşyayı dokunmadan inceleyen bir kadın vardı. Suratımdaki ifadeden ondan rahatsız olduğumu anlamış olsa gerek, çabucak turunu tamamlayıp dışarı çıktı.

"Artık müsaitim" diye tebessüm etti eskici. "Az önce giden kadın, yaklaşık bir saattir içerideydi. Tek bir eşyanın bile fiyatını sormadı. Her birinin önünde dakikalarca durdu. Bazı insanlar böyle eski eşyalara fazlaca anlam yüklüyor. Eminim burası boşken yine gelecek. Muhtemelen yine hiçbir şey satın almadan bakıp gidecek."

"Burası eskiciden çok mütevazı bir antika dükkânına benziyor" diye iltifat ettim adama. "Meraklıların ilgi göstermesine şaşmamalı."

"Teveccühünüz efendim" dedi hoşnut bir ifadeyle. "Doğruya doğru, her gördüğüm ıvır zıvırı satın almıyorum. Bütün günüm burada geçiyor, etrafımda gözümü okşayan şeyler olsun istiyorum."

Kısa bir hal hatır sohbeti yaptık, bu mahalleye nasıl taşındığını, antika dükkânı açmadan önce ailelere hitap eden ne-

zih bir restoran açmaya heveslendiğini, ama yüzüne gözüne bulaştırdığını anlattı. Sonunda konuya nasıl gireceğimi bilemeyip doğrudan soruverdim.

"Muhittin Efendi, senden aldığım şu çalışma masasını hatırlarsın. Onda bir tuhaflık görmüş müydün, sıra dışı bir şeyler?"

Yaşlı adam, gözlüğünü düzeltip bana anlamlı bir ifadeyle baktı.

"Tuhaflık derken ne kastediyorsun? Öyle güzel ve gösterişli bir antikanın bir ayağının düz bir tahta parçası olması mı? Kusuru olmayan, yıpranmamış eşyalar genelde eskicilere satılmaz. O yüzden bana garip gelmemişti."

"Hayır, daha enteresan şeyler, hiçbir masada görmeyi beklemeyeceğin türden... Gerçek olup olmadığından şüphe duyacağın kadar garip..."

Yaşlı adam, başını iki yana salladı, oturmam için bir sandalye uzattı. İtiraz etmeden oturdum, kendimi yorgun hissediyordum. Uykusuz geçen geceler ve zihnimdeki karmaşa beni bitkin düşürmüştü.

"Yaşadıklarını bana anlatmak ister misin?" diye sordu eskici. Kendi kulaklarımla duyduğumda bana bile tuhaf gelen sözlerime o kadar da şaşırmadığını fark ettim. Sanki dükkânına dönmemi ve ona bunları sormamı bekliyordu.

"Neler gördün, yoksa gaipten sesler mi duydun? Çekinme, anlat. Seni asla yargılamam, kimseye tek kelime etmem."

"Tam olarak emin değilim. Gördüklerime bir anlam vermeye çalışıyorum. Senden ricam bu masa hakkında bildiğin her şeyi anlatman. Onu nerede buldun ya da kimden satın aldın? Masayı alırken bunları sormamıştım, kafam başka şeylerle meşguldü. Ama şimdi bu yanıtlara çok ihtiyacım var."

"Bana onu şık bir beyefendi sattı" dedi Muhittin. "Bu sokakta pek görmediğimiz türden, çok lüks bir arabası vardı. Öylesine dolaşıyor gibiydi, tam dükkânın önünden geçmişti ki aniden durdu, geri geri geldi. Doğrudan içeri girip bana masanın

fotoğraflarını gösterdi. Elden çıkarmak istediğini, neredeyse bedava denebilecek bir rakama alabileceğimi söyledi."

"Masayı o mu yaptırmış, insan suratları nakşedilmiş bacaklar onun fikri miymiş?"

"Hayır, masa onun değildi. Çalıştığı konağın sahibine aitti. Adam sadece bir şofördü. Teklifini kabul edersem, bana masayı bir iki güne bir kamyonetle gönderecekti, parasını ne zaman istersem o zaman ödeyebilecektim."

Aklından her ne geçtiyse bir çocuk gibi kıkırdadı. Hemen ardından ciddileşip anlatmaya devam etti.

"Öyle ısrarcıydı ki, ona hiç ödeme yapamayacağımı, bilakis üstüne para istediğimi söylesem ikiletmeden kabul edeceğine adım gibi eminim. Tabii, öyle bir şey yapmadım. Namuslu bir tüccarım ben. Söylediği rakamı kabul ettim, o antika masa bundan çok daha fazla ederdi, benim için iyi bir alışverişti. Gerisini sorgulamadım. İnsanlar bazen kendilerine kötü anılar hatırlatan eşyalardan bir an evvel kurtulmak ister. Kaç para edeceklerine aldırmazlar. Bizim meslekte buna oltaya balık vurması denir. Gene de ben evet deyince adamın suratında beliren rahatlamayı görmezden gelemedim. Sanki son anda darağacından indirilen, kusura bakmayın bir yanlışlık olmuş denilen bir idam mahkûmuydu."

"O adamı daha sonra yeniden gördün mü? Neye benziyordu, hatırlıyor musun?"

"Çok uzun boyluydu, yakışıklıydı. Teni çok beyazdı, hani albuno mu derler, hatırlayamadım şimdi, onlara benziyordu. Bir şoför için fazlasıyla nazik konuşuyordu. İyi eğitim almış bir beyefendiydi. Bir de elleri çok bakımlıydı, ince uzun parmakları dikkatimi çekmişti, tüm gün direksiyon sallayan bir adamın ellerine hiç benzemiyorlardı."

"Peki, sonra?" diye sordum, asıl merak ettiğim konuyu açmasını umarak. Masa epey bir süre bu dükkânda kalmıştı, acaba Muhittin de tabladan çıkan kadın ellerini görmüş

müydü? Onlara bakarken benim hissettiğim tutkuyu duymuş muydu? Bu yüzden mi içeri dalıp ona tuhaf şeyler söylediğimde hiç şaşkınlık göstermemişti? Tam bunları düşünürken, aslında cevabı bildiğimi fark ettim. Hayır, elbette görmemişti, bu harikuladeliğe şahit olsaydı, ondan ayrılmaya böylesine kolay gönül indirmez, masayı bana üç kuruşa satmazdı. Hiç kimse o kadını bu kadar kolay terk edemezdi.

"Masada bir tuhaflık görmedim" dedi yaşlı adam içten bir sesle. Gözlüğünü düzeltip derin bir iç çekti.

"Lakin onu bana satan adamın huzursuzluğu asla zihnimden silinmedi. Bazen ayaklarına oyulmuş insan suratlarının gerçekten güldüklerini hayal eder, dükkânda yalnız başıma otururken kahkahalarını duyar gibi olurdum. Varlığı beni huzursuz ediyordu. Bir süre üstüne bir örtü attım, fakat o adamın gözlerindeki kaygıyı ve masadan kurtulduğu zaman hissettiği rahatlamayı aklımdan çıkaramadım. Sanki ondaki endişe, bulaşıcı bir hastalık gibi bana da geçmişti. Masadan bir an evvel kurtulmak istedim. Belki de siz gelip bir çalışma masası sormasaydınız, onu görüp beğenmeseydiniz, bir süre sonra götürüp ıssız bir yere bırakırdım. Belki siz de öyle yapmalısınız. Şayet size de huzursuzluk veriyorsa, ondan kurtulmanızı öneririm. İsterseniz paranızı geri vereyim, ne kadara almıştınız? Hatırlamıyorsanız defterime bakayım."

Muhittin'i dinlerken gözüm duvardaki insan boyunda ve oval, çerçevesi altın renginde aynaya takıldı. Aynadaki yansımada arkamızda kalan sokağın bir bölümü görünüyordu. Bir taksi durağı tabelası, kasası boş bir kamyonet, uyuyan kirli bir köpek, yerde birkaç parça çöp, aynanın bir ucundan girip diğerinden aceleyle çıkan insanlar ve sanki Osmanlı döneminden fırlayıp gelmiş gibi tuhaf bir kıyafetin içerisinde, hafif tombul, yanakları pembe, görkemli sakalı yüzünün neredeyse yarısını kaplayan bir adam vardı. Sıradan bir mahalle manzarasının resmedildiği bir tabloya düşmüş, koyu kır-

mızı bir boya lekesi gibiydi, orada olması son derece yanlıştı, rahatsız ediciydi. Çalışma masamdan bir çift elin çıkması kadar gerçeküstüydü.

Adam kaldırımda durmuş, hiç kıpırdamadan, dimdik bizim olduğumuz yere bakıyordu. Yanından gelip geçenler onu görmüyor gibiydi, kimse o sıra dışı kıyafetine dönüp bakmıyordu. Gayriihtiyari başımı çevirdim, yolun karşısındaki kaldırımda kimsenin olmadığını gördüm. Yeniden aynaya döndüğümde, adamın yansıması da kaybolmuştu. Bunun üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan, eskici elinde kalın bir defterle önüme dikildi.

"İşte burada, 450 lira ödemişsiniz. Ben onu birkaç ay önce 300 liraya almıştım. Hiç dert değil, size paranızı vereceğim. Tek isteğim, masayı geri getirmeyin. Dilerseniz atın, dilerseniz yakın, ama onu bir daha görmek istemiyorum. Tek şartım bu."

"Para filan istemem" dedim, zihnimi bulunduğum ana odaklamaya çalışarak. "Size bu masayı satan adam bir adres ya da telefon bıraktı mı, bir isim verdi mi?"

"Hayır, vermedi, ama masayı kamyonetle getirenler bir telefon numarası bırakmıştı. Ayaküstü konuşmuştuk, daha önce gelen şoförle aynı yerde çalışıyorlarmış."

"Bulabilirseniz çok sevinirim" dedim. Eskiciyi rahatlatmak için hemen ekledim. "Merak etmeyin, masayı geri getirmeyeceğim. Bu konuda endişeniz olmasın. Sadece hikâyesini öğrenmek istiyorum."

Dükkânın dibinde, karanlıkta kalan küçük bir kapıyı açtı ve içi dolaplarla dolu minik bir odaya girdi. Kapıyı açık bıraktığı için ne yaptığını görebiliyordum. Bir dosyayı alıp diğerini koyuyor, tozlu raflarda sanki bir hazine arıyordu. Hummalı bir çalışmadan sonra, elinde yıpranmış bir not defteriyle kan ter içinde geri geldi. Kopardığı sayfayı bana uzatıp gülümsedi.

"Artık buna ihtiyacım olmayacak. Beni o masaya bağlayan son şeyden de kurtulmuş oldum. Umarım aradığınız her neyse bulursunuz. İçimden bir ses onu bulmadan pes etmeyeceğinizi söylüyor."

Muhittin haklıydı. Pes etmeyecektim. Karım, annem, en iyi dostlarım, beni onlara en çok ihtiyacım olan zamanlarda terk etmişlerdi. Ben masadaki kadına aynı şeyi yapmayacaktım. Zihnimin onunla dolduğu andan beridir kendi acılarımı, düş kırıklıklarımı çok daha az düşünüyordum. Zihnimde kendi gerçekliğime ne kadar az yer kalırsa, bunun bana o kadar iyi geleceğini hissediyordum. Eğer deliriyorsam, bundan yana bir şikâyetim yoktu.

Böylece o kâğıdı aldım ve yolculuğuma başladım. Bu yolculuğun beni götüreceği yerlerden hem korkuyor hem de o keşfedilmemiş dünyayı ölesiye merak ediyordum. Yeni bir yaşamın kapısında duruyormuş gibi heyecanlıydım.

Dükkândan çıkmadan hemen önce, tuhaf bir içgüdüyle başımı çevirdim, duvardaki aynaya baktım. Asırlar öncesinden gelmişe benzeyen, Osmanlı kaptanlarını andıran o sakallı adamı yeniden görmeyi umut etmiştim. Görünürde yoktu, belki de hiç var olmamıştı. Muhtemelen sadece bir göz aldanmasıydı. Zihnimde çözmem gereken böylesine büyük bir gizem varken ikincisi ağır geldi, onu düşüncelerimden uzaklaştırıp yoluma devam ettim.

4

Akkar Çiçeği'nin hikâyesini bilmeyenler, ismini kar gibi beyaz yapraklarından aldığını sanırlar. Halbuki tarihin bir noktasında böyle adlandırılmasının anlatılmaya değer bir öyküsü vardır. Akkar, Uluk Dağı'nın yamacına kurulmuş küçük ve fakir bir köyde yaşlı babasıyla birlikte yaşayan çok tatlı bir kız çocuğuymuş. Temiz kalbi ve güler yüzüyle, gittiği her yere neşe saçarmış. Tüm komşuları onu çok sever, anasız büyüyen bu minik kızın üzerine titrermiş.

Akkar, 13 yaşına girdiğinde tuhaf ve ölümcül bir hastalığa yakalanmış. 16 yaşına bastığı gün öte diyarlara göçmesine yol açacak, çaresi bilinmeyen bir illetmiş bu. Köyde yaşayan herkes bu haber yüzünden karalar bağlamış. Çok güvendikleri efsuncubaşı da arada bir o civara uğrayan gezgin şamanlar da derdine deva bulamamış. Minik kızın neşesi solunca, gözlerindeki ışıltı korkuya dönünce, sanki o toprakların üzerine kara bulutlar çökmüş. Kimse eskisi kadar gülmüyor, yedikleri yemekten, içtikleri sudan eski tadı alamıyormuş.

Bir akşam, Akkar'ın babası eve elinde beyaz yapraklı, o güne kadar kimsenin görmediği hoş kokulu bir çiçekle ve bir torba dolusu tohumla dönmüş. Dağda dolaşırken karşılaştığı gizemli bir bilgenin ona bu çiçeği verdiğini, kokusunun Akkar'a iyi geleceğini söylediğini anlatmış. Çaresizce ölümü bekleyen minik kızın yüzünde uzun zamandır ilk defa umut ve sevinç ışıltıları belirmiş. Bilgenin anlattığına göre, kızın iyileşmesi

için kokunun çok yoğun olması gerekirmiş, bunun için tüm Uluk Dağı'nın bu beyaz çiçeklerle kaplanması şartmış. Bu belki yıllarca sürecekmiş, ama sonunda Akkar sağlığına kavuşacak, onu dünyalar kadar seven babasından ayrılmayacakmış.

Yaşlı adamla kızı birlikte her gün durup dinlenmeden dağa tohum ekmişler. Çiçekleri özenle büyütmüşler, her birinden tohumlar toplayıp yenilerini yetiştirmişler. Yavaş yavaş tüm köylüler bu uğraşının bir parçası olmuş. Tatlı kızı kurtarmak için önce biri, sonra ikisi derken, sonunda hepsi tohum ekmeye başlamışlar. Bütün gün hep birlikte şarkılar söylüyor, dağda piknik yapıp oyunlar oynuyorlarmış. Küçük kızı kurtarma tutkusu, bu uğurda elbirliği etmiş olmak, tüm köyü birleştirmiş. Birkaç yıl sonra Uluk Dağı'nın her köşesi bembeyaz çiçeklerle kaplanmış, uzaktan bakıldığında üzerine kar yağmış gibi görünüyormuş.

Tam 16. yaş gününde, kız ihtiyar babasıyla birlikte dağın yamacına tırmanmış, çiçeklerin arasına uzanmış ve havayı dolduran enfes kokularını derin derin içine çekmiş. Kendisine ağlamaklı gözlerle bakan adama dönüp, "Son yıllarımı ölümü beklemek yerine umut ederek ve çiçek ekerek geçirmemi sağladığın için teşekkür ederim babacığım" demiş. "Yamaca tırmanırken, gözlerindeki bakıştan bugünün son günüm olacağını anladım. Bilgenin ve çiçeklerin tatlı bir kandırmacadan ibaret olduğunu biliyorum artık. Mutluyum, çünkü ömrümü korkuyla günleri sayarak değil, neşeyle şarkılar söyleyerek geçirdim. Köyümüzdeki insanların benim için nasıl uğraştığına, beni ne kadar sevdiklerine şahit oldum. Unutulmayacağımı bilmek kalbimi ferahlatıyor. Elimi tut ve gülümse lütfen, sen sözünü tuttun. İnan bana, bu çiçeklerin kokusu bugün ölmemi engellemese de korkmamı engelliyor. Beni özlediğin zaman sen de bu çiçekleri kokla, olur mu?"

Genç kız, o kar beyazı cennetin tam ortasına gömülmüş.

Her yanı kaplayan çiçek kokuları sayesinde, onu seven herkes, en çok da babası, son nefeslerini verene kadar Akkar'ı hep yanlarında hayal etmişler. Kimse söylediği beyaz yalan için babasına gönül koymamış. Bilakis onları bu uğurda bir araya getirdiği için ona minnet duymuşlar. O zarif çiçeklere kızın adı verilmiş ve tüm diyarda öyle bilinmiş. Çiçekler bir gün solsa bile Akkar unutulmasın diye öyküsünü her gittikleri yerde anlatmışlar. Kulaktan kulağa, kalpten kalbe dolaşan minik kız, böylece ölümsüz olmuş.

Dağkuşu, ormanın sınırında durmuş, sahili perdeleyen son ağaçlardan birine sırtını vermiş, yaprakların arasından sızan ışık huzmelerini seyrediyordu. Yüksekteki dallardan birinde gözüne takılan beyaz bir çiçek ona bu öyküyü hatırlatmıştı. Akkar'la ihtiyar babasının yaşadıklarını ona Abra anlatmıştı. Anlattığı sayısız hikâyeden yalnızca biriydi. Dinlerken, ister istemez kendini küçük kızdan çok, babasının yerine koymuştu. Canından çok sevdiği yavrusunun son yıllarını mutlu geçirmesi için duyduğu arzu üzerine uzun uzun düşünmüştü. Onun yerinde olsa ve bunu akıl edebilse, muhtemelen o da aynı şeyi yapardı. Gerçekler bir kızın seneler boyunca korkuyla ve acıyla yaşamasından daha önemli değildi. Hem babası ona tam anlamıyla yalan söylemiş de sayılmazdı. Çiçekler belki Akkar'ın hayatını kurtaramamıştı, fakat kalan ömrünü kurtarmıştı.

Bu hikâyelerde gerçeklik payı var mıydı, yoksa dev yaratık bunları birlikte geçirdikleri saatlere renk katmak için mi uyduruyordu, emin değildi. Gene de bir daha görüşmemek üzere ayrıldıktan sonra, onları zihninde uzun yıllar taşıyacağını, bu öykülerin Abra'yı hiç unutmamasını sağlayacak hoş kokulu çiçeklere dönüşeceğini biliyordu.

"Sen burada kal" dedi ayaklarının dibine kıvrılmış dinlenen tepegöze. "Bugün anlaşmamızın son günü. Neler ola-

cak göreceğiz. Belki de beni kandırmıştır. Bu ihtimali hiçbir zaman aklımdan çıkarmadım. Ona götüreceğim son mentorini yedikten sonra, tatlı niyetine beni midesine indirebilir. Eğer öyle olursa, seni gerçekten sevdiğimi unutma. Bunu sana pek göstermemiş, göstermeyi beceremediğim olabilirim, ama karşılaştığımız gün bu âlemdeki en şanslı günümdü. Sen olmasaydın bu bir seneye katlanacak gücü bulabilir miydim, bilmiyorum."

Mustak, genç kadına bakarken ayakuçlarından kulaklarına kadar kızardı. Var oluşunun başından beri bu kadar duygulandığını hatırlamıyordu. Minik kollarıyla kadının bacağına sarıldı, yanağını çizmesine yapıştırdı.

"Git ve hemen dön, sevgili. Mustak bekleyecek. Eğer o şişko dev seni yemeye kalkarsa, Mustak midesini ikiye bölüp seni oradan çıkarır. Sakın endişe etme."

Dağkuşu, cüce tepegözün kel kafasını bir anne şefkatiyle okşadı. Mustak'ın gücü bu söylediğini yapmaya yetmezdi, gene de ne pahasına olursa olsun deneyeceğini biliyordu. Kendisi için her şeyi göze alabilecek bir dosta sahip olmak çok güzeldi. Yere bıraktığı bohçasını aldı, omzuna astı. Dönüp ağaçların dallarını araladı, birkaç adımda ormanı gerisinde bıraktı. Uçsuz bucaksız bir denizle arasında duran sahilin yakıcı kumlarına doğru yürüdü.

Abra oradaydı. Geleceği zamanı bildiği için denizin derinliklerinden çıkmış, bir dağı andıran heybetli vücuduyla sahilin kenarına oturmuştu. Vücudunun alt yarısı bir fili andırıyordu. Tonlarca ağırlıkta, yeşil bir deriyle kaplı göbeğinin üzerinde parlak, kızıl boynu bir deniz feneri gibi metrelerce yükseliyordu. Bu kalın ama olağanüstü esneklikte boynun ucunda sayısız güçlü dişin parıldadığı yayvan, geniş bir ağız, timsahı andıran bir burun ve dört keskin göz vardı. O gözlerin hepsi şu an sakin adımlarla kendisine yaklaşmakta olan Dağkuşu'na kenetlenmişti. Gövdesine sardığı dikenli kuyru-

ğunun üzerine koyduğu pençelerini, leziz ete saplamak için sabırsızlanıyordu.

Dağkuşu, Abra'yı tam bir sene önce, yine bu sahilde bulmuştu. Şaman Boğaç, yaşayanların dünyasına geri dönmesini sağlayacak geçidin yerini sadece Abra'nın bildiğini söylemiş, o da öte diyarların altını üstüne getirip sonunda dev yaratığa ulaşmayı başarmıştı. Boğaç, ona Abra'nın bilgeliğini anlatmış, ancak ne kadar talepkâr olduğundan bahsetmemişti. Dev yaratık, henüz bir bebekken ormanda avladığı leziz mentorinlerden asırlardır mahrum kaldığını, bugünkü cüssesiyle ağaçların arasından geçemediği için onlara yaklaşamadığını söylemişti. Aradığı geçidin yerini söylemeden önce, bir sene boyunca her gün ona bir mentorin getirmesini şart koşmuştu. Bugün anlaşmalarının sona ereceği gündü. Dağkuşu, kendi üzerine düşeni sabırla yapmıştı. Her sabah binbir tehlikeyle dolu ormana girmiş, vahşi hayvanlarla boğuşmuş, tek bir gün bile Abra'yı hayal kırıklığına uğratmamıştı. Hep söz verdiği zamanda sahilde olmuştu. Şimdi emeklerinin karşılığını almayı umut ediyordu. Ağzından zorla laf alamayacağı dev yaratığın karşısında, sahip olduğu tek şey aralarındaki güven duygusuydu.

"Hoş geldin" dedi Abra, pençesinin gölgesine girmiş olan kadına. "Bohçadan gelen hoş kokuyu alabiliyorum. Bugün sanırım bana çok büyük bir lokma getirdin."

"Şansım yaver gitti" diye başını salladı Dağkuşu. "Son günümün hatırına Kadim Güçler bana görkemli bir mentorin bağışladı. Umarım tadı da kokusu kadar güzeldir."

Bohçasını omzundan indirdi, usulca açıp etleri yaratığın önüne döktü. Abra'nın dört gözü aynı anda şehvet denebilecek bir duyguyla ışıldadı. Sivri pençeleriyle, dişinin kovuğuna yetmeyecek etleri benzersiz bir ganimetmiş gibi tek tek aldı, diliyle dişlerinin arasında tadını çıkararak ezdi, keyifle yuttu. Mentorinden geriye tek bir zerre kalmadıktan son-

ra, derin bir iç çekişle denize dönüp ufka baktı.

"Bu hazzı bir daha ne zaman yaşayacağım acaba? Büyük ve güçlü olmak her varlığa kendini kudretli hissettirir, ama gerçekten değerli olan, seni hayallerine ulaştırabilen yeteneklerdir. Taşları parçalayabilen pençelerim, filleri ezebilecek bedenim, timsahları ikiye bölebilen dişlerim, ufak bir mentorini avlamak söz konusu olunca ne kadar âciz kalıyor. Yine de sözüm söz. Bir sene doldu ve sen üstüne düşeni eksiksiz yaptın. Sana istediğini vereceğim."

Deniz fenerini andıran boynu, kadının üzerine yıkılacakmış gibi eğildi. Boynunu kaplayan kabuk parçaları, aşağıya kıvrılırken yansıttıkları ışıkla gökkuşağının tüm renklerine büründü. Abra'nın dört kocaman gözü, Dağkuşu'nun ona bakan ela gözleriyle buluştu.

"Merak ediyorum, beni hiç özleyecek misin? Burada benimle geçen saatleri, hem yaşayanların hem de ölülerin diyarından anlattığım hikâyeleri, seni bir lokmada yutabilecek bir devin sana muhtaç olmasını, az da olsa hasretle yâd edecek misin? Yoksa beni bilgeliğime olan mecburiyetini sömüren bir zorba, öykülerimi ise dinlemeye zorlandığın safsatalar olarak mı hatırlayacaksın? Merak etme, cevabın geleceğini değiştirmeyecek. Sana geçidin yerini her koşulda söyleyeceğim, sağ salim gitmene izin vereceğim. Bana içinden geçeni, yüreğinde hissettiğini söyle."

"Öykülerini hep sevdim Abra" diye gülümsedi Dağkuşu. Yüzünden içtenliği kolayca okunuyordu. "Anlattıklarının gerçek olup olmadığından hep şüphe duyacağım. Onları uydurup uydurmadığından asla emin olamayacağım. Lakin gerçeklik inandıklarımızdan başka nedir ki? Seni dinlemekten ve sana inanmaktan hep keyif aldım. Hayır, dev bir yaratığın bana muhtaç olmasını özlemeyeceğim. Ama beni görünce ışıldayan gözlerini hasretle anacağım. O gözlerin sadece geçici bir haz sunan etlerden değil, ben yanına geldiğimden ışıldadığını dü-

şünmeyi, buna inanmayı seviyordum. Varlığımla mutlu olman bana keyif veriyordu. Gerçekten gitmem gerekmese, seni beslemeye bir ömür boyu devam edebilirdim. Seni her zaman iyi bir dost olarak hatırlayacağım. Bundan hiç şüphen olmasın."

Abra, memnuniyetle ve huzurla gülümsedi. İrikıyım bir insan boyutundaki yüzünü Dağkuşu'na yaklaştırdı. Timsah burnunu usulca kadının alnına değdirdi. Kadın, birkaç metre uzağında duran kocaman gözlerde kendini gördü. Yansımaların hepsi oydu, ancak dördü de birbirinden farklı görünüyordu. İlki bu zorlu anlaşmayı hakkıyla tamamladığı için gururluydu, yanında duran ikinci kadın ise yepyeni bir yolculuğa çıkacak olmanın heyecanını duyuyordu. Üçüncüsü sevdiği ve hayatındaki varlığına alıştığı birinden ayrılmanın hüznünü yaşıyor, sonuncusu her gün ne yapacağını bildiği, seçimlere zorlanmadığı bir hayattan bir sonraki sabah neyle karşılaşacağını bilmediği bir meçhule adım atmanın kaygısını taşıyordu.

Dev yaratık boynunu kaldırıp suratını Dağkuşu'ndan uzaklaştırdığında, kadın birdenbire geçidin yerini hayalinde tüm detaylarıyla gördü. Gitmesi gereken yönler, uğraması gereken yerler, yoldaki engeller, zihninde detaylı bir haritaya dönüşmüştü. Abra, ona dokunduğu anda bu bilgiyi aklına nakşetmişti. Aşması gereken yolun uzunluğu ve tehlikeleri, kısa bir süre onu büyük bir korkuya sevk etti. Bunu gerçekten başarabilir miydi? İradesi o kadar güçlü müydü? Sonra yaklaşık bir sene önce ona bu yolu yürümesi gerektiğini anlatan Şaman Boğaç'ın dost sesi zihninde yankılandı.

"Sen yaşarken tanıdığım en cesur insandın Dağkuşu. Hayatın boyunca halkın için mücadele ettin, onları canın pahasına korudun. Ne kılıçtan korkardın ne de zincire vurulmaktan. Seni seven insanların o kahramana yeniden ihtiyacı var. Sen yokken zalimler gemi azıya aldı, mazlumların inlemeleri dört bir yanı sardı. Zulme dur demek için bu zorlu yolculuğu yapmalısın. Yaşayanların dünyasına geri dönmelisin. Ben sa-

na tüm kalbimle inanıyorum. Ölüler diyarında bunu başarabilecek tek bir kişi varsa, o da sensin."

Çoğu gecesini kâbusa çeviren, gözyaşlarıyla uyanmasına sebep olan rüyanın sahneleri zihninde yanıp söndü. Kılıçtan geçirilen köylüler, annelerinin cansız bedenlerine sarılıp ağlayan çocuklar, masumların sırtlarına inen kılıçlar ve baltalar, mağaraların duvarlarını kaplayan kan ve gözyaşı... Bu acılara engel olabilecekse, öte diyarları bir ucundan diğer ucuna yürümeye razıydı.

"Teşekkür ederim Abra" dedi minnetle. "Belki bir gün yeniden karşılaşırız."

"Hayır, karşılaşmayacağız" dedi dev yaratık. Neler hissettiğini yüzünden okumak mümkün değildi. Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. "Ama seni asla unutmayacağım. Yolun açık olsun küçük kız."

Söylenecek sözler tükenmişti. Aşılacak uzun bir yol vardı. Dağkuşu, sessizce arkasını döndü ve tepegözün onu endişeyle beklediği yere doğru yürüdü. Çıkacağı zorlu yolculukta yanında sadık bir yoldaşın olacağını bilmek güzeldi.

Abra, uzaklaşan kadını hüzünle seyrederken, ormanın derinliklerinde bir ağacın tepesine tünemiş bir karaltı fark etti. Bu karanlık bedenin kime ait olduğunu anlayınca, kuyruğundan pençelerine kadar ürperdi. Yaratığın etrafına yaydığı, alışılageldik bir karanlık değildi, çevresindeki her şeyi yutuyor, gün ışığını geceye çeviriyor, o sonsuz boşlukta ne umut ne de sevinç var olabiliyordu. Ürkütücü bir tutkuyla kadına bakıyor, onun her hareketini dikkatle izliyordu. Bir an aklından Dağkuşu'nu uyarmak geçti, ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Kayıp bir ruh ne kadar korkarsa, ruhyiyenin onu avlaması ve içine çekmesi o kadar kolaylaşırdı. Genç kadının bir yıl boyunca her gün şahit olduğu ve hayranlık duyduğu cesaretini hiç kaybetmemesi, peşindeki karanlığa karşı tek şansıydı.

Cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle denizin serin ve kucaklayıcı sularına yöneldi. Her geçen saniye biraz daha derine battı, sonunda engin maviliğin bir parçası oldu. Deniz dibinde yaşayan binlerce farklı yaratık, onu görünce önünden saygıyla çekildiler. Devasa bir bedene hapsolmuş narin bir kalbi ve ilahi bilgeliği hayranlıkla seyrettiler. Abra, daha önce kendisinden başka hiçbir varlığın ulaşmadığı derinliklere doğru yol alırken, kadının efkârla neşeyi, öfkeyle huzuru aynı anda yansıtabilen gözlerinin içinde yüzdüğünü hayal etti. Onun yürüyeceği yolun sonuna kadar gidebilmesini, er ya da geç düşlediği huzura kavuşmasını diledi.

Günün birinde karşısına hikâyelerini anlatmaya değecek yeni biri çıkarsa, Dağkuşu'nun ve yaptığı benzersiz yolculuğun öyküsünü de anlatmak ona büyük keyif verecekti.

5

"Bana Boğaç'tan bahset, sevgili" dedi tepegöz, elindeki sopayla toprağı eşelerken. Gece hava ayaza kesmişti, ısınmak için ateş yakmışlardı. Bütün gün engebeli yollarda yürümenin yorgunluğundan sonra soğuk ikisine de dayanılmaz gelmişti. Ateş rüzgârda dalgalanıyor, etrafa kıvılcımlar saçılıyordu. Tepelerinde, ağaçların birbirine girmiş sık dallarının arasından, öte diyarların biri diğerlerinden iki kat büyük, üç ayı görünüyordu. Gökte hiç yıldız yoktu.

"Söz vermiştin. Anlaşman sona erince, bana onu anlatacaktın. Mustak merak ediyor. Hem de çok."

Ateşin yaydığı ışık ve yanan dalların çıtırtıları vahşi hayvanların dikkatini çekebilirdi. Dağkuşu, yayı ve okları kucağında oturuyordu, ağaçların arasından fırlayabilecek bir kurt ya da bir ayıya karşı tetikteydi. Ormanın gölgelerini yakalamakta usta gözleri, dalların arasındaki kıpırtıları dikkatle izliyordu. "Peki, olur" dedi. "Sanırım bunu hak ettin. Bir sene boyunca Boğaç'ı sadece birkaç yüz defa sordun. İyi sabrettin."

"Sen de ısrarlarıma iyi dayandın!" diye kıkırdadı tepegöz. "Elli kereden sonra bıkar da anlatır demiştim!" Kocaman gözünü kırpıştırdı, aşağıdan yukarı, kadının suratına baktı. "Mustak merak ediyor."

Dağkuşu, ayaklarının dibindeki çalı çırpı yığınından bir avuç aldı, ateşe attı. Dört bir yana kıvılcımlar yayıldı. Genç kadın, dans eden alevlerin içinde uzun zamandır zihninde

derinlere bastırdığı ve düşünmemeye çalıştığı o günleri seyrediyordu.

"Sana yaşadıklarımı daha önce anlatmadım, çünkü benim her zaman tanıştığımız günkü gibi cesur ve güçlü olduğumu düşünmeni istiyordum" dedi. "Abra'ya verdiğim sözü tutabilmek için birinin bana, benim kendime inandığımdan daha fazla inanmasına ihtiyacım vardı."

"Tanıdığım en cesur ve azimli fanisin" dedi tepegöz. "Seni şu an olduğundan farklı hayal edemiyorum."

Dağkuşu derin bir iç çekti. Ateşe bir avuç daha çalı çırpı attı.

"Her zaman öyle değildim. Öte diyarlarda gözümü açtığımda, aklım çok karışıktı. Kim olduğumu hatırlamıyordum, nereden geldiğimi, geride kimleri bıraktığımı... Ruhlar âleminde olduğumun farkındaydım, son nefesimi bir kılıç darbesiyle verdiğimi anımsıyordum. Lakin o kılıcı tutan kimdi ve neden ölmemi istemişti, hiçbir fikrim yoktu. Nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum. Dört bir yana doğru göz alabildiğine uzanan bir çölde yalınayak yürüyordum. Kumlar çok sıcaktı, şu alevlerin üzerinde yürümekten farksızdı. Canım yanıyordu, boğazım kupkuruydu, nefes almak bile zordu. Gene de durmadan yürüyordum. Yürümemek gibi bir seçenek aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Kafamın içinde çığlıklar duyuyordum. Kadın, erkek, çocuk çığlıkları. Istırap dolu, çaresiz, isyankâr... Yardım istiyor, öfke kusuyor, acı çekiyorlardı. Güneşin yakıcı parlaklığına dayanamayıp gözlerimi kapatırsam, karanlığın içinde yaralı yüzler görüyordum. Kulakları, burunları, yanakları kesilmiş suratlar. Hayalimde duvarları kanla boyanmış mağaralarda dolaşıyordum. Taşların üzerinde cansız bedenler ya da daha kötüsü bir an önce ölmek için yalvaran, perişan halde insanlar vardı. Sıradan köylüler. Zincire vurulmuş çocuklar. Yaralı çocuklar. Ölü çocuklar. Belki onlardan biri benim kızım ya da oğlumdu. Belki o parçalanmış yüzlerin bazıları sevdiğim

insanlara aitti. Bunları hatırlayamıyordum, hatırlamak istemiyordum. Gözlerimi kapatmaktan korkuyordum.

Sonunda bir gün takatim kesildi, önce dizlerimin üstüne, sonra sırtüstü kumların üzerine düştüm. Orada sonsuza kadar yatıp eziyet çekeceğimi düşündüm. Kumlar alev almış gibi bedenimi yakıyordu, gözlerime dolan güneş ışıkları zihnimi kavuruyordu. Ne var ki o kanlı mağarayı ve perişan cesetleri yeniden görmemek için gözkapaklarımı inatla açık tutuyordum.

O sırada, hiç beklemediğim bir anda, üzerimi huzur veren ve acımı azaltan bir gölge kapladı. Birkaç saniye sonra, bunun tepemde kanat çırpan devasa bir kartal olduğunu fark ettim. Bir süre onun gerçek olup olmadığını, aklımın bana oyun oynayıp oynamadığını kestiremedim. Bu da bir seraptı belki. Ama kartal alçaldı, güçlü pençeleriyle beni belimden kavradı, nazikçe havaya kaldırdı. Kendimi tamamen ona teslim ettim, yuvasına götürüp yavrularına yem etse bile itirazım yoktu. O an beni tüm bedenimi sarmış yanma hissinden kurtarması karşılığında zedelenmiş ruhumu ona vermeye razıydım. Gözlerimi kapadım ve bulutların arasında uçarken, çok uzun zaman sonra ilk defa dingin bir uykuya daldım.

Ne kadar zaman sonra kendime geldim, bilmiyorum. Uyandığımda çimenlerin üzerinde yatıyordum, tepemde dallar ve geniş yapraklar vardı. Hava serindi, üşüdüğümü hissettim, bu çok hoşuma gitti. Bir süre kıpırdamadan öylece yattım, bu anın bir hayal olmasından, hareket ettiğim anda kendimi yine o yakıcı çölde bulmaktan korkuyordum. Yaprakların arasında oradan oraya uçan büyükçe bir kuşu seyrettim. Sonunda cesaretimi toplayıp başımı yana çevirdim. Birkaç metre uzağımda, benden üç kat büyük, heybetli bir beyaz kaplan pençelerinin arasında tuttuğu bir geyiği yiyordu. Sivri dişleri ve iri burnu kanla kaplıydı, beni bir darbede ikiye bölebilirdi, ancak ona bakarken hiç korku hissetmedim. Uyandığımı fark edince, kocaman mavi gözleriy-

le tam gözlerimin içine, ruhumun derinliklerine baktı. Kaplanın o bakışında kendimi tüm çıplaklığımla gördüm, zihnimin karışıklığını, çaresizliğimi, yardıma ne kadar muhtaç olduğumu, aynı zamanda hayvanın bana zarar vermeyeceğini, bilakis beni koruyacağını, bundan böyle hayatımın merkezinde yer edeceğini okudum. Güçlü pençeleriyle geyikten büyükçe bir et parçası kopardı ve bana fırlattı. Çiğ ete meraklı değilim, ama o an bana sunulan bu ikramı büyük bir minnetle kabul ettim. Yeniden ayağa kalkabilecek kuvveti bulmak için yemem gerekiyordu, dişlerimin arasında taze eti hissetmek bana iyi geldi.

Kaplan karnını doyurduktan sonra usulca kalktı, ağaçların arkasına yürüdü. Birkaç saniye sonra, sanki o noktaya bir yıldırım düştü. Dört bir yana kıvılcımlar saçıldı, yapraklar ve dallar etrafa savruldu. Çok geçmeden bulunduğum açıklığa genç bir adam çıktı. Üzerinde beyaz, sade bir cüppe vardı. Mavi gözleri gözlerimle buluştuğu anda, o adamın az önceki kaplan olduğundan şüphem kalmadı. Aynı anda, beni buraya getiren dev kartalı düşündüm. Muhtemelen o kuşun gözlerine bakabilseydim, yine aynı deniz mavisini ve ruhumun mahremine inebilen bakışları görecektim.

'Günaydın' dedi yanıma bağdaş kurarken. Teklifsizce uzandı, elini alnıma koydu, gözlerini kapayıp birkaç saniye sessiz kaldı. 'Seni tam zamanında buldum. Ruhun fazlasıyla solmuş. Orada biraz daha kalsaydın, seni pençelerimde tutmam mümkün olmayabilirdi.'

'Günaydın' dedim minnetle. 'Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Öte diyarlarda ruhlar yalnız yürür sanıyordum. Nasıl kendi yolculuğunu bırakıp gelebildin?'

Elini çekip gözlerini açtı, yüzüne hoş bir tebessüm yayıldı.

'Benim kendi yolculuğuma çıkmama daha var. Henüz bedenim toprağa karışmadı. Daha önce şamanları hiç duymadın mı? Ruhlarımızı bedenlerimizden ayırabiliriz, öte diyar-

lara geçip başka ruhların peşine düşebiliriz. Bizi anlatan hikâyeler kulağına gelmedi mi?'

'Belki gelmiştir. Fakat anımsamıyorum. Buraya gelmeden önce kim olduğumu, nerede yaşadığımı bile hatırlamıyorum. Zihnim bomboş, sanki bir fırtına hafızamdaki her şeyi alıp götürmüş. Hayvanlara dönüşmek de meziyetlerinizden biri mi?'

Adamın suratına beni pençelerinde taşıyan kartalın mağrurluğu yerleşti.

'İstediğimiz her hayvana dönüşemeyiz. Önce o hayvanı senelerce izlememiz, her hareketini ezberlememiz gerekir. Neye nasıl tepki verdiğini, nasıl avlandığını, nelerden korktuğunu öğreniriz. Ardından doğada onunla yaşarız, her yaptığını taklit ederiz. Ruhlarımız bütünleşene kadar yanında kalırız. Zamanı geldiğinde de ona dönüşürüz.'

'Senin gibi çok şaman var mı?'

'Eskiden vardı' dedi efkârlı bir sesle. 'Pek çok farklı ülkede, farklı isimlerle bilinirdik. Bizi severler, saygı duyarlardı, bir dertleri olunca ilk bize gelirlerdi. Ama soyumuz tükendi sayılır. Artık insanlar bizden korkuyor, aralarında dolaşmamızı istemiyorlar. Güçlerimizi iblislerden aldığımıza inanıyor, yakaladıkları şamanları zincire vuruyorlar. Ben de sadece birkaç köyde hoş karşılanıyorum. İlmim muhtemelen benimle son bulacak. Böyle bir dünyada yeni bir şaman yetiştirmek yersiz olur.'

Hayatımı kurtaran bu yüce gönüllü adamın yüzünde okuduğum acı, içimi sızlattı.

'Bana neden yardım ettin?' diye sordum usulca. 'Yaşayanların dünyasında tanışıyor muyduk?'

O an bana bir zamanlar birbirimize âşık olduğumuzu, birlikte bir hayat paylaştığımızı, hatta çocuklarımızın olduğunu söylese bunu kolayca kabullenebilirdim. Var oluşuma bir anlam katmaya çok ihtiyacım vardı.

'Hayır. Seni şahsen tanımıyorum. Sadece bir kez görmüştüm, o da uzaktan. Etrafında o kadar çok insan vardı ki, yanına yaklaşmak mümkün değildi. Sana hediyeler sunuyor, ellerine dokunmaya çalışıyor, sevgilerini ve hayranlıklarını haykırıyorlardı. Seni yaşadığımız diyarın en yürekli kahramanlarından biri olarak biliyorum. Buraya hasta bir çocuğun ruhuna musallat olan iblisleri def etmek için gelmiştim. Geri dönerken çölde seni gördüm, önce bir göz aldanması sandım, gene de içim rahat etmedi, yakından bakmak istedim. Kumların üstünde yarı baygın yatan kadının şanlı kahramanımız olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsin. Öldüğünü duymamıştım. Normal şartlarda yolunu kaybetmiş ruhların işine karışmam. Kadim Güçler'in bir bildiği vardır derim. Fakat sana kayıtsız kalamadım. Yaşadığımız diyarın senin gibi cengâverlere ihtiyacı var. Zalimlerin önüne dikilecek yiğitler lazım. Şayet geri dönmek istersen, sana yardım etmek için elimden geleni yaparım.'

'Demek bir kahramandım, öyle mi? Bunu bilmek güzel... Peki, şu an kendimi çaresiz bir çocuk gibi hissetmem normal mi? Bırak yaptığım kahramanlıkları, bir yay germeyi ya da kılıç savurmayı, adımı bile hatırlayamıyorum. Senin bahsettiğin kişi, maalesef ben öldüğümde yok oldu.'

'Adın Dağkuşu' dedi şaman. 'Benimki de Boğaç. Ve evet, söylediğin her şey normal. Kayıp bir ruh için zihnin oldukça iyi durumda sayılır. Daha önce rastladıklarım düzgün konuşmayı bile beceremiyorlardı. Merak etme, sana hepsini anlatacağım. Kim olduğunu, neler yaptığını, öte diyarların nasıl bir yer olduğunu, şayet başarabilirsen, buradan nasıl çıkabileceğini... Ancak şimdi gitmem gerek. Biz şamanlar efsunlu davulumuzun sesiyle bedenimizden ayrılırız. Ruhumuz öte diyarlardayken, bedenimiz yaşayanların dünyasında dans eder. Orada geçen her dakika, burada birkaç güne denk düşer. Davulumu çocuğu için buraya geldiğim adam

çalıyor. Uzun süre dönmezsem, ümitsizliğe kapılıp çalmayı bırakabilir. Davulun sesini duyamazsam, dönüş yolunu bulmam zorlaşır. Ormanın bu kesiminde güvendesin, burada bekle, dinlen ve gücünü topla. Yakında yine geleceğim, o zaman sorularının hepsine cevap vereceğim.'

Böyle dedi ve gitti. Onu bir daha görememekten, bu yabancı âlemde yeniden yalnız kalkmaktan korkmuştum, ama bana verdiği sözü tuttu. Her seferinde birkaç gün kalmak şartıyla, beni sık sık ziyaret etti. Yolculuğuma çıkabilecek kuvveti kazanana kadar, bana benim hakkımda ve öte diyarlara dair bildiği her şeyi anlattı. Yaşarken avcılığımla meşhur olduğumu, yay germekte ve nişancılıkta üzerime olmadığını öğrendim. Halkımı korsanlardan, haydutlardan ve saldırgan yabancılardan korumak için verdiğim savaşları, hayatımı defalarca tehlikeye attığımı ondan dinledim. Öte diyarlardan çıkmak için efsanevi bir geçit olduğunu söyledi bana. Yerini bilen tek canlının görkemli Abra olduğunu anlattı. Cansız bedenim çoktan çürümüştü, bu yüzden beni geri götüremiyordu. Ancak o efsunlu geçitten geçersem, öldüğüm ana dönüp olanları engelleyebilirdim.

Bu yolculuğa çıkmak istedim. Yeniden bana anlattığı o kahraman olmayı, öte diyarlarda içime yerleşen korkulardan, çaresizlik hissinden, zayıflıktan kurtulmayı tutkuyla arzuladım. Dallardan ve hayvan sinirlerinden bir yay, ucunu sivrilttiğim tahta parçalarından oklar yaptım. Boğaç beni bıkmadan usanmadan eğitti, bana avlanmayı, vahşi hayvanlardan saklanmayı, dövüşmeyi öğretti. Yavaş yavaş hünerlerimi geri kazandım. Hazır olduğumu hissedince, onunla vedalaşıp Abra'yı bulmak için yola koyuldum. Sonrasını biliyorsun."

Dağkuşu, uzanıp kendisini dikkatle dinleyen tepegözün başını okşadı. Ona sevgiyle bakıp göz kırptı.

"Bir yoldaştan ayrıldım, bir başkasını buldum. Bana Boğaç'ı aratmadığın için sana minnettarım küçük dostum. Belki dev

bir kartala dönüşemiyorsun, ama yüreğinde bir ejderhanın kudretine sahipsin. Bu zorlu yolu seninle birlikte yürüyebildiğim için şanslıyım."

Mustak, kadının yanına iyice sokulup başını bacağına yasladı. Kocaman tek gözünü ovalayıp, "Ben de şanslıyım, sevgili" dedi. "Seninle karşılaşmadan önce, her günüm bir diğerinin aynısıydı. Karnımı doyurmaktan ve bir sonraki sabaha kadar zaman öldürmekten başka amacım yoktu. Bu âlemde pek çok tepegöz var, hiçbirinin böyle heyecanlı bir macera yaşamadığına kalıbımı basarım. Merak etme, o geçidi bulacağız. Mustak yardım edecek!"

Dağkuşu, dalların arasından sızan, toprağa birer mızrak gibi saplanan ışık huzmelerine düşünceli bir ifadeyle baktı. Tepegöze anlattığı her şey doğruydu, ama öyküsünün bir bölümünü kendine saklamıştı. Boğaç'la geçirdiği günler cesaretini geri getirmiş, yeteneklerini hatırlamasını sağlamış, lakin gördüğü kâbuslara çözüm olmamıştı. Gözlerini kapadığında hâlâ o duvarları kanla kaplanmış mağarayı, perişan haldeki cesetleri, yaralı çocuk suratlarını görüyor, çığlıklar ve ıstırap dolu iniltiler kulaklarında yankılanıyordu. O mağarada neler olmuştu? Kendisi bu katliamın neresinde yer almıştı? Masumları savunurken mi ölmüştü yoksa korkudan saklanırken mi? Belki de şaman onun hakkında yanılıyordu. Kahramanlıklarına ve cesaretine dair hikâyeler gerçek olmayabilirdi. Bunları bilememek ona büyük bir acı veriyordu. Bu soruların yanıtlarını bulabilmek için yaşayanların dünyasına dönmekten başka çaresi yoktu.

Bu uğurda karşısına çıkacak tüm engellerle mücadele etmeye, bütün tehlikeleri göğüslemeye hazırdı.

Kolunu tepegözün omzuna attı, "Haydi, sen biraz uyu ve dinlen" dedi. "Gece uzun, ilk nöbeti ben tutarım. Daha fazla dayanamadığım zaman değişiriz. Yarın ormandan çıkıyo-

ruz, Hayal Kırıklıkları Vadisi'ne gidiyoruz. Bakalım orada bizi neler bekliyor?"

Minik yaratık uzun uzun gerindi ve esnedi. Teklifsizce Dağkuşu'nun kucağına uzandı, başını dizine koydu. Genç kadın alnını şefkatle okşarken, o sık dalların ve yaprakların arasından gökyüzüne baktı. Rüyalarında davul çalıp dans eden, istedikleri zaman bir kartala ya da bir kaplana dönüşebilen insanları göreceği, huzurlu bir uykuya daldı.

6

Sonunda bir gece cesaretimi toplayıp o elleri tuttum ve hayatım boyunca hissettiğim en büyük hazzı yaşadım. Nasıl tarif edebilirim, bilmiyorum. Dünyanın bütün zevklerini aynı anda tatmak gibiydi desem, yine de eksik kalır. Daha önce bir adamla bir kadının paylaşabileceği hazların hemen hepsini tecrübe etmiş olduğum halde, böyle bir duygunun yakınından bile geçmemiştim. Aslında ilk denememde sadece parmak uçlarımız değdi birbirine. Geçen sefer olduğu gibi önce korktu, ellerini masanın içine çekti, ancak bu defa kısa süre sonra yeniden usul usul dışarı çıkardı. Bu kez parmakları havada dans eder gibi şekiller çizmedi, sanki ona dokunan yabancı teni arıyordu. Tekrar uzandım ve bir elinin avucunu hafifçe okşadım. Kaçmadı. Birkaç saniye sonra, ben onun, o da benim tenimi keşfediyor, parmaklarımız birbirlerinin üstünde geziniyordu. Sanki birbirimizin ellerini birer müzik aleti gibi çalıyorduk ve tutkumuz harikulade bir müziğe can veriyordu. İki elimle ellerini bütünüyle kavradığım an, bahsettiğim benzersiz deneyimi yaşadım. Maddesel bir zevki, cinsel bir doyumu kastetmiyorum, bu bambaşka bir histi. Anlık değildi, sinir uçlarının uyarılması gibi basit bir fiziksel tepkime değildi, sanki cennetin tüm ışıltılı nehirleri ruhuma akıyordu.

Ellerimiz kenetlenmişken, eğilip masanın üzerine baktım. O da yaklaşabildiği kadar yaklaşmış, tablanın altından yukarı bakıyordu. Beni görmeye çalışıyordu, bu belliydi, ama

görebildiğini sanmıyorum, çünkü gözleri benim olmadığım yönlere odaklanıyordu. Bense bir sisin ardına gizlenmiş de olsa, son derece güzel bir kadın görüyordum. Saçlarının rengini ayırt etmeye çalıştım, ancak sanki sürekli renk değiştiriyordu. Daha önce hiç bu kadar hüzünlü bakan biriyle karşılaşmamıştım. Çok eziyet çekmiş olmalıydı, belki de hâlâ çekiyordu. Bir masanın içine sıkışmanın, asırlarca yalnız kalmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum. Onu dışarı çekip çıkarmak, en azından bunu denemek için yakıcı bir arzu duyduysam da yapamadım. Ona zarar vermekten korktum. Önce masanın sırrını öğrenmeli, onu buraya hapseden öyküyü dinlemeliydim. Bunu bana anlatabilecek kişiyi bulana kadar aramaktan vazgeçmeyecektim. Değer verdiğim herkes beni onlara en çok ihtiyaç duyduğum anda terk etmişti, ben ona aynı azabı yaşatmayacaktım.

Sonraki gün, eskicinin bana verdiği kartvizitteki numarayı aradım. Telefonu sesinden yirmili yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim bir kadın açtı.

"H.B.C. İnşaat'ı aradınız, nasıl yardımcı olabilirim?"

Tek kelime etmeden telefonu kapadım. Ona yaşadıklarımdan ve arayışımdan bahsetsem herhalde deli olduğumu düşünürdü. Ben bile henüz deli olmadığımdan emin değildim. Birilerini benimle konuşmaya razı etmek için hazırlık yapmam ve bir strateji geliştirmem gerekiyordu. Kadın bana öğrenmek istediğimi söylemişti. H.B.C. İnşaat'ı internette araştırınca, açılımının Halil Burak Ceyhanlı olduğunu bulmak zor olmadı. Halil Bey 1999'daki büyük depremde hayatını kaybetmişti, bu beni önce hayal kırıklığına uğrattı, masa hakkındaki sırlara ışık tutabilecek tek kişinin ölmüş olabileceğinden korktum. Sonra bir gazetede şirketini ve tüm mal varlığını oğlu Kerim'e bıraktığını okudum, bu delikanlı hakkında başka hiçbir bilgi yoktu. Sosyal medyada aklıma gelen tüm platformlarda ona ait bir sayfa aradım, fakat

bulamadım. Gençliğinde sosyetik davetlerde boy göstermeyi, röportaj vermeyi seven babasının aksine, haber sitelerinde Kerim'in tek bir fotoğrafına bile ulaşamadım. Insaatcalisanlari.com isimli bir sitede, H.B.C.'de Çalışmak başlığı altında maaşların düşük olması ama zamanında ödenmesiyle ilgili çok sayıda yorum vardı. Bu yorumlarda ara ara Kerim için tuhaf benzetmeler yapılıyor, şantiyelerde hiç görünmediği, babasından kalan konaktan hiç çıkmadığı söyleniyor, onu duvarların arasına hapseden bir hastalığı olabileceğine dair imalar yapılıyordu. Bu sıra dışı delikanlıyla konuşmak, yaşadığım tuhaf olaylara ışık tutabilir diye düşündüm. En azından o an için elimdeki tek ipucu oydu.

İşlerimin yolunda olduğu, iyi paralar kazandığım dönemde birkaç derdini çözmesine yardım ettiğim bir emniyet müdürünü aradım. Yıllardır konuşmadığımız için beni hatırlayacağından emin değildim, fakat bana sanki her gün muhabbet ediyormuşuz gibi sıcak davrandı. Kerim Ceyhanlı'nın iyi bir müşterim olduğunu söyledim, evine sürpriz bir hediye gönderip jest yapmak istiyorum dedim, adresini sordum. Bu yalanıma inandığından şüpheliyim, ama sanırım eski günlerin hatırına bunu sorgulamadı.

Kerim'in evi Rumeli Hisarüstü'nde, Boğaziçi Üniversitesi kampüsünün birkaç yüz metre ilerisinde, muhteşem Boğaz manzaralı, üç katlı bir konaktı. Oraya vardığımda, akşam olmak üzereydi. Sokaklar gezmeye çıkmış öğrencilerle doluydu, gençlerin pırıltılı yüzleri ve neşeli tebessümleri ruhuma diken gibi battı. Yıpranmamış zihinlerini ve yaralanmamış yüreklerini kıskandım. Ardından beynime hücum eden düşüncelerle gülümsedim. Geleceğe umutla bakan, hep okul sıralarındaki gibi başarılı olacaklarına inanan bu gençlerin pek çoğu mezuniyetlerinden sonra iş hayatının çarklarında ezilecekti. Belki bazıları, benim gibi haksız yere işinden kovulmanın acısını yaşayacak, çoğu düşlerinin aşamayacakla-

rı dağların arkasında olduğunu fark edecekti. Ayakta kalabilmek adına başkalarını eze eze yürekleri çürüyecek, zamanla bununla yaşamayı öğreneceklerdi. Her ne olursa olsun, şu an yüzlerini süsleyen o kusursuz huzuru bir daha asla hissedemeyeceklerdi. Onların da er geç benim içinde debelendiğim çukura düşeceklerini hayal etmek, beni neşelendirdi. Yanımdan kahkahalar atarak geçen iki delikanlıya gülümseyerek selam verdim. Selamımı alırken onlar hakkında neler düşündüğümü tahmin bile edemezlerdi.

Konağın bahçesi yüksek parmaklıklarla çevriliydi. Oldukça bakımlı bir bahçeydi, her köşede renkli çiçek tarhları vardı. Görkemli kapının üstünde bir güvenlik kamerası gördüm, fakat misafirlerin basabileceği bir zil bulamadım. İçeride duvarlara yakın bir yerde bir köpek kulübesi vardı, boş gibi görünüyordu. Ardından kapının bitiminde, duvarın başladığı yerde, aslan kafası şeklinde bir çıkıntı fark ettim. Zilin düğmesi, aslanın öfkeyle açılmış ağzının içine, derinlere saklanmıştı. Kerim'in insanlarla görüşmeyi pek sevmediğine dair söylentilerde haklılık payı olabileceğini düşündüm.

"Buyurun, kime gelmiştiniz?" dedi soğuk, metalik bir ses. Bir an bant kaydı olduğunu sandım, fakat sonra nefes alıp verişlerini duydum.

"Merhaba. Adım Hasan Mert Pekdemir. Medyaviz Sosyal Medya Şirketi'nin ortağıyım. Yani eski ortaklarından biriyim. Şirketi ben kurdum ama artık orada çalışmıyorum. Diğer hissedarlarla anlaşamadık, dürüst olmam gerekirse, onlar beni istemedi. İnsanlar çok nankör, öyle değil mi? Tabii, bunun burada olmamla bir ilgisi yok. Kerim Bey zaten sosyal medyayı sevmiyor, bunu biliyorum. Kendisine oradan ulaşmaya çalıştım ama nafile! Sorunuz neydi, tekrarlar mısınız? Yo, hayır, tekrarlamayın, hatırladım. Ben Kerim Bey'le biraz konuşmak istiyorum. Mümkünse ona birkaç sorum olacak. Ortaklarımla ilgili değil, bambaşka bir konu. Ortaklarımı ne-

den ona sorayım, değil mi, bu çok saçma olur. Ne diyordum, bu benim için ölüm kalım meselesi. Fazla vaktini almam, söz veriyorum."

Susmayı başardığım anda, beni asla içeri almayacaklarını adım gibi biliyordum. Söylediğim deli saçması laflardan sonra ben de olsam almazdım. Niye öyle konuştuğumu anlayamıyordum, bana neler oluyordu? Zihnim neden böylesine karışıktı? Daha önce ağzımdan çıkanları kontrol edemediğim olmamıştı. Masadan çıkan elleri ilk gördüğüm gece olduğu gibi, tüm bedenimin alev alev yandığını hissettim. O an önüme içinde binbir türlü börtü böceğin yüzdüğü bulanık bir su koysalar, tereddüt etmeden kana kana içerdim.

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. Sonra aynen beklediğim gibi ses biraz öncekinden daha tedirgin, zor duyulan bir tonda cevap verdi.

"Kerim Bey kendini iyi hissetmiyor. Bugün kimseyle konuşabilecek durumda değil. Kusura bakmayın."

Son kozumu oynama zamanı gelmişti. Derin bir nefes alıp aklımı topladım, bu defa ağzımı açmadan önce cümleleri zihnimde birkaç defa tekrarladım.

"Buraya masa hakkında konuşmaya geldim. Kerim Bey'e böyle söyleyin. Masayı biliyorum. Sırrını biliyorum. Sadece ben biliyorum, kimseye anlatmadım. Yalnızca birkaç soru soracağım. Ona yalvarıyorum, lütfen bunu kendisine iletin. Siz beni içeri alana kadar burada bekleyeceğim."

Bu defa sessizlik daha uzun sürdü. Belki bir deli olduğuma kanaat getirdiler, bana cevap vermeye tenezzül etmediler diye düşündüm. Tam umutsuzluğa kapılacaktım ki, öncekinden çok farklı, çok daha güçlü ve etkileyici bir erkek sesi duyuldu.

"Hasan Bey. Ben Kerim Bey'in kişisel asistanıyım. Lütfen gidin ve bir daha asla gelmeyin. Gelirseniz polis çağıracağız. Masa artık bizi ilgilendirmiyor, hakkında konuşmak da iste-

miyoruz. Size onunla iyi şanslar diliyorum. Polis konusunda ciddiyim, beni buna mecbur bırakmayın."

Durduğum yerde ayakuçlarımdan saç diplerime kadar ürperdim. Adam beni içeri almamıştı, ancak söyledikleriyle sorularımdan bazılarına ister istemez yanıt vermişti. Bu evdekiler o masada bir tuhaflık olduğunu biliyordu, aynı eskici gibi ondan korkuyorlardı. Kerim, muhtemelen içindeki o güzel kadını, ancak bir şairin düşleyebileceği elleri görmemiş, tablanın altında kötücül bir iblisin ya da bir üç harflinin yaşadığını sanmıştı. Artık onunla konuşmayı çok daha fazla istiyordum. Bunun bir yolunu bulmadan oradan ayrılmamaya kesin kararlıydım.

Ben içeri nasıl gireceğimi, Kerim'i masa hakkında konuşmaya nasıl ikna edeceğimi düşünürken, üzerinde teknik servis yazan bir panelvan yaklaştı ve demir kapının önünde durdu. Herhalde geldiklerini telefonla haber verdiler, zira kapı yavaşça açılmaya başladı. Aniden kararımı verdim ve hayatımın en çılgınca işlerinden birini yaptım. Şimdi düşününce, sonradan yapmak zorunda kalacaklarımın yanında bu çok düşük dozlu bir çılgınlıkmış, ama o güne kadarki yaşantıma kıyasla oldukça heyecan vericiydi. Hızla koşup bir hırsız gibi panelvanın arkasına saklandım, kameranın görüş açısına girmemeye çalışarak peşi sıra kapıdan girdim. Ne arabadakiler ne de güvenlik beni fark etti. Kendimi köpek kulübesinin ardına attım, oraya çöküp yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalbimin sakinleşmesini bekledim.

Tam kendimi pervasız bir haydut gibi hisseder ve cesaretim yüzünden gurur duyarken, kulağımın dibinde duyduğum ürkütücü bir hırıltıyla irkildim. Başımı yana çevirdiğimde, hayatım boyunca gördüğüm en iri ve ürkütücü köpekle burun buruna geldim. Gözleri çakmak çakmaktı, kırmızı dili sivri dişlerinin arasından dışarı sarkmıştı. Bu azmanın tasmasında "Pamuk" yazması başka bir zaman olsa bana epey

gülünç gelirdi, fakat o an tek hissettiğim büyük bir korkuydu. Bahçe kapısı panelvan içeri girdikten sonra kapanmıştı, o yöne kaçamazdım. Bir anda yerimden fırladım ve olanca hızımla konağa doğru koşmaya başladım. Arkama dönüp bakmadım, ama öfkeli havlamalardan dört ayaklı canavarın beni takip ettiğini anlayabiliyordum. Elli metre kadar ötedeki konak, bana kilometrelerce uzak ve ulaşılmaz görünüyordu. Gene de her nasıl olduysa köpekten hızlı koşmayı başardım, can havliyle kapıyı yumruklamaya başladım. Açılır açılmaz, önüme dikilen uzun ve zayıf adamı itip kendimi içeri attım. Hemen sırtımı duvara yaslayıp avazım çıktığınca bağırdım.

"Kapıyı kapayın! Kapıyı kapayın!"

Adam, yüzümdeki dehşeti görmüş olsa gerek, ikiletmeden dediğimi yaptı. Sonra şaşkın bir ifadeyle kapının üst kısmındaki camdan dışarı baktı. Avını pençelerinden kaçırmış köpeğin hiddetli sesi bahçede yankılanıyordu. Derin bir soluk alıp yere oturdum, kollarımla dizlerimi sardım.

"Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız. O yaratık beni parçalamak üzereydi."

"Siz kimsiniz?" diye sordu adam, beni şüpheyle süzerek. "Neler oluyor?"

Konuştuğu anda sesinin tınısından az önce beni kapıdan kovan adam olduğunu anlamıştım. Kar beyazı tenine ve kırılgan görünümüne tezat, çok güçlü ve etkileyici bir sesi vardı.

"Adım Hasan. Az önce sizinle konuşmuştuk. Bana gitmemi söylediniz, biliyorum. Polis çağıracaksanız çağırın, umurumda değil. Dışarıdaki canavarla şansımı denemektense polisle denemeyi yeğlerim. Kim öyle bir yaratığa Pamuk ismini koyar ki? Beni yakalarsa canlı canlı yer, eminim bundan. Gene de şayet beni kovarsanız yine geleceğim. Pamuğunuza rağmen geleceğim. Kerim Bey'le konuşmam şart."

Adamın kar beyazı teni hafifçe kızardı. Söylediklerim onu etkilemişe benziyordu. Tekrar başını çevirip camdan dışarı,

havlamaya devam eden köpeğe baktı. Ardından bana dönüp hafifçe tebessüm etti.

"Beni takip edin, sizi misafir odamıza götüreyim. Kerim Bey'e sizden bahsedeceğim. Konuşmak ister mi, bunu bilmiyorum. Size söz veremem. Eğer kabul ederse birazdan yanınıza getiririm."

Senelerce ıssız bir adada kalmış bir insan, onu kurtarmaya gelen geminin kaptanına nasıl bir minnetle bakarsa, adama aynı şekilde baktım. İkiletmeden kalkıp onu takip ettim. Bana gösterdiği rahat, kadife koltuğa çöküp kaldım. Bir eve zorla girmek ve vahşi bir köpek tarafından kovalanmak, her gün yaptığım aktivitelerden biri değildi. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Ama aradığım cevaplara yakın olabileceğim için aynı zamanda müthiş bir heyecan duyuyordum.

Çok şık döşenmiş bir odaydı, raflar muhtemelen çoğu yurtdışından alınmış egzotik süs eşyasıyla, cam biblolarla, antikalarla doluydu. Tavanda rengârenk taşlarla bezeli, gösterişli bir avize asılıydı. Karşımda iki suzani koltuk vardı, işsiz kalmadan önce karımla böyle bir koltuk almaya heveslenmiş, çok pahalı bulup vazgeçmiştik. Duvarlara bazılarının isimlerini gazetelerden bildiğim ünlü Türk ressamların eserleri sıralanmıştı. Bu odadaki eşyalara harcanan parayı düşününce, Halil Burak Ceyhanlı'nın oğluna okkalı bir miras bıraktığını anlamak zor değildi. Benim ailemin bana bıraktığı mirasın ruhumu zedeleyen bir terk edilme travması olması, ister istemez Kerim'i kıskanmama sebep oldu. İçimdeki yangınları dindirmek için ona muhtaç olmasaydım, o konakta bir an bile durmazdım.

Kapı açıldı. İnternette tek bir fotoğrafına rastlayamadığım bu gizemli delikanlının neye benzediğini merak ederek başımı çevirdim. Bir an hayal gördüğümü sandım, eskicinin aynasına yansıyan Osmanlı kaptanı gibi zihnimin kabullenmekte zorlandığı bir görüntüydü karşımdaki.

Kar beyazı tenli kişisel asistan, içeriye bir tekerlekli sandalye sokmuştu. Tekerlekli sandalyede oturan kişi, böyle bir konakta son derece gerçeküstü görünen, üstelik de parlak sarı renkte, Afgan tarzı bir burka giymişti. Kadın mı erkek mi belli olmuyordu, gözleri kalın çerçeveli bir güneş gözlüğünün ardına gizlenmişti. Adam, bana Kerim'i getireceğini söylemişti, eğer öyle yaptıysa, delikanlının sorunu sosyalleşmeyi sevmemesinden çok daha öteydi.

Adam, tekerlekli sandalyeyi oturduğum koltuğun önüne kadar itti, sandalyedeki kişiye doğru eğilip "Bir emriniz var mı Kerim Bey?" diye sordu. "Kahve ister misiniz, Melek Hanım'ı çağırayım mı?"

"Hayır, gerek yok" dedi güneş sarısı burka. "Bugün yeterince kahve içtim. Misafirimize de sorun lütfen. Belki o ister."

Sesi oldukça rahat ve sakindi. Üzerindeki kıyafetle kendini tuhaf hissetmediği belliydi. Bunun her zamanki hali olup olmadığını, özellikle benim için mi böyle giyindiğini merak ettim. Saklanmak istediği tüm dünya mıydı yoksa yalnızca ben miydim? Bacaklarına ne olmuştu acaba, talihsiz bir kaza mı geçirmişti, saldırıya mı uğramıştı, feci bir hastalığa mı yakalanmıştı? Lakin daha yeni tanışmışken bunları sormam münasebetsizlik olurdu. İçeri nasıl girdiğim düşünülürse, şu an karşımda oturuyor olması bile büyük bir nezaket örneğiydi.

"Ben de bir şey istemem" dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. "Çok kalmayacağım zaten. Fazla rahatsızlık vermeyeceğim."

Kar beyazı adam, başıyla zarif bir selam verdi ve usulca odadan çıktı. Bir süre Kerim'le birbirimize sessizce baktık. Sonunda burkanın altından güldüğünü fark ettim. Eldivenli ellerini dizlerinin üstüne koydu, hafifçe öne eğildi.

"Beni ilk defa gören insanların yüzlerindeki bu ifadeye bayılıyorum. Hayretinizi, hatta korkunuzu bastırmaya çalışırken yüzünüzün ne şekle girdiğini görseniz size de gülünç ge-

lirdi. Halbuki içtenlik ne kolaydır. Hiç yormaz insanı. Duygularınızı saklamayın lütfen, sizin yerinizde olsam, ben de karşımda bir ucubenin oturduğunu düşünürdüm. Belki de öyleyimdir. Belki vücudum mide bulandırıcı çıbanlarla, yaralarla kaplıdır, bir gözüm diğerinden iki kat büyüktür, burnumun yerinde büyük bir yarık vardır. Bu çarşafın neler gizlediğini nereden bilebilirsiniz ki?"

"Kusura bakmayın. İnsanlarla görüşmeyi sevmediğinizi okumuştum. Ama asıl sevmediğiniz şeyin görülmek olduğu aklıma gelmemişti."

"Dış görünüşümle tanımlanmayı reddediyorum diyelim. Bir bacağınız kesilse, gözleriniz oyulsa, kollarınızı kaybetseniz, siz siz olmaktan çıkar mısınız? Bir sabah uyandığınızda teninizin rengi değişse, boyunuz yirmi santim uzasa, başka biri mi olursunuz? Ancak düşüncelerimiz, duygularımız, inandıklarımız değiştiği zaman yeni bir insana dönüşürüz. Bazen bu tercihimin ardında dini bir inanış olduğunu sananlar çıkıyor. Hiç alakası yok, sarsılmaz bir Tanrı inancım olduğunu bile söylemem zor. Ara ara ilahi bir gücün beni gözettiğine inanmak istiyorum. Ancak bu istek içimde uzun süre barınamıyor. Bana bakan Tanrı bile olsa, birinin gözlerinin sürekli üzerimde olması benim için dayanılmaz bir duygu."

Yeniden arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu. Birkaç saniye bekledikten sonra, neşeli bir sesle devam etti.

"Bazıları bedenimin bir hastalık yüzünden çürüdüğünü düşünüyor, cildimin yaralarla, insanın bakmaya dayanamayacağı irinli kabartılarla kaplı olduğuna inanıyorlar. Böyle düşünmek hoşlarına gidiyor, şımarık zengin çocuğu hak ettiğini buldu! Bazıları ise bunun tam tersini söylüyor. Aşırı güzel olduğuma, her görenin bana âşık olmasından bunaldığımdan böyle giyindiğime inanıyorlar. Bana Dorian Gray diyorlar! Tüm bu dedikoduları biliyorum, neredeyse hiç dışa-

rı çıkmasam da parayla çalışan sayısız kulağa ve göze sahibim. Sizce bu söylentilerden hangisinde gerçeklik payı var? Bir tahmin yapmak ister misiniz?"

"Gerçekliğin ne olduğu hakkında uzun zamandır kafam karışık" dedim içtenlikle. "Bunun bir önemi olup olmadığını da bilmiyorum artık."

Hoşuna giden bir yanıt vermişim gibi başını öne arkaya salladı. Burkanın altında kendi uydurduğu tuhaf bir oyun oynayan ve bunu yaparken son derece eğlenen küçük bir çocuğun olduğunu hayal ettim.

"Buraya neden geldiniz Hasan Bey? Masanın sizde olduğunu biliyorum, asistanım olanları anlattı. Benden ne istiyorsunuz? Onu geri almamı mı?"

"Hayır. Tam tersine, onu kimsenin benden almasını istemiyorum. Hayatımda kaybetmek istemediğim tek şey o. Sadece birkaç sorum olacak, belki sizde yanıtları vardır. O masadan kurtulmak istediğinize bakılırsa, sırrını muhtemelen biliyorsunuz. Neden bilmiyorum, ama ondan korkuyorsunuz. Bense ona tutkuyla âşık oldum."

"Sırrını bilmiyorum, fakat bir sırrı olduğunu biliyorum" dedi Kerim. "Ondan bahsetme tarzınız, gözlerinizdeki bu bakış... Bana babamı hatırlatıyorsunuz. Bu kalbimi sızlatıyor... Çocuğunuz var mı, Hasan Bey?"

"Hayır, yalnız yaşıyorum."

"Eh, en azından bu iyi. Bir aileniz olmadığına sevindim. Yoksa kendimi suçlu hissederdim."

Üzerindeki düğmeye dokunup kolu oynatarak, tekerlekli sandalyeyi pencerelere doğru çevirdi, ışığa yaklaştı. Artık bana değil, dışarıdaki geniş ve huzurlu bahçeye bakıyordu.

"Masadan kurtulmak istememin sebebi ondan korkmam değil, ondan nefret etmem. Çünkü benden babamı ve çocukluğumu çaldı. Onu görmeye katlanamıyordum. Bu yüzden asistanıma uzaklarda bir eskici bulup satmasını söyledim. Aslında

aklıma ilk gelen onu parçalatmaktı, ancak babamın buna üzüleceğini biliyordum. Çok istesem de bunu yapamadım.

Masa evimize geldiğinde ben daha beş yaşındaydım. Annem hayatta değildi, babam çok yoğun çalışıyordu, yalnız bir çocuktum. Kendimi en mutlu hissettiğim anlar, babamın fırsat bulup birkaç saatini bana ayırdığı akşamlardı. Birlikte kitap okur, hayal kurar, oyuncak kuleler inşa ederdik. Onu çok severdim, annesizliğin hüznünü ancak onunlayken unuturdum.

Masayı ilk gördüğümde pek ilgimi çekmemişti, ayaklarındaki insan suratlarından biraz korktuğumu hatırlıyorum, her ne kadar gülüyor olsalar da beni tedirgin etmişlerdi. Bunun dışında evimizdeki sayısız antikaya bir tane daha katılmıştı sadece, benim için bir önemi yoktu. Babam onu çalışma odasına koydu, yakından bakmama izin verdiğinde, tablasındaki renkli tahtaların eski balıkçı teknelerinin parçaları olduğunu söyledi. Bu yönünü sevmiş, sıra dışı bulup satın almıştı. Bu masada sayısız balıkçının öyküsü saklı derdi, umut, aşk, dirayet, doğayla mücadele, alın teri üzerine öyküler. Bana pek ilgi çekici gelmemişti, ama o günlerde babamın sevdiği her şeyi ben de severdim.

O dört ayaklı iblisin hayatımı tepetaklak edeceğini bilemezdim.

Bir akşam, babam çalışma odasına girdi ve bütün gece dışarı çıkmadı. Her zamanki sohbetlerimizi yapmak, birlikte hayal kurmak için onu heyecanla odamda bekledim. Saatler geçtikçe içimde bir huzursuzluk büyüdü, birkaç günlüğüne iş seyahatine gidecekti, evden ayrılmadan önce mutlaka bana az da olsa vakit ayırırdı. Hiç görüşmeden gitme ihtimali beni korkuttu. Gece konakta dolaşmayı sevmesem de kalkıp çalışma odasına gittim, orada uyuyakalmış olabileceğini düşünmüştüm. Kulağımı kapıya dayadım, içeriden ses gelmiyordu. Kapının altından ışık sızdığı için dayanamadım, hafifçe aralayıp başımı uzattım. Tam seslenecektim ki, gördüğüm sah-

neyle donakaldım. Babam, çalışma masasının üzerine eğilmiş, elleriyle boşlukta sanki onun gördüğü fakat benim göremediğim bir şeyi okşuyordu. Hayretten ve korkudan kaskatı kesilmeme neden olan bir tek bu değildi. Beni en çok sarsan, yüzünde daha önce hiç şahit olmadığım ürkütücü bir ifade olmasıydı. O çocuk yaşımda bu ifadeyi tanımlayamamıştım, şimdi bunun tutku, aşk, şehvet ve benzeri tüm duyguların bir karışımı olduğunu, ancak bununla sınırlı kalmadığını, bir yandan da çaresizlik, acı ve özlem olduğunu söyleyebiliyorum. Bütün bu aşırı duygular nasıl bir insanın suratına aynı anda yansıyabilir, bunu size açıklayamam. Babamın o masada gördüğü ve ihtirasla bağlandığı şeyi ben hiçbir zaman göremedim. Tek görebildiğim, o akşamdan sonra artık babamın aynı kişi olmadığıydı.

Sabah iş gezisine gittiğinde, gece yaşadıklarımın belki de kötü bir rüyadan ibaret olduğunu düşündüm. Birkaç gün sonra dönecek ve hiçbir şey olmamış gibi eski mutlu düzenimize devam edecektik. Ne var ki içimde engel olamadığım bir huzursuzluk vardı. Korktuğum gibi de oldu, babam o akşamdan sonra bir daha hiçbir geceyi benim yanımda geçirmedi. Konaktaki her anını çalışma odasında geçiriyor, kapıyı da hep kapalı tutuyordu. Onun için bir anda görünmez olmuştum sanki. Annemden sonra babamı da kaybetmiştim, bu yüzden o masadan hep nefret ettim.

Yıllar geçtikçe babamla iletişimimiz tamamen koptu. Yüreğimdeki boşluğu asla tutkuyla sevemediğim kadınlarla doldurmaya çalıştım. Saplantılı tutkusunun babama yaptıkları yüzünden kendimi o duygudan hep uzak tuttum, ben de birini o kadar seversem babama dönüşürüm diye korktum. İstanbul'da üç konağımız vardı, çocukluğumun geçtiği evi terk ettiğimde babam bunu önemsemedi bile. Bu konağa yerleştim ve kendime bohem bir hayat kurdum. 99 depreminde babamın yaşadığı konak yerle bir oluncaya ve yıkıntıların al-

tından kimse sağ çıkmayıncaya kadar o masayı zihnimden özenle uzak tuttum.

Şirketimizin yöneticileri, yeni patronlarına yaltaklanmak adına konaktan geriye kalan her ne varsa itinayla toplayıp bana getirdiler. Bana hüzün veren çocukluğumu hatırlatmamaları için hemen hepsini yakmalarını istedim. Yalnızca depremden tek bir ayağını kaybetmek dışında sağlam çıkan o masayı ne yapacağımı bilemedim. İçimden onu parçalatmak geliyordu, ama babamı hâlâ seviyordum, bunu yaparsam ruhunun ıstırap çekeceğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Kişisel asistanıma onu buradan uzağa götürmesini, bir eskiciye vermesini ve nerede olduğunu bana asla söylememesini istedim. Öykünün gerisini siz benden daha iyi biliyorsunuz."

Karşımda oturan çarşafa bürünmüş delikanlıya bakarken, bu sarı burkanın sadece genç adamın dış görünüşünü değil, hüznünü ve acılarını da gizlediğini düşündüm. Onu anlıyor, onun için üzülüyor, gene de babasına kızamıyordum. Kerim şayet babası ya da benim gibi o masadaki kadını görebilme şansını bulsaydı, ellerine dokunabilseydi, muhtemelen o da bizim gibi bu benzersiz güzelliğe ve efsunlu tene tutkuyla âşık olacak, hayattaki tüm diğer uğraşılar ve sevgiler onun için de anlamını yitirecekti. Aramızdaki tek fark masanın sırrını ona değil bize açmasıydı. Biz o kadını değil, o kadın bizi seçmişti.

Ben bunları düşünürken, Kerim birden ayağa kalktı, gerindi ve bahçeye bakan pencerelerden birine doğru yürüdü. Büyük bir hayretle önce ona, sonra karşımda duran tekerlekli sandalyeye baktım.

"Siz yürüyebiliyorsunuz..."

"Evet, elbette. Siz de yürüyebiliyorsunuz ama ben buna bu kadar şaşırmamıştım. Neden böyle hayrete düştünüz?"

"Tekerlekli sandalyede oturuyordunuz?"

"Yürüyemeyen insanlar tekerlekli sandalyeden kalkamaz, Hasan Bey. Fakat yürüyebilen biri istediği zaman ona oturabilir. Bunu engelleyen bir yasa mı var? Madem merak ettiniz, anlatayım. Sakat olmanın, böyle bir sandalyeye mahkûm yaşamanın ne demek olduğunu anlamak istedim. Bu yüzden bir süredir bunu deneyimliyorum. Sıra dışı hayatları tecrübe etmek hoşuma gidiyor. Dünyaya onların gözünden bakabilmek, empati kurabilmek, tekdüze hayata bir darbe vurabilmek... Bu burkayı da onun için giyiyorum aslında. Sıradanlığı kırabilmek, bir başka hayatı tadabilmek için. Şu an görülmekten nefret eden bir adamım. Birkaç ay önce ise çıplaklığı merak etmiştim, konakta haftalarca anadan doğma dolaşmıştım. Gözlerimi siyah bir bantla kapayıp göremeyen insanlara dönüştüğüm de oldu, kadın kıyafetleri giyip makyaj yaptığım, bacaklarımı tıraş ettiğim de. Benim için başka yaşamları tecrübe etmek dayanılmaz bir arzu. Çalışanlara iyi maaş ödüyorum, bu yüzden böyle tuhaflıklarımı hoş görüyorlar. Gelecek ay kime dönüşürüm, kimin hayatını merak ederim, belli olmaz."

Bir süre sustu, sonra arkasına dönüp gece karası güneş gözlüklerinin ardından bana baktı.

"Sizinle konuşmayı da bu yüzden kabul ettim. Siz de çok sıra dışı bir adamsınız. Tanışmak istedim."

"Haklı sayılabilirsiniz" diye tebessüm ettim. "Bir masa yüzünden bahçenize haydut gibi giren bir adam pek de normal sayılmaz."

Hafifçe öne eğildi, sanki yüzümdeki ifadeyi daha iyi görmek istemişti.

"Bilmiyorsunuz... Gerçekten farkında değilsiniz" dedi heyecanla. "Bu sizi daha da olağan dışı kılıyor. Keşke dünyaya sizin gözlerinizden de bakabilmem mümkün olsaydı. Ama bu taklit edebileceğim bir şey değil."

"Neyi bilmiyorum, Kerim Bey?"

"Bunu kendiniz keşfetmelisiniz. Konaktan çıkınca hemen bahçe kapısına yönelmeyin. Sağa doğru yürüyün, duvarın dibine kadar gidin. O zaman beni anlayacaksınız."

Burkanın ceplerinden birine elini soktu, çıkardığında parmaklarının arasında bir kartvizit vardı.

"Bunu size vermek istiyorum. Babam bir gün evimize tuhaf bir adam çağırmıştı. Garip aletleri olan, eksantrik biriydi, babamla birlikte çalışma odasında uzun saatler geçirdiler. Kapı deliğinden baktığımda, masanın karşısına geçmiş, sirklerdeki sihirbazları andıran gülünç hareketler yaptıklarını gördüm. En azından o çocuk halimle bana komik gelmişti. Adam giderken babam mutsuzdu, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Kapının önünde yaptıkları konuşmayı duydum, babam ona Rıfat Efendi diye hitap etti, elinden gelen her şeyi yapıp yapmadığını sordu. Adam 'Daha fazla zorlarsak ona zarar verebiliriz. Bir çözüm bulursam haber veririm' dedi. Birkaç şey daha söylemişti, ama zihnimde ancak bu kadarı kalmış. Üzerinden uzun yıllar geçti. Babamın eşyası arasında bu kartviziti buldum. Nedense atamadım, bir kenara koyup unutmuştum. Sizin gelişiniz hatırlamamı sağladı. Benim işime yaramaz, ama belki arayışınıza bir yardımı dokunur."

Bana uzattığı kartı alıp üzerini okudum. Sadece birkaç kelime ve bir telefon numarası yazıyordu.

Prof. Dr. Rıfat Ulusu. Ruh Doktoru.

"Teşekkür ederim. Onu arayacağım."

İçinde bulunduğum durumda bir ruh doktoruyla görüşmek, bana dişim ağrıdığı zaman dişçiye gitmek kadar makul göründü. Adamın gerçekte bir medyum ya da büyücü olduğuna adım gibi emindim. Böyle efsunlu konularla ilgilenmek için mesleği iyi bir kılıftı. Kerim'in babası kadını masadan çıkarmak için ondan yardım istemiş olmalıydı. Genç adama teşekkür ettim, yeni bir ipucu bulmuş olmanın heyecanıyla hemen kapıya yöneldim. Akşama kadar işlerimi bitirip evime

dönmek, geceyi masamın başucunda, âşık olduğum kadının bana ellerini uzatmasını bekleyerek geçirmek istiyordum.

Tam çıkacakken, Kerim'in kar beyazı tenli asistanı yolumu kesti ve bana derin bir hüzünle baktı. Bu hüznü yansıtan bir sesle, "Ben hayatı boyunca Kerim Bey'in yanındaydım Hasan Bey" dedi. "Halil Bey bir keresinde o masanın üzerine sıcak bir çay bardağı bıraktığı için evdeki çalışanlardan birinin üzerine yürümüştü, adamı apar topar işten kovmuştuk. Kerim ise o gün eve okulda geçirdiği bir kaza yüzünden suratının yarısı mosmor gelmişti, bir dişi kırılmıştı, Halil Bey bunu fark etmedi bile. Ya da fark ettiyse de oğluna ne olduğunu, iyi olup olmadığını sorma gereği duymadı. Bir daha lütfen buraya gelmeyin. Kerim Bey'in o masayı ve babasını unutması en iyisi. O iyi bir adam. Yeterince acı çekti."

Başımı sallayıp bunu onayladım. Öğreneceklerimi öğrenmiştim, buraya yeniden gelmeme gerek olmayacaktı. Üstelik bu genç adama içtenlikle şefkat duyuyordum.

"Halil Bey hep böyle değildi" diye devam etti, camdan dışarı, uzaklara bakarak. Sanki gözlerinin dalıp gittiği yerde geçmişe dair sahneler görüyordu. "Çocuğunu severdi. Hayata bağlıydı. Onu eşinin dermansız hastalığı mahvetti. Bir sene boyunca karısının günbegün erimesini, dayanılmaz acılar çekmesini seyretmek zorunda kaldı. Zavallı kadın adım adım ölüme yürürken her anında yanındaydı. Ne zenginlikleri çare oldu ne de ona olan sevgisi. Çaresizlik ve ıstırap ruhunu çürüttü. Eski Halil Bey, oğlunu böyle dışlamazdı."

Dışarı çıktığımda, aklıma Kerim'in bana söyledikleri geldi. Her ne kadar bir an evvel eve dönmek istiyor olsam da, bu tuhaf cümlelere bir mana verebilmeye ihtiyaç duydum. Sizi özel kılan yönünüzü gerçekten bilmiyorsunuz, öyle değil mi, demişti, kastettiği şeyin masayla ilgili olmadığını sezmiştim. Masa hakkında tüm bildiklerini bana açık yüreklilikle anlatmıştı. Bende ilgisini çeken değişik bir şey görmüş olmalıydı.

Sağa yöneldim, duvarın dibine kadar hızlı adımlarla yürüdüm. Azgın köpek görünürde yoktu, ama her an bir köşeden fırlayabileceği endişesini taşıyordum. Bana söylenen yere geldiğimde, önce dikkatimi çeken bir detay göremedim. Sonra toprağın üzerinde ufak bir tepe ve tepenin arkasında minik, mermerden yapılmış bir mezar taşı olduğunu fark ettim. Eğilip yakından baktım, mezar taşında "Pamuk" yazıyordu. Ölüm tarihi dört sene öncesiydi.

O sırada, bahçeye girerken beni kovalayan azman köpek, mezar taşının arkasından çıktı, uysalca geldi, çimlerle kaplı küçük tepenin üstüne kıvrıldı. Başını çevirip bana dikkatle baktı. Bu bakış sıradan bir köpeğin bakışına hiç benzemiyordu, sanki zihnime ulaşmaya, bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Aklıma eskicinin aynasında gördüğüm, Osmanlı kaptanlarını andıran tuhaf adam geldi, onun gözlerinde o an tanımlayamadığım bakışın tıpatıp aynısıydı.

Dönüp konağa baktım, sarı burka pencerenin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, beni seyrediyordu.

Artık Kerim'in ne kastettiğini ve beni neden o kadar sıra dışı bulduğunu biliyordum. Ölüleri görebiliyor olmak, normalde bir insanı dehşete düşürmeli diye düşündüm, oysa ben o an hiçbir endişe ya da korku hissetmedim. Birkaç gün öncesine kadar böyle bir yeteneğim olmadığına adım gibi emindim. Bu öyle senelerce fark etmeden yaşayabileceğiniz bir özellik değildi. Her ne olduysa, masadaki kadının ellerini tuttuğumda olmuştu. Bana bir hediye vermişti, belki de kendisini oradan çıkarmam için ihtiyacım olan bir beceriydi bu.

Artık şu Rıfat isimli ruh doktoruyla konuşmak için bir sebebim daha vardı.

Ama önce eve dönmeliydim. Kadınımı ve ellerini özlemiştim. Onu bir süre daha göremezsem, tenine dokunup o benzersiz hazzı yeniden tadamazsam, zihnimin bulanacağını ve yaşadığım sıra dışı olaylara dayanma gücümü kaybedeceği-

mi hissediyordum. Onun yanında olmaya ihtiyacım vardı. Beni mutlu eden ve hayatımın terk edilişlerle dolu efkârlı bir öykü olduğunu unutturan tek şey buydu. Başka hiçbir şeyin bir önemi yoktu.

7

Odadaki diğer tüm eşyaları dışarı çıkardım. Bir gün okurum umuduyla aldığım ama sayfalarını hiç çevirmediğim kitaplarla dolu ahşap kitaplığımı, taşınmadan sonra hâlâ açmaya üşendiğim üst üste yığılı kolileri, tekerlekli çalışma koltuğumu, pencere pervazında duran, çocukluğumdan kalma gitarist biblosunu, salonun bir köşesine gelişigüzel yığdım. Bu arada biblonun gitarı kırıldı, fakat umurumda bile olmadı. Zarar görmesin diye onu nakliyecilerin eline bırakmamıştım, gazete kâğıtlarına sararak kendim taşımıştım. Kucağımda narin bir bebek varmış gibi dikkatli davranmıştım. Şimdi ise dünyadaki diğer her şey gibi gözüme çirkin ve anlamsız görünüyordu. Tek istediğim, kadınımla yalnız kalabilmekti. Dört duvarın arasında ikimizden başka hiçbir şeyin olmamasını arzu ediyordum.

Onu göremediğim ve ellerine dokunamadığım her an içimdeki fırtına büyüyordu. Uyuyakalmaktan korkuyordum, o geldiği zaman kendimde olmamaktan, gözlerimi açana kadar yeniden yok olmasından ödüm kopuyordu. Yere koyduğum fincanı kaldırdım ve katran karası kahveden koca bir yudum daha aldım. Neden hâlâ görünmüyordu, niye beni böyle acımasızca bekletiyordu? Onu beklediğimin farkında olmaması ihtimalini aklıma getirmemeye çalışıyordum. Derinlerde bir yerde, birbirimize dokunabildiğimiz zamanlar aslında onun benimle aynı duyguları paylaşmamış olabileceğini bili-

yordum. Bir daha hiç gelmemesi olasılığını düşünmek bile istemiyordum. Onu kaybetmeye dayanamazdım. Bir kez daha terk edilmeyi kaldıramazdım.

Sıkı sıkı tuttuğum kahve fincanı elimi yakmaya başlayınca, birdenbire annemi hatırladım. Onu düşününce gözlerimin önünde beliren ilk sahne, annesinin taksiyle uzaklaşmasını seyrederken ne yapacağını bilemeden titreyen ve yaşadığı anın gerçek olmaması için dua eden on dört yaşında bir çocuk olurdu, lakin bu görüntüyü zihnimden kovabildiğim nadir zamanlarda, onun çok güzel kahve yaptığı aklıma gelirdi. Böyle anlarda o kahvenin tadını damağımda hissedebilirdim. Çocuk yaşımda artık bir delikanlı olduğumu ispatlamak için heveslendiğim koyu kahveye, annemin mahareti sayesinde kısa sürede bağımlı olmuştum. Uzun süre mahrum kaldığımda dayanılması zor bir rahatsızlık hissederdim, her gün en az iki fincan içebilmek için zavallı kadının başının etini yerdim.

Ben zihnimi bununla meşgul edip saatlerdir hiçbir şey yapmadan bir masanın karşısında oturuyor olduğum gerçeğinden uzaklaşmaya çalışırken, hasretle beklediğim zarif eller yavaş yavaş masanın üzerinde belirdi. Suyun içinden çıkar gibi balıkçı kayıklarının tahtalarından yapılmış tabladan yükseldi. Her zamanki gibi kolları bileklerinin bir avuç altına kadar görünür olunca durdu. İlahi bir sahneye tanık oluyormuşçasına donup kalmıştım.

Bu defa dans eder gibi hareketler yapmadı, sanki bir şeyin olmasını bekliyordu. Beklediği kişinin ben olduğumu hayal ederek tutkuyla yerimden fırladım, hiç tereddüt etmeden o narin ellere sımsıkı sarıldım. Parmak uçlarını, avuç içlerini, bileklerini, aşkla öpmeye başladım. Bir anda bütün ruhum titredi, öncekinden bile daha derin, daha tinsel bir hazza bulandım. Bunun cinsel bir hazla ilgisi yoktu. Aşkın, şefkatin, dostluğun, güvenin, heyecanın, huzurun, tutkunun, akla gelebilecek tüm güzel hislerin muhteşem bir karışımıydı. Baş-

tan ayağa o duyguyla kaplanmışken, hayatımda değer verdiğim herkesin beni birer birer terk etmesi, geleceğe dair hiçbir umut beslememem önemini yitiriyordu. Bu duyguya ihtiyacım vardı. Onu kaybetmemek için her şeyi yapabilirdim, adam bile öldürebilirdim. Kerim'in babasını gayet iyi anlayabiliyordum, ona hak veriyordum. Böyle bir hazzı tattıktan sonra dünyanın geçici zevkleri ve heyecanları, hatta insanın kendi ailesi bile, anlamlarını yitiriyordu.

Kadınım sonunda ellerini geri çektiğinde, bir süre masanın dibinde sessizce oturdum. Hiçbir şey düşünmeden, parmaklarımı tablanın üzerinde nazikçe gezdirdim. Duygularımın yatışması ve kendime gelebilmem epey uzun sürdü. Sadece ellerine dokunabilmek beni böyle hissettirirken, onu çekip dışarı çıkarabilmek, beline sarılıp saçlarını okşayabilmek, sonsuza kadar yanımda tutabilmek tam manasıyla bir cennet tasviriydi. Bunun mümkün olup olmadığını öğrenmek için çalabileceğim tek bir kapı vardı. Doktor Rıfat Ulusu'nun kartvizitini cüzdanıma koyup alelacele giyindim. Günler sonra ilk defa evden dışarı çıktım.

Sokakta her şey her zamanki sıradanlığında ve can sıkıcıydı. El ele yürüyen ama gözlerinde tutkudan eser olmayan çiftler, dükkânların önünde oturup boş gözlerle gelip geçeni seyreden yaşlılar, üç kuruş kazanmak için kan ter içinde koşturanlar, o an bana çok acınası göründüler. Benim son birkaç gündür gördüklerimi asla göremeyecek, hissettiklerimi hiçbir zaman hissedemeyeceklerdi. Dışarıda olmak çok anlamsızdı, eve dönmek, yeniden masamın yanına kıvrılmak, efsunlu ellerin bana uzanmasını beklemek için yakıcı bir istek duydum. Şayet ona tam anlamıyla sahip olma arzum daha ağır basmasa, içimdeki bu çağrıya karşı koyamazdım.

Arabama binip motoru çalıştırdığımda, arka koltukta oturan kadını fark edip irkildim. Üzerinde bir hastane önlüğü vardı, yüzü çok solgundu, bitkin görünüyordu. Omuzlarında

biten sarı saçları bakımsız ve dağınıktı. İnce bir yüzü vardı, yanakları gamzeliydi. Daha önce karşılaşmadığımıza emindim. Dikiz aynasında gözlerimiz buluşur buluşmaz, bakışlarındaki aşinalık zihnimi aydınlattı. Önce ne yapacağımı bilemedim, ölü insanları görebilmek bana ürkütücü gelmiyordu, bilakis bu yeteneği âşık olduğum kadından gelen bir hediye gibi sahiplenmiştim. Henüz nasıl kullanacağımı bilmesem de, bu becerinin bizi birbirimize yaklaştıracağını hissediyordum. Ama bir hayaletle nasıl konuşulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu görmezden gelirsem belki bir süre sonra kendiliğinden giderdi. Her şey normalmiş gibi gaza bastım, saatte on kilometre hızla evimin etrafında iki tur attım. Sakin sakin camdan dışarı bakıyor ve halinden memnun görünüyordu. Benimle konuşmadan gitmeye ya da sohbeti başlatmaya niyeti yok gibiydi. Apartmanın önünde aynı yere park ettiğimde, tuhaf bir şekilde varlığına alıştığımı hissettim. Bu durumu aklımda ne kadar normalleştirebilirsem, o kadar kolay yönetebilirdim.

Mümkün olduğunca rahat bir ifade takınıp arkama döndüm, gülümsedim.

"Merhaba. Sanırım şu an hayatta değilsiniz, öyle değil mi? Eğer doğru tahmin ettiysem, kilitli bir arabaya nasıl girdiğinizi sormama gerek yok. Burada olmanızın özel bir sebebi var mı yoksa yolunuzu mu kaybettiniz?"

"Bilemiyorum" dedi kadın, uzun ince parmaklarıyla alnını sıvazladı. Sanki zihnindeki dağınıklığı bir düzene sokmaya çalışıyordu.

"Günlerdir şehirde amaçsızca dolaşıyordum. Hiç yorgunluk hissetmeden sokaklarda saatlerce yürüdüm. İnsanlar varlığımın farkına bile varmadılar. Bir rüzgâr gibi aralarından süzüldüm, hatta bazen içlerinden geçtim, belki ufak bir ürperme hissetmişlerdir, ama ondan da emin değilim. Bir sanat galerisi ilgimi çekti, içinde farklı şekillerde süslenmiş,

bazıları rengârenk boyanmış yüzlerce cansız manken vardı. Uzun süre orada öylece oturdum. İçeride dolaşan ziyaretçileri, girenleri ve çıkanları, geceleri galeriyi temizleyen bezgin görevlileri seyrettim. Galeride sergilenenler sürekli değişti, bazen duvarları resimlerle doldu, bazen egzotik kuklalarla, hatta bir keresinde o duvarlara kafaları olmayan çıplak insan fotoğrafları astılar. Başları olmadığında bedenler birbirine ne kadar da çok benziyordu, hayret vericiydi. İçlerinden biri kendi vücudum olsa bile ayırt edemezdim. Hayattayken sanatla alakalı bir meşgalem vardı sanırım, öyle hissediyorum. Hayalimde resim tuvalleri görüyorum, lakin sahneler bölük pörçük, bir araya gelip anlamlı bir bütüne dönüşmüyorlar. Çok yorgunum..."

Kadın, konuşurken dalgın bir halde camdan dışarı bakıyordu. Muhatabı sanki ben değildim, uzaklarda kimliği meçhul birine dert yanıyor gibiydi. Bir çöp kamyonu yanımızdan gürültüyle geçti, kaldırımda karşıdan karşıya geçmek için bekleyen bir adam, kamyondan ürken küçük kızını kucağına aldı. Fırının önünde uyuklayan bir sokak köpeği başını kaldırıp sesin geldiği yöne baktı, bir tehlike olmadığını anlayınca yeniden rüyaya daldı. Tabelasında Balon Evi yazan bir dükkânın girişinde, genç bir çift hararetle tartışıyordu. Kızgın görünmüyorlardı, herhalde yalnızca bir parti için evlerine alacakları süsler konusunda anlaşamamışlardı. Çok geçmeden içeri kol kola girdiler, kız başını delikanlının omzuna yasladı. Rüzgârla havalanan bir naylon torba, trafik lambasını sıyırıp babasının omzunda yoldan geçenleri seyreden küçük kızın ayağına takıldı, çocuk korkup çırpındı. Adam torbayı çekip aldı, top haline getirip uzağa fırlattı. En fazla üç, dört yaşlarında olan kız babasına bir süper kahramana bakar gibi hayranlıkla bakıp boynuna sımsıkı sarıldı.

Şu an hangilerinin canlı, hangilerinin ölü olduğunu bilememek tuhaftı. Daha da tuhaf olan, yarın hangilerinin canlı,

hangilerinin ölü olacağını da kimsenin bilmemesiydi.

Arabamdaki hayalet suskunlaşınca, gözlerimi dışarıda olup bitenlerden ayırıp yeniden ona odaklandım.

"Burada olmanızın özel bir nedeni var mı diye sormuştum?"

"Ah, evet, bunu sormuştunuz, öyle değil mi? Kusura bakmayın, ölmek insanın kafasını karıştırıyor. Açıkçası emin değilim, galeriden çıktıktan sonra yine bir süre ne yapacağımı bilmez halde etrafta dolandım. Nedense içimden uzaklara gitmek gelmedi, bu civarda kalmam gerektiğini hissediyordum. Sonra birden, arabanızın yanından geçerken, içeri girmek için yakıcı bir istek duydum. Hastanede son nefesimi verdiğim andan sonra ilk defa bu kadar belirgin bir duygu hissetmiştim. Nedenini anlamak için girip oturdum, beklemeye başladım. Çok geçmeden siz geldiniz."

Kadın bir an sustu, sonra dikiz aynasından beni görmeye çalışarak kuşkuyla sordu.

"Siz ölü değilsiniz, öyle değil mi? Yaşıyorsunuz... Buraya gelmeden evvel birkaç hayaletle karşılaştım, hiçbiri sizin kadar canlı bakmıyordu. Peki, beni nasıl görebiliyorsunuz? Diğerlerinden farkınız ne?"

"Aslında ben de bunun cevabını arıyorum" dedim gülümseyerek. "Bana yardımcı olabilecek birine gidiyorum. Ölüler hakkında bilgili bir adam olduğunu duydum. Belki size de yol gösterebilir. Benimle gelmek isterseniz, sizi oraya götürebilirim."

"Buna müteşekkir olurum" dedi kadın, minnettar bir ifadeyle. "Gitmem gereken bir yer var gibi hissediyorum, ama neresi olduğunu bilemiyorum. Belki bahsettiğiniz kişi bana yardımcı olabilir."

Arabayı çalıştırırken, en son ne zaman birinden müteşekkir kelimesini duyduğumu düşündüm. Sinyal verip yola çıkarken dayanamayıp sordum.

"Affedersiniz, belki hatırlamıyorsunuzdur ama merak ettim, siz hangi yıl öldünüz?"

Kadın biraz düşündü. Sonra tereddütlü bir sesle yanıt verdi.

"Tam tarihi anımsamıyorum. Ben hastanedeyken ihtilal olmuştu. Televizyonda Kenan Evren isimli bir komutanın halka seslendiğini hatırlıyorum. Sokaktan tanklar geçiyordu, jetler alçaktan uçuyordu. Dertleri neydi, inanın sorsanız söyleyemem. Hayatımla ilgili bundan daha önemli şeyler bile zihnimin derinliklerine gömüldü. Ne kadar istesem de anılarıma ulaşamıyorum."

"O sanat galerisinde epey uzun zaman kalmışsınız... Bahsettiğiniz olayların üzerinden 40 sene geçti. Peki, anlatmak sizi üzmeyecekse, neden öldüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

Yanımdan korna çalarak geçen bir taksi, aniden önüme kırdı. Son anda frene bastım, çarpışmadan kıl payı kurtulduk. Küfreder gibi korna çalmaya devam ederek uzaklaştı. Sanırım yavaş gidiyor olmama sinirlenmişti. Gene de ayağımı gazdan uzak tuttum, acelem yoktu. Hayatımda ilk defa bir hayaletle sohbet ediyordum, dikkatimi yola verememem doğaldı.

"Uyuşturucu bağımlılığı" dedi, son derece emin bir ifadeyle. O ana kadarki kafa karışıklığından uzak bir hali vardı.

"Hastanede yatarken bunu o kadar çok duydum ki kendi adımdan daha iyi hatırlıyorum. Hayallerimde resim tuvalleri kadar, hatta onlardan daha sık beliren bir sahne var. Bu sahnede bana uyuşturucu vermeleri için çığlıklar atarak duvarları yumrukluyorum. Nöbet geçiriyorum yani, anlarsınız ya. Bu yıkıcı arzuyla savaşmış olmalıyım. Onunla gücümün son damlasına kadar mücadele ettiğimi hatırlıyorum. Fakat kazanamadığım aşikâr. Zamanla bedenimi tüketmiş, beni günbegün kemirip bitirmiş."

Arabada bir sessizlik oldu. Daha önce hiçbir bağımlıyla karşılaşmamıştım. Ne diyeceğimi bilemedim, yüzündeki hüznü görebildiğim için ona ister istemez şefkat duydum. Tam onu teselli etmek adına bir şeyler söylemeyi deneyecektim ki,

yeniden konuştu. Bu defa sesinde öncekilerden de fazla acı ve çaresizlik hissettim.

"Bir de çocuk var... Dokuz, on yaşlarında bir oğlan. Gözlerimi kapadığımda beliren sahneler arasında en net olanı. Tuvaller ya da uyuşturucu kadar sık görmüyorum onu. Lakin gördüğüm zaman diğer tüm anıları bastırıyor, zihnimi tamamen kaplıyor. Tek görebildiğim o oluyor. Sanırım o benim oğlumdu. Adını neden anımsayamıyorum? Bir anne her koşulda çocuğunu hatırlayabilmeli, öyle değil mi? Bu canımı çok yakıyor."

Teselli sözcükleri boğazıma takıldı. Annesinin ruhunun zayıflığı yüzünden bu zorlu dünyada bir başına kalmış küçük bir oğlan... Terk edilmiş. Yapayalnız. Çok tanıdık. Ayakkabımın ucu zedelenmişti, hoşlandığım kız bir başka çocuğu öpmüştü, annem sarı bir arabaya binip gitmişti. Küçükken korktuğum geceler yanıma uzandığında alıştığım kokusu burnumdan hiç gitmiyor. Annem çok güzel kahve yapardı. Avuç içleri yumuşacıktı. Öfkelendiğim zamanlar, çocukluğumun hoyrat hırçınlığını ufak bir dokunuşuyla dindirebilirdi. Bazen sebepsiz yere yanıma oturur, başını omzuma koyardı, o zamanlar kendimi büyük bir adam gibi hissederdim. Babasız ailemizde evin reisi olduğumu hayal ederdim. Beni düşündüğünde canı yanıyor muydu, yoksa beni hiç düşünmüyor muydu, bunu bir süre çok merak etmiştim. Sonra önemsiz bir detay gibi gelmeye başlamıştı. Hayattaki diğer her şey gibi ehemmiyetsiz ve anlamsız görünmüştü. Sıfırdan bir şirket kurmak, kendimi işime adamak, başka hiçbir şey düşünmeye ve hissetmeye gücüm kalmayacak kadar yoğun çalışmak iyi gelmişti. Başarılı erkeklerin arkasında mutlaka onları destekleyen güçlü bir kadın vardır derler. Benim arkamda ise bir kadının beni terk edişi vardı. Onu tüm kalbimle seviyordum. Ondan tüm kalbimle nefret ediyordum.

Birdenbire içim arka koltuktaki kadına karşı büyük bir hiddetle doldu. Varlığımı unutmuş gibi yeniden camdan dı-

şarıya dalıp gitmişti. Deminden beri benimle değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi. İçimden onu avutmak gelmedi, bilakis acı çekmesini istedim. Anneme söylemeyi hayal ettiğim ama buna hiçbir zaman fırsat bulamadığım tüm incitici sözleri ona yöneltmeyi arzu ettim. Ancak bir an için gözlerimiz yeniden buluştu ve o gözlerde gördüğüm hüznün derinliği buna engel oldu. Yüreğim ikiye bölünmüş gibiydi, bir yanım yeterince güçlü olamadığı, çocuğunun yanında kalamadığı için ondan tiksiniyor, diğer yanım tüm acısını yok edene kadar onu sımsıkı kucaklamak istiyordu.

Doktor Rıfat'ın evine kadar bir daha konuşmadık. Ben soru sormayınca o da ağzını açmadı. İçimdeki fırtınaya rağmen nazikçe arabanın kapısını açıp dışarı çıkmasına yardım ettim. Kentsel dönüşüm geçirmiş sakin bir mahallede, beş katlı, pek bir albenisi olmayan bir apartmanın üçüncü katına asansörle çıkarken, elini hiç bırakmadım.

Aradığımız dairenin kapısında, üzerinde *Rıfat Ulusu, Ruh Doktoru* yazan şık bir tabela vardı. Duvardaki zile bastığımda, apartman boşluğunda tok sesli bir adamın kahkahası yankılandı. Bu kapının ardında beni sıra dışı bir deneyimin beklediği belliydi. Sadece emin olmak için zile yeniden dokundum. Adam ağız dolusu bir kahkaha daha attı. İçimden o zile defalarca basmak geldi, ama kendimi tuttum.

İçeriden güçlü ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldığında karşımda o güne kadar gördüğüm en iriyarı adam duruyordu. Dışarı bakabilmek için eğilmesi gerekiyordu, cüssesi tüm girişi kapatıyordu. Tombul suratı sinekkaydı tıraş edilmişti, saçları seyrekti. Küçük gözleri ve minik bir burnu vardı, dudakları ise dikkat çekici kalınlıktaydı. Lacivert bir tişört ve bol bir pantolon giymişti. Karanlık tiplerin uğrak yeri olan gece kulüplerinde kapıda duran bir koruma olsa, kimse onu yadırgamazdı.

"Kime baktınız?" dedi haşin bir sesle. Ölü kadın merdi-

venlerin aşağısında bekliyordu. Doğru adrese geldiğimizden emin olunca onu yanıma çağıracaktım. Sessiz duramazsa, kendi kendine konuşan bir deli olarak görülmek istemiyordum.

"Doktor Rıfat Bey'le görüşmek istiyorum" dedim. "Bir müşterisinin tavsiyesi üzerine geldim, bana kartını vermişti. Ücreti neyse ödemeye hazırım."

Dev adam, uzattığım kartı aldı ve yüzüne yaklaştırıp inceledi. Sonra bana tepeden bakıp baştan aşağı dikkate süzdü. O beni ölçüp biçerken, içimde hatta ruhumda saklı olan her şeyi görebiliyormuş gibi hissettim, sanki dünyanın en gelişmiş x-ray cihazından geçiyordum.

Sonunda kartı bana uzattı ve "Enteresan" dedi. "Bu kartvizit çok eski. Belki otuz, kırk yıl öncesine ait. Kusura bakmayın, Rıfat Efendi randevu ile çalışır. Bu konuda istisna yapamıyoruz."

"Peki, ben de randevu alayım o zaman" dedim aceleyle. Kapıyı kapamaya davrandığı için telaşlanmıştım. "Yeniden gelebilirim, hiç sorun olmaz. En yakın hangi tarihte müsait olur?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. Pantolon cebinden bir defter çıkardı ve birkaç sayfa çevirdi, sayfalarda yazılanları okurken dudakları kıpırdıyordu. Sonunda ciddi bir sesle, "Yaklaşık altı sene sonra" dedi. Önce yanlış duyduğumu sandım, ama bir kez daha vurguladı.

"Altı sene, iki ay, dört gün sonra. Kusura bakmayın, Rıfat Efendi oldukça yoğun. Adınızı ve telefonunuzu söyleyin not edeyim. Görüşme tarihi yaklaşınca arayıp hatırlatırım."

Kendimi çaresiz hissettim. Bu adamı aşmak, konaktaki demir parmaklıkları ya da ölü bekçi köpeğini aşmaktan çok daha zor görünüyordu. Vazgeçmeye niyetim yoktu, bunu yapamazdım, masadaki kadını terk edemezdim. Düşünmeye ve bir plan yapmaya ihtiyacım vardı.

"Yalnız gelmedim" dedim. "En azından arkadaşımı içeri alın. Onun altı sene beklemesi mümkün değil. Ne zaman yokluğa karışır belli olmaz. Siz onu görebilir misiniz bilmiyorum, ama Rıfat Efendi düşündüğüm gibi biriyse, onun görebileceğinden eminim."

Alt katta bekleyen ölü kadına seslendim. Çekingen adımlarla basamakları çıktı, yanıma geldi. Dev adamın suratındaki ifadeden onu görebildiğini anlamak zor değildi. Bir kadına bir bana baktı, ardından gene hayatın anlamını açıklıyormuş kadar ciddi bir ifadeyle "Enteresan" dedi.

"Bu, durumu değiştirir. Rıfat Efendi ölüler için her zaman vakit yaratır. Kayıp bir ruha yardımcı olmaya çalışmanız takdire şayan. Sizin için bir şeyler ayarlamayı deneyeceğim. Buyurun içeride bekleyin."

Adamın arkasından eve girdiğimde, artık bildiğim dünyadan farklı bir âlemde olduğumu hemen anladım. Tavan Ayasofya'nın kubbesi kadar yüksekteydi, içerisi evin içinde bulunduğu binadan çok daha genişti. Buraya nizami ölçülerde bir futbol sahası rahatlıkla sığardı. Sarmaşıklarla kaplı yüksek sütunlar arasında binlerce kitabın sıralandığı muazzam bir kütüphane gördüm. Odanın tam ortasında büyük bir havuz vardı, pembe çizgileri olan bir zebra ve yavrusu havuzdan su içiyordu. Duvarlarda yer alan sayısız kapının nerelere açıldığını hayal bile edemiyordum.

Devin bana işaret ettiği deri koltuğa oturdum, ölü kadın ise ayakta kalmayı tercih etti. O da etrafına en az benim kadar hayretle bakıyor ve gördüklerini anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Ben Rıfat Efendi'ye haber vermeye gidiyorum" dedi adam sakin bir sesle. "Sizi bu akşam huzuruna kabul edebilir mi, emin değilim. Biraz beklemeniz gerekebilir, umarım sıkılmazsınız. En kısa sürede yanınıza geleceğim."

Uzaklaşırken adamın gölgesinin olmadığını fark ettim. O an içinde bulunduğum ortamda bu bana hiç tuhaf görünmedi.

Yakındaki iki sütunun arasından bir kuş sürüsü geçti. Gökkuşağının tüm renklerine boyanmış bu kuşları hayatımda ilk defa görüyordum. Sürü havuzun üzerinde uçarken, ansızın suyun içinden devasa bir ahtapot kolu fırladı, iri bir kuşu yakaladı, aynı hızla suyun içinde kayboldu. Havuzun kenarındaki zebralar üzerlerine sıçrayan sudan rahatsız olup koşarak uzaklaştılar, kendi kendine açılan bir kapıdan geçerek gözden kayboldular. Kapı sadece birkaç saniyeliğine açık kalmıştı, ama ben arkasında saklanan uçsuz bucaksız vadiyi ve vadinin sonundaki gösterişli ormanı görebilmiştim.

Burada biraz beklemek kesinlikle sıkıcı olmayacaktı.

8

"Okun ucunu iki parmağının arasına sıkıştır, üçüncüsünden destek al. İşaretparmağın üstte, orta ve yüzükparmağın altta olmalı. Dik dur ama kendini fazla germe, yayı vücudunun bir uzantısı gibi hisset. Gözlerin hedefte olsun, başka hiçbir şey düşünme, tanrının seni yaratmasının tek amacı, bugün o oku o hedefle buluşturmak, böyle düşün. Odaklan. Odaklanmak işin sırrı. Bedeninin her hücresiyle, beyninin her kıvrımıyla, ruhunun her noktasıyla yalnızca bu ana ve yapacağın işe ver kendini. Hazır hissedince atışını yap. Hazır olup olmadığını, doğru zamanın gelip gelmediğini sadece sen bilebilirsin."

Dağkuşu, duruşunu son bir defa kontrol etti. Ayakları olması gerektiği gibi omuz genişliğinde açıktı. Vücut ağırlığı bacaklarına eşit dağılmıştı. Daha önceki denemelerde atış yaparken dengesini kaybetmiş, öne doğru eğilmişti, bu defa bu hatayı yapmayacaktı. Oku tutan parmaklarını araladı. Ucuna sivri bir taş bağlanmış olan, ağaç dalından oyulmuş ok bir anda fırladı. Yayın iki ucunu buluşturan, mentorin bağırsağından kiriş düzleştikten sonra bir sazın teli gibi titredi. Okun uçuşu birkaç saniye sürdüyse de genç kadına bir ömür gibi geldi. Sonunda sivri taş hedefin birkaç karış uzağından geçip başka bir ağaca saplanınca, öfke ve hayal kırıklığıyla yayı yere çaldı.

Boğaç, bağdaş kurduğu yerden kadına babacan bir tebessümle baktı.

"Ne de çabuk dellenirsin! Hele biraz sakinleş! Daha yirmi, otuz atış yaptın, hemen kemankeş olacağını mı sandın? O kadar kolay mı bu iş?"

"Hayattayken yaşadığım toprakların en namlı okçusu olduğumu söylemiştin. Yalan mıydı bu? Daha yüz adım ötedeki koca bir çınarı bile vuramıyorum!"

"Hayattayken dedim. Ama artık hayatta değilsin. Seni bulduğumda adını bile hatırlamıyordun. Sabırlı ol hele, er geç yine eskisi gibi kılıç savurup ok atacaksın. O kartal gözler, o demirden irade hâlâ sende. Yaşarken onları kullanmayı nasıl öğrendiysen burada yine öyle öğreneceksin. Sabrederek, çalışarak, pes etmeyerek. Ben bir kaplana dönüşmeyi nasıl öğrendim sanırsın, üç beş günde mi? Tam dört sene sürdü! Kaç defa vazgeçecek oldum, bu iş boyumu aştı dedim, sonra dişimi sıkıp çalışmaya devam ettim. Gerçek yiğitlik bir anlık cesaretle ölümü göze almak değildir. Doğru olanı yapmak için yıllar boyu metanet gösterebilmektir."

Uzun boylu, geniş omuzlu cengâver, yerden kalkıp okun saplandığı ağaca yürüdü. Bir çekişte onu yerinden çıkardı, getirip Dağkuşu'na geri verdi.

"Çile çekmek lafı nereden gelir, bilir misin?"

Genç kadın sessiz kaldı.

"Çile, yayın iki ucuna takılan bir kaytandır. Saf ipekten yapılır. Günlerce kaynatılır, gölgede kurutulur. Bükülerek ip haline getirilir. Orduda yeni yetme okçular, kol kasları güçlensin diye yüzlerce defa boş yay çekerler. Acıdan yerlerinde duramazlar, lakin pes etmezler, ustaları kâfi diyene kadar çalışmaya devam ederler. Sonra sıra hedef gözetmeden ok atmaya gelir. Yüzlerce defa da böyle talim yaparlar. Okun gözünden görmeye başlayana, kolları yeterince kuvvetlenene kadar buna sabrederler. Bazen aylarca sürer bu eğitim. Ancak ondan sonra karşılarına gerçek bir hedef alıp çalışmaya başlarlar. Çile çekmek lafı buradan gelir işte."

Derin bir soluk alıp kollarını kavuşturdu.

"Bu işin kolay ya da kısa bir yolu yok. Bana elime bir ok almadan önce, 100 gün boyunca boş bir yayı her sabah ve her akşam bitkin düşene kadar çekmem söylendi. O boş yaya kepaze denirdi, nefret ederdim ondan, ellerim nasır tutar, omuzlarım alev alev yanardı. Beni buna zorlayan üstadıma sinirlenir, bilenirdim. Ancak sonunda ilk defa yayıma ok gezlediğimde, onu hayal bile edemeyeceğim mesafelere gönderdim. Yeri geldiğinde kepaze olmayı göze almak lazımmış, bunu öğrendim. Şayet bu yolculuğa çıkacaksan, menzile varmak için bu yayla kardeş olmalısın. Yoluna çıkacak engelleri ancak böyle aşabilirsin. Şimdi al bu oku, yeniden dene. Sonra bir kez daha. Sonra bir kez daha! Yeterince çaba gösterirsen mutlaka başarırsın. Çünkü senin içinde bu ateş var."

Genç kadın, elindeki oku yüzüne yaklaştırıp baktı. Sivri ucu biraz yıpranmıştı, ama hâlâ iş görürdü.

"Bu defa neyi yanlış yaptım?"

"Oku bıraktıktan sonra, doğru gidip gitmediğini görmek için başını oynattın. Haliyle yayı tutan elin titredi. Ok henüz yayı aşmamıştı, ona sürtündü, yolunu şaşırdı. Sen sonuca değil, yapman gerekene odaklan. Parmaklarını açtıktan sonra, duruşunu hiç bozmadan üçe kadar say. O ana dek taş kesil yerinde."

Dağkuşu, oku yeniden kirişe taktı. Hiç ses etmeden, ayaklarını açtı, dengesini buldu, bedeninin her parçasının doğru açıda ve doğru gerginlikte olduğundan emin oldu. Bu defa tam Boğaç'ın dediği gibi yaptı. Oku fırlattıktan sonra üçe kadar saymadan hiçbir uzvunu oynatmadı. Sonunda büyük bir merakla yayı indirip hedefe baktı. Ok, tam olması gerektiği yere, koca çınarın gövdesine sıkıca saplanmıştı.

Takdir bekleyen gözlerini irikıyım şamana çevirdi. Adamın suratında hoşnut bir gülümseme görünce sevindi. Ardından duyduklarıyla sevinci kursağında kaldı.

"Tamam, bu işi kıvırdın" dedi Boğaç, babacan bir ifadeyle. Yüzünü bir kartalın gururu kaplamıştı. "Aynı atışı sen bir yöne hedefin ise başka bir yöne koşarken, aranızda onu görmeni zorlaştıran engeller varken, arka arkaya üç defa yapabildiğinde, yola çıkmaya hazır olacaksın. Şimdi çalışmaya devam!"

Dağkuşu, ağaçların ardında bir görünüp bir kaybolan kurda nişan almaya çalışırken, Boğaç'ın bir sene evvel söylediği bu sözlerdeki bilgeliği daha iyi anlıyordu. Az önce boynundan vurduğu diğer kurdun üzerinden atladı, dikenli çalıların arkasına pusuya yattı. Vahşi hayvanın da kendisini tuzağa düşürmeye çalıştığını, arkasına dolanıp üzerine atlamak için fırsat kolladığını biliyordu. Başını kaldırıp yakındaki bir ağacın üst dallarına tırmanmış, düşmanı gözetleyen tepegöze baktı. Mustak, yaprakların arasından telaşla bir o yöne, bir bu yöne bakıyordu, hayvanı gözden kaçırmışa benziyordu. Ondan bir fayda görmeyeceğini fark edince, hassas kulaklarına güvenmeye karar verdi. Gözlerini kapadı, bütün dikkatini kulaklarında topladı. Uzaklarda öten bir ekosak kuşunun ağlayan bir çocuğu andıran sesini duydu. Rüzgârın titrettiği yaprakları, birbirine vuran dalları, binbir farklı böceğin vızıltısını, kendi kalbinin atışını, damarlarında akan kanın uğultusunu işitti. Sonra birdenbire tüm bu seslerin arasında toprağa hızla vuran pençeleri ayırt etti. Aniden döndü, yaklaşan bu sese nişan aldı, yayı geren kirişi serbest bıraktı. O yöndeki iki ağacın arasında, bir yaprak yığınının arkasında, acı dolu bir inilti yükseldi. Koca bir gövdenin toprağa düştüğünü işitti. Belindeki keskin bıçağı çekip olanca hızıyla oraya koştu. Kurt karnına saplanan okla dengesini kaybetmiş, bu beklenmedik darbeyle sarsılmıştı, ama hâlâ hayatta ve tehlikeliydi. Hayvan kendine gelemeden bir hışımla üstüne atıldı, bıçağını boynuna sapladı. Kurdun savurduğu pençe omzuna geldi, bü-

yük bir acıyla yanına düştü. Can çekişen hayvanın az ötesinde, çektiği acıdan ve yorgunluktan bitap halde kendinden geçti.

Rüyasında yine o mağarayı gördü. Kanlı duvarlar, çocukların korku dolu çığlıkları, savunmasız bedenleri doğrayan kılıçlar, çaresizlikle kaçışan silahsız insanlar, bu kâbusu ilk gördüğü geceki kadar dayanılmazdı.

Gözlerini açtığında kurdun yanında değildi, üst üste yığılmış yapraklardan oluşan yumuşak bir zeminde, görkemli bir ağacın gölgesinde yatıyordu. Omzu eskisi kadar acımıyordu, eliyle yokladığında yarasının sıkıca sarıldığını fark etti. Başını yana çevirdi, kendisine endişeyle ve sevgiyle bakan tepegözü gördü.

"Nasılsın, sevgili? Saatlerce uyanmadın, Mustak korktu. Şimdi daha iyi misin?"

"Beni buraya sen mi taşıdın?"

"Yok, kurtlar taşıdı! Elbette Mustak taşıdı! Amma ağırmışsın, sürüklerken canım çıktı. Kurtların leşlerine başka yırtıcılar dadanır. Orada kalamazdık."

Dağkuşu doğrulup bağdaş kurdu. Elini saçlarından geçirdi, yapışan dal ve yaprak parçalarını temizledi. Gömleğinin bir kolunun dirseğine kadar kesildiğini fark etti. Göz ucuyla bakınca, o kesilen parçanın yarasına bir bez gibi sarıldığını gördü. Ustaca düğümlenmişti ve emdiği kan yüzünden kızıla kesmişti.

"Hayvanın pençesi epey güçlüydü. Şu an acıdan duramıyor olmam gerek. Niye o kadar kötü hissetmiyorum?"

"Bu ormanın çok sırrı vardır. Tepegözler bu sırları bilir. Doğru bitkiyi ezersen, doğru ağacın özsuyunu akıtırsan, şifalı bulamaçlar yapabilirsin. Acıyı alır, eti iyileştirir, kemiği kaynatır. Bizim gibi ufak yaratıkların ormanda sağ kalabilmeleri için bu ilme vâkıf olmaları şarttır."

"Uzun zamandır birlikteyiz, ama beni hâlâ şaşırtmayı ba-

şarıyorsun" dedi Dağkuşu minnetle. "İyi ki yanımdasın."

Tepegöz utangaç bir tebessümle genç kadına sokuldu, yüzünün yarısını kaplayan kocaman gözünü kırpıştırıp bacağına sımsıkı sarıldı. Sonra bu sevgi gösterisini yeterli bulmuş olsa gerek, uzaklaşıp ciddi bir tavır takındı. Parmağıyla bir yönü işaret etti.

"Ağacın tepesine çıktığımda bu tarafta kocaman bir otağ gördüm. Bir iki günlük mesafede, ormanın dışında. Buralarda böyle gösterişli çadırlar pek görülmez. Abra'nın zihnine nakşettiği yer olmalı. Biraz dinlen, sonra yola çıkalım. Gece yırtıcılarıyla ne kadar az yüzleşirsek o kadar iyi."

Dağkuşu, yanında yatan yayı alıp bir baston gibi kullanarak ayağa kalktı.

"Dinlenecek vakit yok. Yola koyulalım. Şayet bu otağ gerçekten Dede Korkut'un yaşadığı yerse, onunla bir an evvel konuşmak istiyorum. Bize yardım edebilecek tek kişi o. Çadırını toplayıp giderse bir daha bulmak zor olur."

Ormanın derinliklerinden binbir türlü kuşun cıvıltıları geliyordu. Yapraklarda ve ağaçların gövdelerinde gezinen, toprakta kıvrılan ya da sürünen sayısız böceğin vızıltısı bu seslere katılıyordu. Dağkuşu, Boğaç'ın ona öte diyarlar hakkında anlattıklarını hatırlıyordu. Kendisi gibi kayıp ruhların burada ölmeleri halinde öte diyarlara ilk geldikleri ana döndüklerini, bu döngünün sonsuza dek sürdüğünü biliyordu. Peki, acaba burada öldürdüğü hayvanlara ne oluyordu? Abra için avladığı üç yüz altmış beş mentorin, az önce telef ettiği vahşi kurtlar, onlar da bir yerlerde yeniden doğuyorlar mıydı? Yoksa var oluşları sonsuza dek siliniyor muydu?

Bunları düşünerek ağaçları bir bir gerisinde bıraktı. Birbirlerine girmiş dikenli dalları bıçağıyla keserek kendilerine yol açtı. Ormanın dışına çıktığında, onu uçsuz bucaksız, kurak bir vadi karşıladı. Çok uzaklarda, beyaz bulutların için-

den yeryüzüne dökülen görkemli şelaleler vardı. Bulutların arasında, daha önce benzerlerine rastlamadığı, dört kanatlı kuşlar uçuyordu.

Yorgun görünen tepegözü alıp omzuna oturttu. Bu davranışının altında minik dostuna hissettiği şefkat kadar, kendisini yavaşlatmasını istememesi de yatıyordu. Heyecanlı ve hızlı adımlarla beş yüz metre kadar uzaktaki görkemli çadıra yürümeye başladı. Yaklaştıkça otağ daha da etkileyici görünüyor, bezinin üzerine işlenmiş kahramanlık hikâyelerine dair figürler seçiliyordu. Figürlerdeki erkeklerin ve kadınların bir kısmını Boğaç'ın geceler boyu anlattığı öykülerden tanıyordu. Hanlar hanı Bayındır Han'ı, aslan yürekli Banu Çiçek'i, Salur Kazan'a sadık kalmak uğruna ölümü göze alan Bamsı Beyrek'i ayırt edebiliyordu. Lakin kim olduklarını bilmedikleri de vardı, özellikle devasa bir deveyle güreşe tutuşmuş genç yiğidi ve vücudunun alt kısmı yılan, üst kısmı ise güzeller güzeli bir kadın olan yaratığı merak etmişti.

Çok geçmeden otağın kan kırmızısı kapısına vardı, tepegözü yere indirip üstüne çekidüzen verdi. Kahramanlık gösteren tüm cengâverlere hak ettikleri ismi veren Bilge Korkut'la tanışacağı için heyecanlıydı. Boğaç'ın dedikleri doğruysa, kendisi de o kahramanlardan biriydi. Belki de Bilge Korkut ona hakkındaki gerçekleri anlatabilirdi.

Kapıyı aralayıp içeri girdi. Mustak, bacaklarının arasından geçip biraz ilerledi, sonra çadırın dört bir yanına dikilmiş meşalelerin ateşinden korkup gerisingeri koştu, genç kadının arkasına saklandı. Meşalelerin aydınlattığı köşelerde minderler, yemek masaları, ahşap dolaplar görülüyordu, burada koca bir oba rahatça ağırlanabilirdi. Yere el dokuması, güzel mi güzel halılar ve kilimler atılmıştı. Tam ortada, toprak zeminden otağın çatısına kadar uzanan ve çadırı ayakta tutan, devasa bir ağaç vardı. Dağkuşu'nun or-

manda gördüğü ağaçların hiçbirine benzemiyordu. Dört bir yöne uzanan dallarının her biri farklı meyveler vermişti, yaprakları insan gözünün seçebileceği tüm renklere boyanmıştı. Ağacın dibinde, yere bağdaş kurmuş kopuz çalan yaşlı bir adam vardı. Kopuzun içli sesi çadırın içinde yankılanıyor, dışarıda sonsuza kadar kaybolmuş ruhların ve bitmek bilmez bir açlık çeken vahşi hayvanların gezindiğini unutturuyor, kalbe ve zihne huzur veriyordu.

Cüce tepegöz, ağacın dallarından atlayan minik bir tavşanla oynamaya koyuldu. Genç kadın onu kendi haline bırakıp gür, beyaz sakalı göğsüne kadar inen, geniş omuzları ve heybetli göbeğiyle yerinden oynatılamaz bir pehlivana benzeyen adama doğru yürüdü. Tam karşısında durup gözlerini kapadı, çaldığı kopuzun efsunlu melodisiyle yüreğine çöreklenen kaygılardan, korkulardan temizlendi. Sonunda gözlerini açıp hürmette kusur etmeyen bir tebessümle selam verdi.

"Hoş geldin Selcan Hatun" dedi adam, kopuzu yanına bırakıp. "Görüşmeyeli nice sene oldu, hiç değişmemişsin."

Dağkuşu, olduğu yerde sarsıldıysa da bozuntuya vermedi. Korkut Ata onu başka birine mi benzetmişti? Bu isim zihninde hiçbir hatıra canlandırmamıştı, ama tuhaf bir biçimde yabancı da gelmemişti. Böyle çağrılmaya alışmakta zorlanmayacağını düşündü.

"Benim adım Dağkuşu" dedi saygıyla. "Dede Korkut sen misin? Kahramanlara isimlerini veren, öykülerini obadan obaya nakleden atamız? Hem hanların hem de iblislerin akıl danıştığı ermiş?"

"Ermiş olmaya çok uzağım" dedi Korkut gülerek. "Hiç de heves etmedim buna. Hikâyeler anlattığım ise doğru. Yaşarken herkes severdi beni dinlemeyi. Hanlar da, iblisler de. Akıl danıştıklarını ise anımsamıyorum. Belki öyledir, bu âlemde bunca yıl kalınca insanın zihni bulanıyor."

Öne eğilip kadına dikkatle baktı. Kendinden emin bir ifadeyle başını salladı.

"Demek sana Dağkuşu diyorlar? Lakin ben sana bakınca Selcan Hatun'u görüyorum. Ruhlarınız aynı hamurdan yoğrulmuş, aynı ateşte dövülmüş. Ona bu adı ben koymuştum, razı gelirsen senin adın da bu olsun. O kadın tanıdığım en cesur, en maharetli cengâverdi. İsmi sende yaşasın."

Dağkuşu elini kalbinin üstüne koydu, bu iltifatı saygıyla kabul etti. İhtiyar adamın önünde bağdaş kurdu. Uzanıp kırış kırış ellerini avuçlarına aldı. Zeytin karası gözlerine gözlerini dikip uzun uzun baktı. Onlardaki yansımasını seçmeye, kendisini Korkut'un gözlerinden görmeye çalıştı. Sanki geçmişindeki sırlar böylece açığa çıkacak, sislere gömülmüş anıları geri gelecekti.

Sonunda cesaretini toplayıp sordu.

"Ruhumun neden kaybolduğunu biliyor musun? Yaşarken ne yaptım ya da yapamadım da bu döngünün içine hapsoldum? Niye ben de diğer ölüler gibi huzura kavuşamıyorum?"

"Selcan Hatun ne de güzel at biner, kılıç savururdu" dedi Dede Korkut, uzaklara bakarak. Sanki zihninde Oğuz boylarının at koşturduğu vadilerde geziniyordu. "Er meydanında nice bahadırı yere çalardı. Okuyla saçındaki biti ayağına indirirdi. Onun ruhunu taşıyorsan, sen de yaşarken namlı bir yiğit olsan gerek. Başına ne geldiğini bilmek isterdim, bilsem söylerdim. Lakin bu sırrın anahtarına sahip değilim. Kusura bakma."

Genç kadın, hayal kırıklığına uğramış bir halde adamın ellerini bıraktı. Başını geriye atıp birkaç adım ötesinde çadırın tepesine kadar yükselen muazzam ağaca baktı. Rengârenk yapraklarında, dallarından sallanan binbir türde meyvede yaşamın özü saklıydı sanki. Onu seyrederken içindeki tüm kötü duygular bir bir siliniyordu.

"Ruhunun neden kaybolduğunu bilmiyorum" dedi Korkut,

sakin bir sesle. "Bunu kendin keşfetmelisin. Fakat kaybolan ruhlara ne olduğunu gayet iyi biliyorum."

Başını kaldırdı, çadırın üstüne işlenmiş sayısız motiften birine şefkatle baktı. Bu motifte farklı ırklardan yüzlerce fani, dağların arasında sıra halinde yürüyordu. Etraflarına flütler, davullar, türlü şekillerde sazlar resmedilmişti.

"Ölüler öte diyara geldiklerinde, benzersiz güzellikte bir müzik duyarlar" dedi. Yüzünde şu an o müziği dinliyormuş gibi bir ifade vardı.

"Bu müzik efsunludur, tüm ruhları kendine çeker. Ona karşı koyamazlar, diyarın hangi noktasında olurlarsa olsunlar, kaynağına doğru durup dinlenmeden yürürler. Bu yürüyüş sırasında, ölmeden önce yaptıkları her şeyi hatırlamaya başlarlar. Canını yaktıkları kişileri, dindirdikleri acıları, söyledikleri yalanları, yaptıkları fedakârlıkları, ömürlerinin tüm aydınlık ve karanlık anlarını, başka biriymiş gibi dışarıdan seyrederler. Kendi kendilerini yargılar, asla yanılmayan bir bilgelikle ne hak ettiklerine karar verirler. Ödül mü? Yoksa ceza mı? O an kimse kendini kandıramaz, yalan söyleyemez, bahane uyduramaz. Yaşarken suçluluk hissi nedir bilmeyen gaddarlar bile, kendileriyle ve ruhlarındaki karanlıkla yüzleşmekten kaçamaz. Menzilde onları dibi görünmeyen bir uçurum bekler. Düştükleri yerde kâinatın ezeli ve ebedi ruhuna katılırlar. Yaptıkları yürüyüşte kendilerini masum hissedenler, onun bağrında sonsuza dek mutlu olur. Suçluluk duyanlar ise kendi kendilerini affedebilene kadar acı çeker."

Dede Korkut, ellerini kavuşturup Dağkuşu'na dikkatle baktı.

"Bir de senin gibiler vardır. Ölülerin müziğini duyamayan, uçurumun yolunu bulamayanlar. Yüreği aslında temiz olanlar, bir anlık zayıflıkla kötülüğe bulananlar... Onlar bazen yaptıklarından o kadar çok pişmanlık duyarlar ki zihin-

leri suçlarını hatırlamayı reddeder. Sonsuza kadar bu çorak topraklarda dolaşmaya mahkûm olurlar. Burada ölürlerse öte diyarlara geldikleri ana döner, her şeye yeni baştan başlarlar. Bazılarının başına daha kötüsü gelir. Yavaş yavaş ruhları çürür, ölülerle beslenen, her daim açlık hisseden ruhyiyenlere dönüşürler. Kendilerini yargılayabilenler, ne kadar azap çekerlerse çeksinler, sonunda bir gün kendilerini affedip huzur bulabilir. Kayıp ruhlar ise yaptıklarını hatırlayamadıkları için asla bu dinginliğe kavuşamazlar."

"Bu döngüden kurtulmanın bir yolu var mı?"

"Olduğunu biliyorsun. Bilmesen buraya gelmezdin."

"Gerçeklik kapısına gidiyorum" dedi Dağkuşu. "Yaşayanların dünyasına dönüp yaptığım hata her ne ise onu düzelteceğim. Kâbuslarımda katledilen insanlar görüyorum. Kurbanlık koyun gibi kesilen çocuklar, onlara yapılanları görmemek için kendi gözlerini oyan babalar. O masumları koruyamamış olmalıyım. Belki zamanında yetişemedim, belki korkup yardımlarına koşamadım. Bunu bilmiyorum."

Gözleri doldu, yumruklarını öfkeyle sıktı.

"O ana geri döneceğim ve bu kez ne olursa olsun onları kurtaracağım. Bunun için senden yardım istiyorum."

"Sana nasıl bir yardımım dokunabilir? Bahsettiğin geçidin yerini bilmiyorum. İşin doğrusu, öyle bir geçit olduğunu bile ilk defa senden işittim."

"Ben geçidin yerini biliyorum. Ama oraya giderken hayal kırıklıkları vadisinden geçmem gerekecek. Oradaki tehlikeler yayımla ve oklarımla aşabileceğim, zekâmla başa çıkabileceğim türde değil. Bana senin efsunun gerekli. Ancak o zaman yola devam edebilirim."

Dağkuşu, bohçasından çıkardığı büyük bir deniz kabuğunu yaşlı adamın önüne koydu.

"Benim için kopuz çalmanı istiyorum. Müziğine ihtiyacım var."

"Şimdi anladım" dedi Korkut, başını sallayarak. "Bu aklı sana kim verdi bilmiyorum, lakin gücüme benden daha fazla inanıyormuş. Peki, öyle olsun, senin için çalacağım. Umarım düşündüğün gibi sana yardımı dokunur."

Uzanıp kopuzunu eline aldı, parmakları tellerin üzerinde bir âşığın ellerini okşar gibi usulca gezindi. Gözlerini kapayıp birkaç saniye kıpırdamadan bekledi. Sanki çıkacağı zorlu bir yolculuk için güç topluyordu. Ardından büyük bir dinginlik içinde çalmaya başladı. O at kılından tellere vurdukça kopuzdan büyüleyici sesler yükseliyor, bu şahane sesler çadırın her noktasına ulaşıyor, genç kadının kulaklarına dolup ona cesaret veriyordu.

Yaşlı adam, müziğin efsununa kapılmış bir halde başını öne eğdi, dudaklarından şu sözler döküldü:

Dua edeyim Hân'ım:
Yerli kara dağların yıkılmasın.
Gölgeli büyük ağacın kesilmesin
Taşkın akan güzel suyun kurumasın.
Kanatlarının uçları kırılmasın.
Koşar iken ak boz atın sendelemesin.
Vuruşunca kara çelik öz kılıcın çentilmesin.
Dürtüşürken alaca mızrağın utanmasın.
Ak bürçekli ananın yeri cennet olsun.
Ak sakallı babanın yeri cennet olsun.
Hakkın yandırdığı çırağın yana dursun.
Kadir Tanrı seni namerde muhtaç eylemesin.
Hân'ım hey!

Korkut çalmayı bırakınca, Dağkuşu yerdeki deniz kabuğunu aldı, kulağına yaklaştırdı. Kabuğun içinde tekrarlanan müziği ve huzur veren sözleri işitince gülümsedi. Onu benzersiz bir hazineymiş gibi özenle bohçasına koydu. İhti-

yar adama minnetle baktı, uzun zamandır zihninin duvarlarına çarpan, dışarı çıkmaya uğraşan, ama bir türlü yol bulamayan sorunun dudaklarından taşmasına izin verdi.

"Peki ya sen neden buradasın? Kaybolmuşa benzemiyorsun. Kimsenin seni zorla tuttuğunu da sanmıyorum. Neden o bahsettiğin uçuruma gidip huzura kavuşmuyorsun?"

Dede Korkut, başını çevirip arkasında yükselen görkemli ağaca sevgiyle baktı. Sonra yeniden Dağkuşu'na dönüp "Alca kopuzum ona iyi geliyor" dedi. "Yaşam ağacına can suyu oluyor. Kötü ruhları ondan uzak tutuyor. Bu ağaç ne kadar sağlıklı olursa, yaşayanların dünyası o denli bereketli olur."

Kopuzu önüne koyup ellerini kavuşturdu. Yüzüne belli belirsiz bir hüzün yerleşti.

"Müziğim senin gibi kayıp ruhlara da iyi geliyor. Onlara anılarını hatırlatamasam da, acılarını biraz olsun dindiriyorum. Ben yaşarken kahramanlara isimlerini verirdim. Obadan obaya dolaşır, o yürekli insanların doğru olanı yapmak uğruna çektikleri eziyetleri, verdikleri savaşları anlatırdım. Herkes bana saygı duyardı. Elimden gelenin en iyisini yaptığımı zannederdim. Buraya gelince tüm ölüler gibi ben de kendi gerçekliğimi tüm çıplaklığıyla gördüm. Kendime söylediğim tüm yalanlar, tehlikeden kaçınmak için bulduğum tüm bahaneler kar tanesi gibi eriyip gitti. Yaptığım seçimleri ve sonuçlarını olanca berraklığıyla gördüm. O kahramanlar tarifsiz dertler çekerken, bazen sevdiklerini, bazen canlarını kaybederken, ben sadece olan biteni seyretmekle ve öyküleme kle meşgul olmuştum. Acılarını azaltacak, onlara yardım edecek hiçbir gayrette bulunmamıştım. Kahramanlık öyküleri güzeldir, kızım. Ancak asıl kıymetli olan o öyküleri gerçeğe dönüştürmektir. Şimdi burada yaşam ağacını ve kayıp ruhları korumak bana huzur veriyor. Er geç ben de ölülerin şarkısının o dayanılmaz cazibesine kapılacağım, bu otağı terk edip kutlu yürüyüşü yapacağım. O uçurumdan aşağı atlayıp Ka-

dim Güçler'e kavuşacağım ama gücümün yettiğince bunu ertelemeye çalışıyorum. Yaşarken yapmadıklarımı telafi etmeye uğraşıyorum."

Dağkuşu, yaşlı adama minnetle baktı. Uzanıp kırış kırış ellerini avuçlarına aldı, eğilip saygıyla öptü. Ardından gözlerini gözlerine kenetledi.

"Öykülerinin gücünü küçümseme Korkut Ata. Kendine haksızlık etme. Dostum Boğaç, babasının ona bu adı senin hikâyelerinle tanıdığı bir bahadır yüzünden verdiğini söylemişti. Azgın bir boğayı yumruğuyla durdurabilen, yaman bir bey oğluymuş. Kendi oğlu da büyüyünce böyle bir cengâver olsun istemiş. Tanıdığı pek çok yiğit de toyken senin öykülerini dinlemiş, o korku nedir bilmeyen Oğuz beylerine, attığı okla saçtaki biti vuran cabbar kadınlara özenmiş. Belki yaşarken o cengâverlerin yanında kılıç savurmadın, ama sayende yeni kahramanlar yetişti. Öykülerin sadece Oğuz boylarına değil, asırlar sonra benim halkıma da ilham verdi. Hepimiz sana minnettarız."

Yaşlı adamın çehresi aydınlandı. Gözlerini kapayıp derin bir iç çekti, teşekkür edercesine başını öne arkaya salladı. Kopuzunu eline alıp onun varlığını unutmuş gibi coşkuyla çalmaya başladı. Dağkuşu, birbirlerine söyleyecekleri bir söz kalmadığını hissedip ayağa kalktı. Yoldaşının hareketlendiği gören tepegöz, tavşan kovalamayı bırakıp koşarak yanına geldi.

"Gidiyor muyuz, sevgili?"

Genç kadın, önlerinde tüm heybetiyle yükselen yaşam ağacına baktı. Dallarında açan binbir renkli çiçeği, yan yana büyüyen sayısız meyveyi, bir daldan diğerine atlayan binlerce farklı kuşu hayranlıkla seyretti. Elini bohçasının üzerine koydu, parmaklarının altında kopuzun efsunlu sesiyle dolu deniz kabuğunu hissetmek ona cesaret verdi.

Mustak'ın başını okşayarak, "Evet, gidiyoruz" dedi. "Alacağımızı aldık."

Birlikte otağın kapısına yürüyüp dışarı çıktılar. İçerdeki renk cümbüşünden sonra vadinin çoraklığı iç karartıcıydı. Güneş tepede olanca azametiyle parlıyordu, hava ruhları yakıp kavuracak kadar sıcaktı. Dağkuşu artık menzile çok yakın olduğunu hissediyordu. Yüreği coşkuyla doluydu.

Eğilip tepegözü kucakladı, bir kez daha omzuna koydu. Gözlerini uzaklarda yükselen sıra dağlardan ayırmadan hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Benim adım Selcan Hatun" diye geçirdi içinden. Bu isme layık olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

9

Yerden üç kilometre kadar yüksekte, yerçekimi yokmuşçasına havada asılı duran yüzlerce kayanın arasında, hiçbirine çarpmadan ustaca süzülüyordu. Zehirli dikenlerle kaplı uzun ve geniş kuyruğu arkasında bir pelerin gibi dalgalanıyordu. Yarasaları andıran kanatlarını açabildiğince açmış, tenini okşayan ve tüylerini titreten serin rüzgârın tadını çıkarıyordu. Kendisini huzurlu hissettiği nadir anlardan biriydi bu, hiç ara vermeden sonsuza kadar uçabilmeyi isterdi. Ne var ki er geç gücü tükenecek, görkemli cüssesini daha fazla taşıyamayacaktı. Keskin pençeleri toprağa konar konmaz, havada olmadığı her an hissettiği o dayanılmaz açlık, bedeninin her noktasını kuşatacaktı.

Hayal Kırıklıkları Vadisi'nin üstüne geldiğinde, aşağıda nokta gibi görünen ruhların sayısının yıllar geçtikçe arttığını düşündü. Zaman fanilerin lehine işlemiyordu. Çoğu insandı, ama aralarında yılan kuyruklu harnanların, tek bir tüyü olmayan beyaz tenli burfenlerin, kılla kaplı irikıyım promların, altı yüz yaşına kadar yaşayabilen sekiz kollu nekominlerin ve diğer özgür iradeli canlıların ruhları da seçiliyordu. Kadim Güçler'in yarattığı bütün âlemlerin ölüleri, burada farklılıklarından soyunarak bir araya geliyordu.

Sırtlarında kocaman taşlar taşıyan bu ruhlar kaybolmamışlardı. Kimi yaşarken yeterince çaba göstermediği, ki-

mi yanlış yollarda çok zaman kaybettiği, kimi ise harekete geçmeyi sürekli ertelediği için ulaşamadığı hayallerin yasını tutuyordu. Yüreklerinden atamadıkları düş kırıklıklarını tamamen unutup zihinlerini temizleyene kadar bu ağır yükün altında yürüyeceklerdi. Her geçen gün taşların biraz daha ufaldığını hissedecekler ve sonunda birer birer özgür kalacaklardı. O zaman diğerleri gibi ölülerin şarkısını takip edebilecek, ebedi istirahatlerine kavuşacakları uçurumu bulabileceklerdi. Başkalarına zararları dokunmadığı için ruhları kirlenmemişti, içinden onları yemek gelmiyordu. Hatta neredeyse onlar için üzüldüğü bile söylenebilirdi. Onu bir nebze olsun doyurabilecek ve dayanılmaz açlığını bastırabilecek tek şey, vicdan azabıyla çürüyenlerdi.

Birdenbire, kalabalığın içerisinde kızıl bir ateşle çevrelenmiş kayıp ruhu fark etti. O ateşi ancak kendisi gibi bir ruhyiyen görebilirdi. Bir yanardağdan akan lavlar gibi parlak ve yakıcıydı. Demiri eritebilir, kemikleri toza çevirirdi. Bu ruhun sahibi, yaşarken vicdanını derinden yaralayan, kendisini affedemeyeceği için zihninin derinliklerine gömdüğü büyük bir suç işlemiş olmalıydı. Onu görür görmez kararmış yüreğini büyük bir heyecan kapladı. Keskin pençelerini ruhuna saplamak, her zerresini emip onunla dolup taşmak için karşı konulmaz bir arzu duydu.

Hızla yönünü değiştirip ona doğru pike yaptı. Avını gözden kaçırma telaşıyla dikkatsiz davrandı, önünde uçan keskin bir kayaya çarpmaktan son anda kurtuldu. Yeniden dengesini sağlayıp alçalmaya devam etti. Hızlandıkça rüzgâr tenine daha sert çarpıyor, kuyruğu bir fırtınadaki dalgaları andırıyordu. Yaklaştıkça kızıl ateş yavaş yavaş bir şekle bürünüyor, genç bir kadının körpe ruhuna dönüşüyordu. Galiba kadının yanında yürüyen ufak tefek bir yoldaşı vardı. Çok geçmeden bunun öte diyarların sakinlerinden biri olduğunu anladı. Ölülerin ruhlarından başka bir şeyle beslene-

mezdi, bu yüzden onun varlığını önemsemedi. Tüm dikkatini az sonra kollarında olacak savunmasız avına verdi.

Mustak, gökyüzünden yıldırım gibi inen devasa karaltıyı parmağıyla işaret etti. "Yukarı bak!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Geniş alnının ortasındaki gözü dehşetle büyüdü, suratının neredeyse üçte ikisini kapladı.

"Bir iblis yaklaşıyor!"

Dağkuşu, tehlikeyi fark ettiği anda, yaklaşan yaratığın ne olduğunu sorgulamadan omzundaki yayı eline aldı. Boğaç'ın amansız talimleri zihniyle beraber bedenini de beklenmedik saldırılara kusursuzca hazırlamıştı. Müthiş bir süratle sadağından bir ok çekip kirişe yerleştirdi, yere diz çöküp nişan aldı. Ok hedefine doğru uçmaya başlayınca ağır ağır üçe kadar saydı, ardından o yöne merakla baktı. Okun tam böğrüne saplandığı yaratığın dehşet verici bedenini, görkemli pençelerini, binlerce keskin dişle kaplı devasa ağzını gördü.

Boğaç'tan ölüler diyarına dehşet salan bu iblisleri dinlemişti, lakin ilk defa bir tanesiyle karşı karşıya geliyordu. Daha önce yüzleştiği hiçbir yaratık onu bu denli korkutmamıştı. Bir kurt sivri dişleriyle boğazını parçalasa ya da bir uçurumdan düşüp boynu kırılsa, kendisini bu âleme geldiği anda ve yerde bulurdu. Bütün o zorlu ve acı dolu yolculuğu sil baştan yapmak zorunda kalsa da yeniden deneme şansı olurdu. Lakin bir ruhyiyenin içine çekilirse orada sonsuza dek tutsak kalırdı. Bu yüzden bu iblisler tüm kayıp ruhların korkulu rüyasıydı.

Yaratık havada iki büklüm oldu, hızla aşağı düşüp iki yüz metre kadar uzakta toprağa çarptı. Yerden bir toz bulutu havalandı, geçici bir sis ürkütücü bedenini perdeledi.

Sis dağıldığında, görkemli yaratık hiçbir şey olmamış gibi ayaktaydı, ikiye ayrılmış okun bir parçasını pençesinde tutuyordu, diğeri hâlâ göğsündeydi. Aldığı yara ve canının acı-

sı onu pek yavaşlatacağa benzemiyordu. Sanki sadece yürürken ayağına diken batmıştı.

İblisin sırtına toplanmış kanatları omuzlarında gümüşten bir pelerin gibi ışıldıyordu. Gözü yoktu, buna rağmen etrafını son derece net görüyor gibiydi. Genç kadın bir an bu bedenin tümünün kocaman bir göz olabileceğini düşündü, belki her noktasıyla her yönü görebiliyordu, bu ihtimal onu daha da fazla dehşete düşürdü.

Ruhyiyen ağzını olabildiğince açıp çatal dilini çıkardı, Dağkuşu'yla Mustak'a doğru büyük bir hızla koşmaya başladı. Cüce tepegöz, bu canavarları iyi tanıdığı için birkaç adım ilerledi, kadının önüne geçti. Minik yumruklarını sıkıp alacağı darbeye hazırlandı. Bu iblisler öte diyarların sakinleriyle beslenemezdi, onun istediği Dağkuşu olmalıydı. Yaptığının beyhude bir çaba olduğunu, dev yaratığın onu tek bir pençe darbesiyle ikiye bölebileceğini gayet iyi biliyordu. Bir daha canlanmamak üzere, kesin bir ölüm olurdu bu. Yine de elinden geleni ardına koymayacak, dostunu canı pahasına koruyacaktı.

Dağkuşu, içindeki korkuyla baş etmekte zorlansa da, kirişe yeni bir ok yerleştirip bu kez yaratığı tam kalbinden vurdu. Ardından dizkapağına ve boynuna birer ok sapladı. Eğitimli gözleri ve elleri birer makine gibi zihninden bağımsız çalışıyordu. Gene de ruhyiyen hiç yavaşlamadı, olanca süratiyle koşmaya devam etti. Uçlarındaki vantuzları açarak kollarını ileri uzattı. Çaresizlik duygusu genç kadını baştan ayağa kapladı.

Kanatlı iblisle aralarında sadece birkaç adım kala, üzerlerinden iri bir gölge geçti. Tepelerinden uçan cüssenin rüzgârını enselerinde hissettiler. Arkalarından yaklaşan biri üzerlerinden sıçramıştı, havada kısa bir süre uçmuş ve tam önlerine inmişti. Onun bir başka ruhyiyen olduğunu ilk bakışta anladılar. En az diğeri kadar iriydi, çarpık

bacaklarının üzerinde uzun, taştan sert görünen, simsiyah bir beden yükseliyordu. Kaslı kollarının ucunda, sivri pençelerin altında görkemli vantuzlar vardı, kafasını çevreleyen farklı boyutlarda onlarca sivri boynuz, mızrak başlarını andırıyordu.

Yeni gelen yaratık, başını çevirip bir anlığına Dağkuşu'na baktı. Gözlerinin olması gereken yerlerde bıçakla açılmış gibi iki derin yarık vardı. Genç kadın, bu ürkütücü gözlerin karşısında kendisini çıplak hissetti, sanki iblis ruhunun derinliklerinde saklanan en mahrem sırları görebiliyordu.

Aynı avın peşindeki iki ruhyiyen, birkaç saniye sonra büyük bir şiddetle çarpıştılar. Pençeler savruldu, tekmeler uçuştu, dört bir yana katran karası kanlar saçıldı. İki muazzam ordu ancak birinin yok olmasıyla son bulacak bir meydan muharebesine tutuşmuş gibiydi. Dört bir yanda devasa kayaların altında inleyen hüsrana uğramış ruhlar bile bu kavganın şiddetinden gözlerini alamıyordu. Çok geçmeden yeni gelen diğerine galebe çaldı, yenik düşen iblis yarasa kanatlarını açıp perişan bir halde havalandı. Tepelerinde birkaç defa tehditkâr ulumalarla tur attı, sonra sonsuza kadar yok olmak korkusu açlığına üstün geldi. Farklı bir yerde, kendisine daha kolay bir av bulmak umuduyla oradan uzaklaştı.

Galip gelen ruhyiyen, arkasına dönüp gururlu ve mağrur bir ifadeyle kollarını iki yana açtı. Başını arkaya atıp kulakları sağır edecek güçte bir nara savurdu. Bir yanağında ve göğsünde hâlâ kanayan yaralar vardı, ama belli ki buna aldırmıyordu. Oldukları yerde dehşetten donakalmış Dağkuşu'na ve tepegöze doğru birkaç adım attı. Daha fazla yaklaşmadan durdu, genç kadını büyük bir arzuyla süzdü.

"Sonunda yüz yüze geldik" dedi, pütürlü ve kulak tırmalayan bir sesle. "Bu anı uzun zamandır bekliyordum. Biraz er-

ken oldu ama yapacak bir şey yok. O soytarının seni benden çalmasına izin veremezdim."

Dağkuşu, önünde titreyerek duran, az önce seyrettiği vahşi kavga yüzünden cesaretini büyük ölçüde yitiren tepegözü omzundan tutup arkasına geçmeye zorladı. Arkadaşının bir hiç uğruna ölmesine göz yummayacaktı. Elindeki yayı yere bırakıp ürkütücü yaratığa doğru bir adım attı.

"Sana karşı koymayacağım. Bunun işe yaramayacağını biliyorum. Gel, ne istersen al benden. İstersen parçalara ayır, istersen ruhumu son zerresine kadar em. Tek bir isteğim var, arkadaşıma zarar verme. Onun sağ salim gitmesine izin ver."

Ruhyiyen, Mustak'a yerde sürünen bir böcekmiş gibi tiksintiyle, küçümseyerek baktı. Kadının bu küçük yaratığı böyle önemsemesine hayret etmiş gibiydi.

"Onun hâlâ burada olduğunun farkında bile değildim. Nereye isterse oraya gidebilir. Merak etme, o benim umurumda bile değil."

Öne doğru eğildi, yüzünü kadının yüzüne yaklaştırdı, kokusunu içine çekti. Ardından suratını buruşturup geri çekildi.

"Benim adım Celbegen. Kendime bu ismi layık gördüm. Çünkü gökteki ayı bile yesem açlığım dinmeyecek. Benim işim yalnız seninle. Neden bilmiyorum, ama ilk gördüğüm andan beridir tek istediğim sensin. Diğer kayıp ruhların hiçbiri sana duyduğum arzunun yerini doldurmuyor. Zamanı gelince seni son zerrene kadar içime çekeceğim. Kendimi seninle ve içindeki karanlıkla dolduracağım. Sonsuz açlığımı ancak böyle bastırabilirim. Ancak daha zamanı gelmedi. Kokusunu alabiliyorum, içinde hâlâ yaşayanların dünyasından bir parça var. Biraz daha vakit lazım. Ben az önce kovaladığım, açlıktan gözü dönmüş zavallı gibi acele etmeyeceğim. Sen bana layık olana kadar bekleyeceğim. Bu kadar arzuladığım ruhunu yemenin hakkını vereceğim."

Birkaç adım geriledi, çarpık ama her santimi kastan ba-

caklarını büktü, bir yaydan fırlayan ok gibi yukarı sıçradı. Başlarının üzerinden geçmekte olan bir uçan kayaya pençelerini sapladı. Onlara tepeden bakıp gür bir sesle haykırdı.

"Beni unutma. Celbegen'i unutma! Kâbuslarında adımı sayıkla. Nereye gidersen git, seni izliyor olacağım. Her attığın adımı takip edeceğim. Kayıp bir ruh olarak yaşadığın her gün biraz daha çürüyeceksin. Yaşayanların dünyasıyla bağın tamamen kopacak. Bir meyvenin olgunlaşmasını bekler gibi sabırla bekleyeceğim. Sonunda, sonsuza kadar benim olacaksın. Yakında yeniden görüşeceğiz!"

Tepegöz, dizlerinin üzerine çöküp kalmış genç kadının yanına geldi. Minik ellerini omuzlarına koydu, sonra boynuna sımsıkı sarıldı. Bir süre öylece sessizce durdular. Ardından geri çekildi, dostunun içinde fırtınalar kopan güzel gözlerine baktı.

"Geçti gitti, sevgili. Geçti gitti, merak etme. O iblis sana bir kez daha yaklaşamayacak! O bunu yapamadan biz geçidi bulacağız, kurtulacaksın. Mustak söz veriyor! Hemen yola koyulalım!"

Dağkuşu, karşısındaki küçük yaratığı şefkatle süzdü. Onun kendisine duyduğu güven ve gösterdiği sınırsız sevgi olmasa, yaşadıklarına dayanabilir miydi, bunu bilmiyordu. Uzanıp yanaklarını ellerinin arasına aldı, zoraki gülümsedi.

"Teşekkür ederim, dostum. Gerçekten... Sana minnettarım."

Başını çevirdi, uçan kayayla birlikte uzaklaşan dehşetengiz yaratığa baktı. Onu bu kadar sarsan, ne bu yaratığın ruhunu yemek için duyduğu yakıcı arzuydu ne de ona karşı kendisini savunamayacağını bilmekti. Böylesine sarsılmasının sebebi, ruhyiyen yüzünü yüzüne yaklaştırıp gözlerinin içine baktığında, tuhaf bir şekilde onun içine çekilmeyi karşı konulmaz şekilde arzulamasıydı. Gerçekten de bu iblisin bir parçası olmak, onun tarafından emilip var olmanın ve sürek-

li seçim yapmanın yorgunluğundan kurtulmak çok cezbedici görünmüştü.

Kadın ve tepegöz, vadinin aşağısına doğru sessizce yürümeye başladılar. Dağkuşu, yanlarından geçtikleri çeşit çeşit canlıyı ve sırtlarında taşıdıkları ağır kayaları derin bir şefkatle seyretti. Bir süre sonra kimin daha fazla acınacak durumda olduğunu düşünmeye başladı. Bu yüklerden er geç kurtulacak ve ebedi huzura kavuşacak olanlar mı yoksa çıkış yolunu bulamazsa sonsuza kadar kaybolacak, daha kötüsü belki de bir ruhyiyenin içinde hapis kalacak kendisi mi? Zihninde o gizemli mağarada kanları dökülen masumların, evlatlarını kaybeden anaların çığlıkları yankılanmaya başladı. Yüzleri olmayan insanlar tek bir ağızdan ona nefretle bağırıyordu.

Senin yüzünden! Hepsi senin suçun!

Bu can acıtıcı koroya Celbegen'in zehirli bir tutkuyla titreyen, hırıltılı sesi katıldı.

Sen benimsin! Sonsuza kadar benim olacaksın!

Gücünün tükendiğini, buna devam edemeyeceğini hissetti. Buraya kadar gelmesi bile bir mucizeydi, kimse ondan daha fazlasını bekleyemezdi. Bunca zamandır beyhude bir umut için savaşıyordu. Tek istediği dinlenmekti. Gözleri kararmak üzereyken, eli belindeki kemere asılı bohçaya çarptı. Birden Dede Korkut'un müziğiyle doldurduğu deniz kabuğunu anımsadı. Onu tam da böyle anlar için yanına almıştı. Son gücüyle kabuğu eline aldı, kulağına götürdü. Uzaklarda kıyıları döven dalgaların sesiyle birlikte, efsunlu kopuzun huzur veren nağmeleri ruhuna doldu. Kadim müzik, zihnini tırmalayan kanlı pençelerin sesini bastırdı, nefes alıp vermesi düzeldi. Üzerinde yürüdüğü sıcak kumlara uzun zaman sonra ilk defa sağlam bastı.

Tüm bunlar olup biterken, yanı başında dalgın dalgın yürüyen Mustak, hiçbir şeyin farkında değildi. Minik yaratık,

yaşadıkları korku dolu anların etkisinden henüz kurtulamamıştı. Başı öne eğikti, gözleri ayaklarına kilitlenmişti. Sanki başını kaldırıp ileri baksa, sevdiğini alıp götürecek o zift karası iblisi tam karşısında görecekti.

Ayaklarının altındaki zemin taşlaşmaya başlayınca, adımları hızlandı. Artık yokuş yukarı çıkıyorlardı, tepeye ulaşınca aradıkları yere ne kadar yaklaştıklarını anlayacaktı. Yanlış yerde olmaları ihtimali onu ürkütüyordu. Genç kadın buraya gelebilmek için çok büyük bir mücadele vermişti. Onu düş kırıklığına uğramış görmek canını yakardı.

"Az kaldı, sevgili" dedi kadına. "Biraz daha sık dişini."

Dağkuşu, Abra'nın zihnine nakşettiği yöne doğru gittiklerinden emindi. Fakat önlerindeki yolun ne kadar uzun olduğunu bilmiyordu, bu yüzden o da heyecanlanmıştı. Tepeye ulaştıklarında, yalnızca birkaç kilometre ötede yükselen muazzam şatoyu gördüler. Mustak, kadının bacağına sarılıp yanağını dizine yasladı.

"Geldik, sevgili. Sonunda geldik."

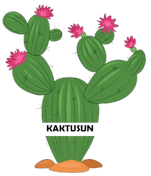
Şatonun etrafı, dikenli dalları birbirine geçmiş sayısız ağaçla bir sur gibi çevrilmişti. Eşit boyda üç kulesinin ortasında, diğerlerinden iki kat büyük ve geniş dördüncü bir kule vardı. Kulelerin hepsinin tepesinde görkemli alevler dans ediyor, bu devasa meşalelerden kara dumanlar yükseliyordu. Sanki şato ateşe verilmişti. Ama alevler görünmez bir el tarafından tutuluyormuş gibi oldukları yerde kalıyor, aşağılara inmiyordu. Kulelerde ve şatonun taştan gövdesinde ışıldayan pencereler çok yüksekteydi. Kapısının davetsiz misafirlere açılıp açılmayacağı meçhuldü. Gene de Dağkuşu, onu gördüğü zaman içeri girip giremeyecekleri konusunda tereddüt yaşamadı. Buraya kadar geldikten sonra, yolun sonuna varmadan pes etmeyeceğinden emindi. O yolun bitiminde kendisini bekleyen cevapları ise düşünmek istemiyordu. Hatırlayacağı geçmişin tozpembe anılarla örülü olduğunu pek zannetmi-

yordu. Zihnini tırmalayan karamsar fısıltıları işitince, deniz kabuğunu bir kez daha kulağına götürdü.

Kopuzun sesi, tüm kaygıları ve korkuları bir dalganın kıyıdaki tozları temizlemesi gibi silip süpürdü.

"Gidelim Mustak" dedi, cüce tepegözün omzunu dostça okşayarak. "Gulyabani, bu görkemli şatoda kendisini yalnız hissediyor olmalı. Onu daha fazla bekletmeyelim."

10

Tahmin ettiğim gibi, Rıfat Efendi'nin bekleme salonunda vakit geçirmek hiç de sıkıcı bir deneyim olmuyordu. Yüksek sütunların arasında benzerlerine rastlamadığım enteresan kuşlar ve kuş demeye bin şahit isteyen kanatlı yaratıklar sürü halinde uçuyordu. Gösterişli havuzdaki ahtapot sık sık vantuzlu kollarını suyun dışına çıkarıyor, su balesi yapar gibi hareketlerle kendine yeni avlar arıyordu. Bu kollar havuza her düştüğünde, etrafa sıçrayan suların birkaç damlası yanağıma ulaşıp beni serinletiyordu. Az önce zarif bir zebra, peşine düşen heybetli bir kaplanı sütunlar arasında saklambaç oynayarak atlatmıştı. Pes eden kaplan bizden yana aç gözlerle bakınca ufak bir tedirginlik hissettim. Hayvan etrafta biraz gezindikten sonra kendiliğinden açılan bir kapıya koştu, kapının ardındaki yemyeşil vadilere dalıp gözden kayboldu.

Ölü kadın da aynı merak ve hayretle çevremizdeki olağanüstü sahneleri seyrediyordu. İkimiz de kendi içimize kapanmıştık, pek konuşmuyorduk. Sanırım hayat hikâyesi bana annemi hatırlattığı için ondan biraz soğumuştum. Sohbete devam edersek derinlere gömdüğüm acı hatıralar daha da canlanır diye korkuyordum. Kurtarıcım bana ellerini uzatana kadar terk edilişlerin kralıydım ben. O acı dolu günleri hatırlamak, sivri dikenlerle kaplı tahtıma geri dönmek istemiyordum.

Çok geçmeden, Rıfat Efendi'nin devasa kapı bekçisi yanımıza geldi. Nereden geldiğini görmemiştim, belki bir efsun-

la oraya ışınlanmıştı, belki de yakınlarda gizli bir geçit vardı. Her ikisi de içinde bulunduğum ortamda oldukça makul ihtimallerdi. Bize iyi haberler getirmesini ümit ederek ona tüm şirinliğimle gülümsedim. Yüzündeki taştan ifadeyi bozmadan başıyla selam verdi.

"Rıfat Efendi'yle konuştum, özel durumunuzdan bahsettim. Normalde randevusuz gelenler için programını değiştirmez, ama sizin için bir istisna yapacak. Bugün talihli gününüz, fazla beklemeyeceksiniz."

"Çok teşekkür ederiz" dedim içim rahatlayarak. "Her ne kadar bu havuz, ahtapot ve diğer renkli şeyler ilgimi çekse de, bir an evvel kendisiyle görüşmekten mutluluk duyarım."

Ölü kadın, bana şaşkınlıkla bakıp uzun zaman sonra ilk defa konuştu.

"Havuz mu? Ahtapot mu? Burada mı?"

Sözlerine bir anlam veremedim. Ona otuz, kırk metre uzağımızdaki havuzu işaret edip, "Sen o hayvanı görmedin mi?" diye sordum. "Kollarını sürekli dışarı çıkarıyor, nasıl görmezsin?"

Kadın, gösterdiğim yere bakıp üşüyormuş gibi kollarını sıvazladı.

"Fakat orada karla kaplı tepeler ve devasa kutup ayıları var. Kar yığınlarının altından tuhaf yaratıklar başlarını çıkarıyor, gözlerini kırpıştırıp bize bakıyorlar. Bir de yıldızlarla dolu uzay boşluklarına açılan şu kapılar... Biz seninle aynı şeyleri görmüyor muyuz?"

Bekçi, iri kollarını kavuşturup şefkatle tebessüm etti. Başını ölü kadınla baktığımız noktaya çevirdi.

"Bense orada her zaman muhteşem çiçeklerle bezeli bir bahçe ve top oynayan çocuklar görürüm" dedi. "Sadece insanların değil, kâinattaki tüm akıllı yaratıkların çocukları. Dev ahtapotlar ve kutup ayıları gördünüz, öyle mi? Enteresan misafirler olduğunuzu Rıfat Efendi'ye söylemiştim."

Kendisine soran gözlerle baktığımızı görünce, herkesin bildiği sıradan bir şeymiş gibi anlatmaya başladı.

"Burası dışarıdan nasıl görünüyorsa öyle, dört odalı sıradan bir daire, daha fazlası değil. Şahit olduğunuzu sandığınız o sıra dışı sahneler ve uçsuz bucaksız mekânlar zihninizin içinde. Uyanıkken gördüğünüz bir rüya diyebiliriz. Rıfat Efendi, misafirleri beklerken sıkılmasınlar diye bu odaya böyle bir efsun yapmak istedi. Neden ahtapot ya da kutup ayısı gördüğünüzü bana sormayın, cevapları zihninizin dehlizlerinde."

"Ama yüzüme gelen damlaların serinliğini hissettim" dedim, inanmakta zorluk çekerek.

"Ben de karlı rüzgârla ürperdim" dedi ölü kadın.

"Hissettiklerimiz gerçekte nedir? Çektiğiniz acıyı ya da içinizdeki huzuru elle tutabilir misiniz? Tüm duygular zihnimizde oluşur, zihin ise çok kolay kandırılır. Rıfat Efendi gerçekliği kırabilir, beynimizi farklı bir gerçekliğe inandırabilir. Onunla tanıştığınız zaman bunu kendiniz göreceksiniz."

"Peki, bizi ne zaman kabul edecek?" diye sordum, sabırsızlanarak. Bir an evvel kadınıma dönmek istiyordum. Ondan uzun süre ayrı kalınca içimde dayanılması zor bir özlem büyüyordu. Bu duyguyu elimde tutamasam da, ağırlığını mideme oturmuş bir taş gibi hissediyordum. Birkaç saatten fazla beklemeyecek olmayı umdum.

Dev adam, ceketinin cebinden bir randevu defteri çıkardı, şöyle bir bakıp yerine koydu.

"Dediğim gibi, bugün talihli gününüz, fazla beklemeyeceksiniz. Acil işleri biter bitmez sizi ona götüreceğim. Muhtemelen dört, taş çatlasa beş gün beklersiniz. Size yemek ve su göndereceğim, tuvalet de şu köşede. Yatak sunamıyoruz, kusura bakmayın. Ama koltuklarımız rahattır. Tek bir koşul var, evi terk etmeyeceksiniz. Şayet kapıdan çıkarsanız, geri geldiğinizde yeni bir randevu almanız gerekir. Onu da ancak birkaç sene sonraya verebiliriz."

Sonra birdenbire ortadan kayboldu. Ne itiraz edebildim ne de şaka yapıp yapmadığını sorabildim. Sadece başımı yanımdaki kadına çevirdim ve ürkek bir sesle sordum.

"Dört gün mü dedi? Sen de öyle mi duydun?"

Kadın, koltuğa oturup içini çekti.

"Evet, dört gün dedi. Benim açımdan bir sorun yok. Nasıl olsa artık benim için zaman akmıyor. Madem kırk yıl beklemişim, biraz daha bekleyebilirim."

Yumruklarımı öyle hırsla sıktım ki, tırnaklarım etimi kanatacaktı. Zaman benim için akıyordu. Üstelik kadınıma duyduğum arzu her geçen dakika büyürken, bu akışa nasıl dayanabilirdim, hiç bilmiyordum. Ama çözmem gereken sırlar için çalabileceğim başka kapı yoktu. Tek yapabileceğim sabretmekti. Olduğum yere çöküp kaldım.

Bir süre ne yapacağımı bilemeden öylece oturdum. Gerçek olmadıklarını bilsem de etrafımda yaşanan tuhaf sahneleri seyrettim. Sonra aklıma el çantamda taşıdığım küçük not defteri geldi. Zihnimdekileri kâğıda dökmek, belki bu zorunlu misafirliğe daha kolay katlanmamı sağlardı. Başlangıçta sadece anlamsız karalamalar yaptım. Gece koltukta uyuyakalmadan evvel ilk manalı notlarımı aldım.

Birinci Gün

Burada sıkışıp kalmak beni deli ediyor. Yine de haklarını vermeliyim, rahat etmem için epey uğraşıyorlar. Bana bir tepsi dolusu yemek ve meyve gönderdiler, lezzetleri gayet iyiydi. Ölü kadınla dünya mutfakları üzerine uzun bir sohbet yaptık. Bir daha yemek yiyemeyecek olman canını sıkıyor mu diye sordum, buna aldırmadığını söyledi. Sadece kahve içmeyi özlüyormuş. Annem kadar iyi kahve yapabilir mi, merak ediyorum.

Ahtapotun gerçek olmadığını biliyorum, gene de suyun üzerinde dans eden kollarını seyretmek hoşuma gidiyor. Ba-

na masadaki kadının ellerini hatırlatıyorlar. Aynı derecede zarif ve ahenkli görünüyorlar. Hareketleri birbirine o kadar çok benziyor ki, içimden gidip onlara sarılmak geliyor. Yapış yapış vantuzları gözümün önünde canlanınca kendimi tutuyorum.

Yaşadıklarımı kâğıdın üzerinde görmek, gerçek olduklarına daha fazla inanmamı sağlıyor. Sanırım yazmaya devam edeceğim.

İkinci Gün

Randevu alarak gelmiş ziyaretçilerden biriyle tanıştık. Anlaşılan bekçi, Rıfat Efendi'nin takvimi hakkında doğru söylüyormuş. Adam sekiz sene önce ölmüş, o zamandan beri Rıfat Efendi'yle görüşmeyi bekliyormuş. Sekiz saat, sekiz gün, sekiz ay değil, tamı tamına sekiz uzun yıl... Tüm bu süreyi çocukken gittiği okulda geçirmiş, öğrenciler sınıfa geldiğinde dolaba saklanıyormuş. Oldukça kibardı, karnına saplanmış bir bıçakla dolaşıyor olduğu için mahcuptu, ona bir önemi olmadığını, kötü görünmediğini söyledik. Böyle durumlarda pembe yalanlar kaçınılmaz. Bıçağı saplayan kişinin birkaç sene önce büyük bir aşkla evlendiği karısı olduğunu söyleyince, kendi karımı düşünmeden edemedim. Nedenini sormaya çekindim, adam da anlatmadı.

Bekleme odasındaki görüntüleri zihnimde değiştirebildiğimi fark ettim. Yeterince odaklanırsam, ahtapotun kollarını maviye boyayabiliyorum mesela ya da zebralara kanat takabiliyorum. Fakat bu oldukça yorucu, birkaç saniye sonra gücüm tükeniyor, hepsi yine ilk hallerine dönüyor. İnsanın kendi zihninin derinliklerine müdahale edebilmesi ustalık gerektiriyor olmalı. Bu hayvanların düş dünyamda nasıl yer bulduklarını merak ediyorum, çocukken okuduğum bir kitaptan mı yoksa bir filmden mi? Belki de hep

egzotik yerlere gitmeyi hayal ettiğim fakat buna hiç fırsat bulamadığım içindir.

Bu gece rüyamda sevgili masamı gördüm. Kadınımın elleri usul usul tablanın üzerinde yükseldi, uzanıp onları büyük bir hasretle tuttum. Ne yazık ki özlediğim ve arzuladığım o benzersiz zevki hissedemedim. Gerçeğine dokunmaya ihtiyacım var.

Üçüncü Gün

Masayı neden bu kadar çok düşünüyorum? Beni mutlu ediyor, doğru, fakat onu aklımdan bir türlü çıkaramamak canımı sıkıyor. O elleri birkaç gündür tutamıyor olmak içimi neden bu denli acıtıyor? Uzun zamandır çölde susuz dolaşıyor, aylardır açlık çekiyor gibi hissediyorum, nefes almakta zorlanıyorum. Yüzünü bile doğru dürüst göremediğim bir kadına böylesine âşık olmam tuhaf.

Zihnimi meşgul etmek için bekçiden birkaç kitap rica ettim. Önüme onlarca roman koydu. Aslında bu konularda cahil sayılmam, ama getirdiği eserleri ve yazarlarını hiç duymamıştım. "Doğmadan Önce Mutlaka Yapılması Gereken 100 Şey" isimli kitap ilgimi çekti, kapağında minik ellerinde tuttuğu bir göktaşını dişleyen yeni doğmuş bir bebek vardı. Oldukça ilginç bir kitap, annesinin karnındaki bir bebeğin ağzından günlük formatında yazılmış. İlk elime aldığımda, çocuk sahibi olacak kişiler için hazırlanmış bir rehber sandım, ancak var olmanın anlamını ve özgür iradeyi sorgulayan, felsefi bir anlatı çıktı. Ne yazık ki daha dördüncü bölümde pes ettim, okumaya odaklanamıyorum.

Evime dönmem ve masama kavuşmam gerek, bu hasrete dayanamayacağım. Galiba ellerim titriyor, ilk defa başıma geliyor bu. Ölü kadın sık sık nasıl olduğumu soruyor, yüzüm fazla solgunmuş, tikim varmış gibi tuhaf hareketler

yapıyormuşum. Sen kendi haline bak diyeceğim, ama haklı sanırım, hiç iyi hissetmiyorum.

Yazmayı bırakmak zorundayım, biraz uyumak iyi gelebilir.

Dördüncü Gün

Dayanmam lazım. Bu kadar bekledikten sonra pes edemem. Kapıdan çıkarsam her şey bitecek. Başa dönmeyi göze alamam. Ellerim terliyor, koltukta öne arkaya sallanıyorum, kendimi hasta hissediyorum. Neden böyle bitkinim? Etrafımda olup bitenler, zebralar, kaplanlar, ahtapotlar, vadilere açılan kapılar, artık hiçbiri ilgimi çekmiyor. Tek istediğim kadınımın elleri. O ellere dokunduğumda ruhumu sarmalayan duygular. Bu benim için bir arzudan ibaret değil artık, bunu görebiliyorum. Nefes almaya, kalbimin çarpmasına ne kadar ihtiyacım varsa, ona da o kadar ihtiyacım var. Günlerce susuz kalmış gibi hissediyorum. Çok canım yanıyor.

Gene de onsuz kalmaya bir gün daha dayanmam lazım. Sonuna kadar gelmişken vazgeçemem. Fakat bunu gerçekten yapabilir miyim, bilmiyorum. Tanrım, bana yardım et! Tanrım bana...

Ölü kadın, iki elini birden omuzlarıma koydu ve beni göğsüne doğru yatırdı. Bir sara hastası gibi titreme nöbeti geçiriyordum, sımsıkı sarılmasa koltuktan düşebilirdim. Annesinin kucağında huzur arayan bir çocuk gibi sokuldum ona. Defter ve kalem ellerimden kayıp yere düştü, tutmaya çalışmadım. Ağlamak istiyordum, ama bunu yapamıyordum, o kadar uzun süredir ağlamamıştım ki nasıl yapılacağını hatırlamıyordum. Saçlarımı şefkatle okşayarak, "Geçti, geçti, geçecek" diye kulağıma fısıldadı. Bu cümleyi bir ninni gibi sürekli tekrarladı.

Dev bir gölgenin üzerimize eğildiğini hissettim. Kadın, ondan aldığı bir bardağı dudaklarıma yaklaştırıp beni içmeye zorladı. İçindeki sıvının yoğun, ekşi bir tadı vardı, gene de bana iyi geldi. Gözlerimi açmadan bardağı kavradım, son damlasına kadar kana kana içtim. Sonra başımı annemin, hayır, ne annesi, ölü kadının göğüslerine dayayıp derin bir uykuya daldım. Rüyasız, huzurlu bir uyku olmasını umuyordum. Bu defa düşlerimde o kahrolası masayı ya da masadan çıkan elleri görmek istemiyordum. Beni bu hale düşürdüğü için ondan nefret ediyordum.

Ama aynı zamanda onu ölesiye arzuluyordum. Onu hayatımdaki her şeyden daha çok seviyordum.

Ne kadar uyudum bilmiyordum. Uyandığımda başım fena halde ağrıyordu, ışıktan rahatsız olup gözlerimi bir süre kapalı tuttum. Bekleme salonunun artık alıştığım gürültüsünü işitmediğimi fark ettim. Yumuşak koltuğumda oturmadığımı, daha sert bir yerde uzandığımı hissettim. Bir an için son birkaç haftadır yaşadığım her şeyin bir düş olabileceğini düşündüm. Gözlerimi açtığımda belki de kendimi tüm bu çılgınlığın başladığı akşam bayılıp kaldığım yerde bulacaktım. Sakin ama güçlü, insana güven veren bir ses, öyle olmadığını ayırt etmeme yetti.

"Daha iyi misiniz, Hasan Bey?"

Gözkapaklarımı araladım. Tam karşımda, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, samimi bir ilgiyle öne doğru eğilmiş, bana dikkatle bakan orta yaşlı bir adam oturuyordu. Köşeli bir çenesi, geniş bir alnı vardı, şakaklarına kadar inen gür saçları ve sakalı yer yer beyazlamıştı. Yuvarlak çerçeveli, ince bir gözlük takıyordu. Üzerine tam oturan takım elbisesi, ütülü gömlek yakası, boyalı ayakkabılarıyla kusursuz bir salon beyefendisiydi. Parmaklarındaki iri ve enteresan şekilli yüzükler bu görünümüyle biraz çelişiyordu. Özellikle yıldız şeklinde, büyük kırmızı yüzüğü fazlasıyla gösterişliydi. Göz

göze geldiğimizde, gözbebeklerinden birinin yeşil diğerinin siyah olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Bana içimi ısıtan bir tebessümle baktı, arkasına yaslanıp rahatlamış bir ifadeyle yeniden konuştu.

"Evet, evet, daha iyisiniz. Buna sevindim. Beni epey korkuttunuz doğrusu. Ölü misafirlere alışkınım, fakat daha önce bu dört duvar arasında ölen kimse olmadı. Ne sonuçlar doğuracağını Tanrı bilir! Neyse ki yanınızda bir arkadaşınız varmış, hemen yardım çağırmış."

"O nerede?" diye sordum, etrafıma bakınarak. Ölü kadının odada olmadığını fark edince onu merak etmiştim. "Buraya birlikte geldiğim hanım... Dışarıda mı bekliyor?"

"Onu olması gereken yere gönderdim" diye başını salladı adam. "Epeydir çile çekiyordu, burayı bulması uzun sürmüş. Daha fazla bekletmek istemedim. Biraz sohbet ettik, onu burada tutan bağları bir bir kırdık. Huzura kavuşunca öte diyara kolayca geçti. Giderken size teşekkürlerini iletmemi istedi. Siz olmasaydınız gelmesinin çok daha uzun süreceğini, belki de burayı hiç bulamayacağını düşünüyordu. Yollarınız kesiştiğine göre ruhlarınızı birbirine çeken bir şeyler olmalı. Yaşayanların ve ölülerin arasında bazen öfke, nefret, intikam gibi duygularla bağ kurulur, bazen de benzer acılar, benzer pişmanlıklarla."

Kadının gittiğini öğrenmek canımı tahmin ettiğimden fazla yakmıştı. Birlikte sadece birkaç gün geçirmiştik, buna rağmen tuhaf biçimde bağlanmıştım ona. Veda etmeden gitmesi şart mıydı diye düşündüm, biraz daha bekleyemez miydi? İleride onu hatırladığımda kendimi daha iyi hissedebilmek isterdim.

"Size veda edemediği için üzgündü" dedi Rıfat Efendi, gülümseyerek. "Ölüler sandığınız kadar özgür ruhlar değildir. Onu burada tutan bazı korkuları vardı. Sohbetimiz zincirlerini kırınca, kendisini çağıran şarkıyı duymaya başladı. O

şarkının peşinden gitmek zorundaydı, elinden başka bir şey gelmezdi."

"Zihnimi mi okudunuz?" diye sordum, biraz tedirgin olarak. "Ben de tam bunu soracaktım."

"Hayır, bu hünerlerimden biri değil. Ama dünyayı başkalarının gözünden görmeye alışkınım. Yerinizde olsam aynı şeyleri merak ederdim."

"Peki, ona ne anlattınız, içini nasıl rahatlattınız?"

"Geride bıraktığı oğlunun geleceği hakkında, sadece onun bilmesi gereken şeyler" dedi Rıfat Efendi. Gözlerindeki bakıştan daha fazlasını sormamam gerektiğini anladım. Bu ketumluğu hoşuma gitmişti. Benim ona anlatacağım sırların da aramızda kalacağına inanabilirdim.

"Bekleme odasında yaşadıklarınız sizi sarsmış olmalı. Muhtemelen her gün baygınlık geçirmiyorsunuz."

"Hayır, son birkaç haftayı saymazsak, daha önce hiç bayılmamıştım. Yakın bir zaman önce, evimde enteresan bir olay yaşadım. Beni buraya kadar sürükleyen bir olay... O akşam da bayılmıştım, ama farklı bir şekilde. Bambaşka duygularla... Bu defa içimde dayanılmaz bir yoksunluk hissi vardı, nefes almamı engelleyen, yaşama enerjimi tüketen bir duyguydu. Sanırım çok sevdiğim birinden ayrı kalmak beni yıprattı."

"Masadaki kadından yani..."

Oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim, ellerimi dizlerime koyup öne eğildim.

"Bunu nereden bildiniz?"

"Kusura bakmayın, not defterinize bir göz attım. Bayıldığınız zaman sizin için endişelendim. Defterinizde sizi tanıyan birinin telefonu olabilir diye düşündüm. O sayfalarda geçmişten bir vakayla karşılaşmak beni şaşırttı."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Tanımak fazla iddialı bir kelime olur" dedi, kaşlarını çatarak. "Biraz malumatım var diyelim. Seneler önce hatırlı bir

müşterim için o masa hakkında araştırma yapmıştım. Sonra müşterim beni konağına davet etti, üzerinde bazı efsun denemeleri yapmamı istedi. Tablasından çıkan elleri, tahtanın altında belli belirsiz görünen güzel yüzü görme fırsatı buldum. Müşterimin beklentileri sınırlarımı aştığı için bir daha oraya gitmedim. Lakin siz bunları zaten biliyorsunuz, öyle değil mi? Aksi takdirde buraya gelmezdiniz."

"Haklısınız, Halil Bey'in oğlu bana bunları anlattı. Gene de onun anlattığından daha fazlasını bildiğinizi umuyorum. Masadaki kadın, ilk günlerde hayatımdaki karanlığı dağıtan bir ışıktı benim için. Zamanla bir tutkuya dönüştü, son günlerde karşı koyamadığım bir ihtiyaç haline geldi. Ona bu kadar düşkün olmak beni korkutuyor. Sırrını öğrenmem gerek, yoksa ne yaparım bilmiyorum. Zengin bir adam değilim. Ancak esrarını çözmeme yardım ederseniz neyim varsa veririm."

"Hiç boğulan birini gördünüz mü?" diye sordu Rıfat Efendi. "Daha doğrusu, boğulmak üzere olan birini kurtarmaya çalıştınız mı?"

"Hayır, çok şükür ki böyle bir şeye mecbur kalmadım."

"Başlarını suyun dışına çıkarabilmek için sahip oldukları tüm güçle çırpınırlar. Onlara uzanan kolları yakaladıklarında, neye mal olacağını düşünmeden can havliyle tutunurlar. Pek çok defa, kendilerini kurtarmaya çalışan kişiyi de suyun içine çeker, birlikte boğulurlar. Bunu bilinçli yapmazlar elbette, ama sonucu bu olur.

İki diyar arasına sıkışmış ruhlar da aynı boğulma hissini yaşar, Hasan Bey. Üstelik bu çileyi asırlarca çekerler.

O kadın oradan çıkmak için elinden gelen ne varsa yapıyor. Çırpınıyor, tutunacak bir yer arıyor, başkalarına ne zarar verdiğini, yarattığı yıkımı düşünecek halde değil. Size her dokunduğunda ruhunuzun bir kısmını sıkıştığı diyara çekiyor. Siz de bedenen olmasa bile ruhen iki âlemde birden yaşamaya başlamışsınız. Bu sayede ölüleri görebiliyorsu-

nuz, hatta onlara dokunabiliyorsunuz. Bu yüzden o diyardan uzak kalınca nefes almakta zorlanıyorsunuz."

Arkasına yaslandı, yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. Yumruk yaptığı elini diğer avucuyla sardı.

"Buraya getirdiğiniz madde bağımlısı kadınla aranızdaki bağı şimdi anlıyorum. Sizinki de bir nevi bağımlılık, bunun uyuşturucu, alkol ya da kumardan farkı yok. Bekleme salonunda geçirdiğiniz kriz bu tür hastaların yaşadıklarıyla tıpatıp aynıydı. Masadaki kadın kadar, belki ondan daha fazla yardıma ihtiyacınız var. Bunu Halil Bey'e de söylemiştim, beni dinlememişti, dinleyemeyecek kadar hastaydı. Hayatının mahvolacağını gördüm, bu yüzden ondan uzaklaştım. Yaşayacağı acılara şahit olmak istemedim. Umarım sizin için o kadar geç kalmamışızdır."

Arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti. Bir süre sessiz kaldı, sanki bir tür iç hesaplaşma yapıyordu. Sonra yeniden bana bakıp hüzünlü diyebileceğim bir ifadeyle gülümsedi.

"Kusura bakmayın, eski günlere daldım. Nerede kalmıştık?"

"Bir uyuşturucu bağımlısından farklı olmadığımı söylüyordunuz" dedim, sesimin sinirli çıkmasına engel olamayarak. "Ya da ona benzer bir şeyler. Bunu kabul etmem mümkün değil, kusura bakmayın. Evet, o kadına zaafım var, bunun farkındayım. Onu çok arzuluyorum. Lakin ben bunu karasevdayla veya ona benzer bir duyguyla kıyaslamayı tercih ederim. Kötü, zararlı, ruhumu kirleten bir şey yok bunda."

"Öyle mi?" diye sordu Rıfat Efendi, bana inanmadığı bakışlarından belliydi. Bir an için beni küçümsediği zannına kapıldım, içimde bir öfke büyüdü. Ancak bu rahatsız edici duygu çabucak söndü. Adamın güven veren gözleri sanki beni hipnotize ediyor, sakinleştiriyordu.

"Hasan Bey, ister inanın ister inanmayın, ben gerçekten bir ruh doktoruyum. Çok uzun zaman önce, sadece yaşayanların ruhlarını tedavi ederdim. Epeydir ölüler tüm vaktimi

alıyor, gene de canlı bir insana baktığım zaman hâlâ ruhundaki yaraları görebiliyorum. Benim yeteneğim, etin ve kemiğin altındaki incinmişlikleri, zedelenmeleri, çürümeleri görebilmek. Masadaki kadın iki diyar arasında sıkışmış, zor durumda. Fakat size baktığımda, ondan daha zor durumda olan birini görüyorum. Siz kendinizi bu cendereden kurtaramadan ne o kadına ne de bir başkasına yardım edebilirsiniz. Evvela sizin ruhunuzu tedavi etmek lazım."

İtiraz etmek istedim, ama edemedim. Gücüm yetmedi. Zihnim kabullenmekte zorlansa da, derinlerde bir yerde, adamın haklı olduğunu biliyordum. Masadan çıkan bir çift ele tutunarak zifiri karanlıklara düşmemeye çalışmak, sağlıklı insanların yapacağı bir şey değildi. Terk edilişlerin krallığında, sivri dikenlerle kaplı tahtımda otururken, bedenim de ruhum da delik deşik olmuştu. Birinin bana yardım edebileceğinden ümidi kestiğim için bu gerçeği kendimden uzak tutuyordum. Ancak Rıfat Efendi'nin huzur veren gözlerine bakarken, istediğim tek şeyin kendimi ona teslim etmek ve bu odadan iyileşerek çıkmak olduğunu hissettim.

"Çok canımı yaktılar" dedim gözlerimi kaçırarak. "Annem, karım, dostlarım... Değer verdiğim tüm insanlar beni yüzüstü bıraktı. Terk ettiler. Masadaki kadın benim için sadece esrarını çözmek istediğim bir gizem değil. Bir sığınak. Yeniden bir başka insana güvenebileceğimi, bir başka insanı sevebileceğimi düşünemiyorum. Masadaki kadınla sonsuza kadar güvende olabilirim. Çünkü benim ona ihtiyacım olduğu kadar, onun da bana ihtiyacı var. Beni terk etmez, istese de terk edemez."

"Anlıyorum" dedi Rıfat Efendi. Bunu bir şefkat gösterisi gibi değil, hastasına teşhis koymuş bir doktorun ciddiyetiyle söylemişti.

"Bağımlıların çoğu kader kurbanıdır, ya da öyle olduklarına inanırlar. Başkalarının onları incittiğini, itilip kakıldık-

larını, hayal kırıklığına uğradıklarını söylerler. Anne babaları onlarla ilgilenmemiştir, hoşlandıkları kişiler onları sevmemiştir, okulda popüler gençler olamamışlardır. Taciz ya da şiddet mağduru olanları da vardır. Kimi teselliyi içkide bulur, kimi uyuşturucuda, kimi tuhaf tarikatlarda. Yaşadıkları kötü olayları düşünmemek için zihinlerini ve zamanlarını kumarla, aşırı yemekle, bilgisayar oyunlarıyla, sosyal medyayla doldururlar. Öyle şaşkın bakmayın, hayattaki en sıradan uğraşlar bile şayet onlardan uzak duramıyorsanız bir tür bağımlılıktır. Otorite sahibi olmaya da bağımlı olabilirsiniz, size zulmettiği halde terk edemediğiniz sevgilinize ya da durmadan alışveriş yapmaya da. Bağımlılığın binbir şekli fakat tek bir tanımı var. Yapmak istemediğiniz halde bir dürtünün sizi buna zorlaması. Bu duyguya karşı koyamamanız, kendinizi yapmaya mecbur hissetmeniz. Şimdi söyleyin bana, masadaki kadın sizin için hayatınıza renk katan bir neşe kaynağı mı yoksa bir bağımlılık mı?"

Kısa bir süre tereddüt ettim. Ama yalnızca kısa bir süre. Cevap tüm berraklığıyla gözlerimin önündeydi, tüm yakıcılığıyla tenimdeydi. Kendimi kandırmanın anlamı yoktu.

"Bundan nasıl kurtulabilirim?" diye sordum alçak sesle. Sanki birinin beni duymasından korkuyormuş gibi, mahcup ve suçlu hissederek... "O kadını kaderine terk etmeden bunu nasıl yapabilirim? Bir öneriniz varsa söyleyin."

"Sakıncası yoksa, sizli bizli konuşmayı bırakabilir miyiz? Böyle hassas konuları çözebilmek için samimiyet gerekir."

"Elbette, seve seve."

"Ruhundaki hastalık henüz ileri safhalarda değil. Buna rağmen kolay olmayacak. İnsanlar başka acılardan kaçmak için bağımlı oldukları şeylere sığınırlar. Derinlere inip o acılarla yüzleşmen, kendi ruhunu ve yaralarını tüm çıplaklığıyla görmen gerek. Geçmişinle barışmalısın. Kendini kurtarabilirsen, o kadını kurtaracak gücü de bulabilirsin."

Geçmişimle barışmak mı? Bunu ne de kolay söylemişti. Terk edilmenin ıstırabını yaşamayan birinin beni anlaması zordu. Gene de bu düşüncemi kendime sakladım. Bu evde şahit olduğum onca olağanüstü olaydan sonra, karşımdaki adamın güçlerine ve bilgeliğine saygı duyuyordum.

Rıfat Efendi, koltuğundan kalkıp odanın içinde bir tur attı. Ellerini arkasında birleştirmişti, gözleri tavandaydı. Sanki bakışları çatıyı delip geçiyor, o an ufukta bambaşka âlemleri seyrediyordu. Bir süre düşündükten sonra, kararlı bir ifadeyle bana baktı.

"Seneler önce Halil Bey'in konağına gidip o masayı gördüğümde, daha çömez bir ruh doktoruydum. Ölüler hakkında bildiklerim sınırlıydı, keza yeteneklerim de öyle. Yine de o gün orada daha fazla çaba göstermem gerektiğini hissediyorum. Belki Halil Bey'in ve ailesinin yaşadığı bedbaht hayata engel olabilirdim. Bunun için artık çok geç, ama senin için hâlâ bir ümit var. Önce evine gideceğiz, masayı yeniden inceleyeceğim. Ardından ikimiz birlikte bir yolculuğa çıkacağız. O kadına yardım etmek istiyorsan, evvela kendin bu çukurdan çıkmalısın. Kolay olmayacak, baştan söyleyeyim. Ama mücadele etmeye hazırsan, yanında olacağım."

11

Duvarları gözümün önünde canlandırmak zor olmadı. Açık griye boyanmışlardı, üzerlerinde ne bir resim ne de bir fotoğraf asılıydı. Bir tanesinde mutfağa açılan bir kapı vardı, ahşap, beyaz bir kapıydı, üst yarısı buzlu camdı. Eve taşındığım ilk gün, bana çok çirkin göründüğü için bu camı değiştirmeyi düşünmüştüm, ama sonradan başıma gelen onca tuhaf olayın arasında bu konu aklımdan uçup gitmişti. Odanın bir köşesinde üst üste duran iki koliyi gayet net hatırlıyordum, alttaki oldukça büyüktü ve boştu, kitaplarımı içinden çıkardıktan sonra onu kaldırıp atmaya üşenmiştim. Üzerine koyduğum daha minik kutuyu ise henüz açmamıştım, taşındığım günden beri kapalı duruyordu. Kare şeklindeki bu küçük kutuya ne koyduğumu hatırlamıyordum, muhtemelen iş seyahatlerimde yanıma aldığım yedek tıraş takımlarım ve saç fırçalarımdı, ama emin değildim. Rıfat Efendi bunun için kaygılanmamamı, odayı gözümün önünde canlandırmama katkı sağlamayan şeylerin önemli olmadığını söylemişti. Masayla baş başa kalmak için kütüphaneyi, koltuğu ve diğer eşyaları odadan çıkarmış olmam işimi epey kolaylaştırmıştı. Masayı düşlemek için ise odaklanmama bile gerek yoktu, o zaten istesem de istemesem de hep aklımdaydı. Bacaklarındaki gülen suratlardan tahtalarının içten dışa koyulaşan renk tonlarına, aşınmış yerlerinden üzerindeki çiziklere kadar her noktası zihnime kazınmıştı.

Şu an onu düşünmenin beni bu denli heyecanlandırması hoşuma gidiyordu.

Rıfat Efendi'nin bağımlılık teorisi aklıma yatsa da kalbim bunu kabullenmekte zorlanıyordu. İçimde iki farklı insan sürekli tartışıyordu, çıkardıkları gürültü beni yoruyordu. O kadınla aramızdaki çekim neden aşk ya da dostluk gibi güzel ve temiz bir duygu olamasındı? Daha yeni tanıştığım bir adamın tumturaklı sözlerine kapılıp ondan hemen vazgeçecek miydim? Belki de bu tuhaf doktor beni kandırarak masayı elimden almayı planlıyordu. Kadınımı ve zarif ellerini kendisine istiyordu. Hipnotize edici gözlerine ne zaman baksam içim huzurla doluyordu, ancak bana bakmadığı her an aklıma bu kuruntular üşüşüyordu. Yaşayanlardan çok ölülerle haşır neşir olan bir insana bu kadar güvenmem doğru muydu?

"Hazırım" dedim Rıfat Efendi'ye, zihnimde onca tereddütle. Görkemli cüssesiyle uzandı ve çalışma odasının duvarında beliren, az önce orada olmadığına yemin edebileceğim kırmızı renkli kapıyı açtı. Başını içeri uzatıp tüm yönlere dikkatle baktı. Ardından bana dönüp yüzünde tuhaf bir ifadeyle sordu.

"Ahtapotlarla derdin ne senin?"

Ahtapotlarla bir derdim olduğunu, bu eve gelmeden önce hayal bile edemezdim. Ne diyeceğimi bilemedim.

Eliyle beni çağırınca onun yanına gittim ve başımı uzatıp baktım. Duvarlar mükemmel görünüyordu, tüm detaylarını canlandırmayı başarmıştım. Kendimle bir miktar gurur duyduğumu itiraf etmeliyim. Masa da kusursuzdu, onu görünce uzun zamandır hasret kaldığım sevgilimi aniden karşımda bulmuş gibi hissettim. İçeri koşup ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Lakin masanın altında bir zemin yoktu, aşağıda sonsuz bir boşluk vardı. Bu mesafeden avuç içi kadar görünen binlerce ahtapot, boşluğun derinliklerinde üst üste yığılmış, vantuzlu kollarını tehditkâr bir şekilde bize doğru sallıyordu. Rüzgârda dalgalanan çimenleri andırıyorlardı.

Rıfat Efendi, bana yukarıyı işaret etti. Başımı kaldırınca, tepemizde bir tavan olmadığını gördüm. İrili ufaklı sayısız yıldızın parladığı bir başka boşluk, yukarıda göz alabildiğince uzanıyordu.

"Odaların sadece duvarları olmaz" diye içini çekti ruh doktoru. "Zemini ve tavanı da olur. İyi ki kontrol etmeden içeri girmeye kalkmadık. Bu ahtapotlar bekleme salonumdaki gibi zararsız bir illüzyon değil. Zihin dünyamız için gerçek bir ahtapot kadar tehlikeliler. Eğer kolları bizi yakalarsa, kendi gerçekliğimize dönmemiz mümkün olmaz. Senden bu defa tüm gücünle odaklanmanı istiyorum. Odayla ilgili bütün detayları aklında canlandırmalısın. Tavan nasıldı, zemin neyle kaplıydı? Bunları hafızanın derinliklerinden bulup çıkarmalısın."

Taksiyle yarım saatte varabileceğimiz bir yere bu şekilde ulaşmaya çalışmak benim için oldukça garip ve yorucuydu. Farklı bir diyara, farklı bir gerçekliğe değil, birkaç hafta öncesine kadar tüm vaktimi içinde geçirdiğim sıradan bir apartman dairesine gitmeye çalışıyorduk. Gerçek odamın altında ahtapotların saklanmadığına kalıbımı basardım. Ancak Rıfat Efendi, yaşadığı güvenli duvarların arasından çıkmamaya kesin kararlıydı. Kendisinden yardım istemeye gelen ölülerin hepsini huzura kavuşturmayı başaramadığını söylemişti. Acıları ve öfkeleriyle bu dünyada kalan bazılarının ona diş bilediğinden ve intikam almak için yolunu gözlediklerinden emindi. Dışarıda onlardan biriyle karşılaşmamız hoş olmayan sonuçlar doğurabilirdi. Hiddetli ölülerin yaratabileceği bu hoş olmayan sonuçları düşünmek bile istemiyordum.

Bana bunları söylerken, hakikatin sadece bir bölümünü anlattığına, bu evden fiziki olarak çıkmamasının veya çıkamamasının farklı sebepleri de olduğuna dair garip bir hisse kapılmıştım. Dış dünyadan bahsederken gözlerinde böylesine maharetli bir efsuncudan beklemeyeceğim, korku dolu bakış-

lar görmüştüm. Belki her şey bittikten sonra ona bunu sorardım, ama yardımına bu kadar çok ihtiyacım varken, aramızı bozmak istemiyordum. Randevu defteri ölülerle dolu bir adamın, bana anlatmak istemeyeceği sırlarının olması doğaldı.

Bir kez daha odaklandım. Bu defa kafamdaki resme odanın üstünü ve altını da ekledim, üst kattan su aktığı için koyu renkli parkelerin kabardığı noktayı, tavandaki zevksiz spot lambaları da unutmadım. Bir köşede, duvarla zeminin birleştiği yerde, duvara monte edilmiş bir üçlü priz vardı. Son anda, benden önceki kiracının minik kızını korumak için prizlere taktığı kapakları anımsadım.

Birkaç dakika sonra, Rıfat Efendi kapıyı aralayıp köşe bucağı dikkatlice kontrol etti. Sonra memnuniyeti yüzüne yansıyarak, "Bu defa kusursuz olmuş" dedi. "Artık güvenle girebiliriz, peşimden gel. Ben söylemedikçe hiçbir şeye dokunma. Unutma, bu senin gerçek odan değil. Sadece onun hayali bir kopyası. Gene de bize ihtiyacımız olan bilgiyi verecek."

İleriye doğru bir adım atar atmaz, fark ettiğim bir riskle donakaldım. "Ya odayı düşlemeyi bırakırsam?" dedim tedirginlikle. "Hareket ettiğimde odaklanmam zorlaştı, zihnimdeki resim soluklaştı. İçerideyken oda yok olursa bize ne olur?"

"Endişe etme" diye tebessüm etti ruh doktoru. "Artık odanı ben de görmüş oldum. Bundan sonra onu aklımda canlandırıp gerçek kılabilirim. Benim için çocuk oyuncağı, bir kez görsem yetiyor. Bu yüzden rahatlayıp zihnini boşalt. Cesaretini topla ve beni izle."

Kapıyı açıp içeri girdi, gözden kayboldu. Birkaç saniye olduğum yerde ne yapacağımı bilmez halde dikildim. Hayalimde binlerce ahtapot kolu bana uzanmaya çalışırcasına dans ediyordu. Bu meretlerin aklımda nasıl yer ettiklerini bilmiyordum, ama orada olduklarını kabullenmiştim ve galiba hep orada kalacaklardı. Sonunda buraya kadar gelmişken pes edemeyeceğimi düşündüm. Kendimi ve o kadını kurtara-

mazsam bile, girdiğim bu yolun sonunda ne olduğunu öğrenmeliydim. Yaşadığım bunca tuhaflıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi eski hayatıma dönemezdim. Eski Hasan olmama imkân yoktu. Bana cesaret verecek güzel bir şeyler düşünmeye çalıştım, aklıma ilk gelen kadınımın ellerine dokunduğumda hissettiğim, uzun zamandır hasretini çektiğim tarifsiz zevk oldu. Odaya adımımı atarken, bu aşkın duyguları bir kez daha yaşama ihtimaliyle kalp atışlarım hızlanmıştı.

İçeri girince, Rıfat Efendi'yi odanın tam ortasında kollarını kavuşturmuş, dikkatle masayı incelerken gördüm. Kaşları çatıktı, bir elini sürekli yumruk yapıp açıyordu, sanki zorlu bir bilek güreşi öncesi parmaklarını çalıştırıyordu. Sonra elini ileri uzattı, parmaklarını olabildiğince açıp gözlerini kapadı, daha önce duymadığım bir dilde bir dizi cümleyi tekrarlamaya başladı. Usulca ona yaklaştım, hemen arkasında durup sabırsızlıkla bekledim. O kadını bulunduğumuz gerçekliğe çağırdığını tahmin ediyordum. İçimdeki arzu her geçen saniye büyüyordu, bir an evvel gelmesini istiyordum. Ellerimin titrediğini fark ettim, ama umursamadım. Kadınıma dokunduğum zaman her şey geride kalacak, yüreğim sadece huzur, coşku ve keyifle dolacaktı.

O muhteşem eller ahşap tablanın üzerinde belirmeye başladığında nefesimi tuttum. Önce narin, yumuşak parmak uçları göründü, sonra her bir boğum ilahi bir dans yaparcasına tek tek dışarı çıktı. Elleri her zamanki gibi bileklerinin birkaç santim aşağısına kadar yükselecek, sonra duracak sanmıştım, ancak bu defa öyle olmadı. Kolları dışarı çıkmaya devam etti ve güzel, incecik dirseklerini ilk defa görme fırsatı buldum. Bir an için onun tamamen dışarı çıkacağını zannettim, buna kalbim dayanır mıydı emin değildim. Lakin çok geçmeden hareketsiz kaldı. Yüzünü ve bedeninin kalanını tablanın altında görebileceğimi umarak ileri atıldım. Yaşama sebebime dönüşmüş o ellere sarılmak için yanıp tutuşuyordum.

Rıfat Efendi'nin çelikten bir kelepçeyi andıran güçlü parmakları sağ koluma yapışıp beni hareketsiz bıraktı.

"Olduğun yerde kal!" dedi buyurgan bir sesle. "Ona dokunamazsın. Bu senin için çok tehlikeli."

"Saçmalama!" diye bağırdım hiddetlenerek. Gözüm dönmüştü, tüm gücümle kendimi kurtarmaya çalıştım ama bunu yapamadım. Ruh doktoru, azametli cüssesinin hissettirdiğinden bile daha güçlüydü.

"Ona ihtiyacım var! Anlamıyor musun, buna mecburum!"

"Tüm bağımlılar gibi..." dedi istifini bozmadan. "Hepiniz aynı şeyleri söylersiniz. Kendi cehenneminizin ateşini bu sözlerle yakarsınız."

Gözlerinde bana acıyan bir ifade vardı, normal şartlarda buna tepki gösterirdim. Ama o an beni bırakması için ne isterse yapmaya, ne kadar gerekirse o kadar alçalmaya razıydım.

"Yalvarırım, izin ver" dedim ağlamaklı. "Sadece birkaç saniye... Sonra bırakırım, söz veriyorum. Ona dokunmam lazım, o duyguları yeniden hissetmem gerek. Yoksa nefes alamam, yaşayamam..."

"Bunu yaparsan onu asla bırakamazsın. Elimizdeki yegâne fırsatı kaybederiz. İkinizi de kurtarmak için tek yol bu. Kendi zincirlerinden kurtulamadıkça onu özgür kılamazsın."

"Bırak beni, son kez söylüyorum!" diye avazım çıktığınca haykırdım. Bu insanüstü adamı hangi cesaretle ve neye güvenerek tehdit ediyordum, bilmiyordum. Ama o an tüm cehennem iblislerini onun üzerine yığabilmeyi ölesiye istiyordum. Kadınımla aramda duran engelden kurtulmak için gerekirse onu çıplak ellerimle parçalayabilirdim.

"Onu kendine istiyorsun, değil mi!" diye bağırdım debelenerek. "Seni kahrolası hırsız! Sen bir doktor değil düzenbazsın! O benim, bana ait, benden çalmana izin vermem!"

Birdenbire oda sarsılmaya başladı, sanki eşi benzeri görülmemiş bir deprem oluyordu. Duvarlar çatladı, tavanda ge-

niş yarıklar oluştu, bu yarıklardan yıldızlarla dolu sonsuz bir boşluk göründü. Rıfat Efendi, onca sarsıntıya rağmen ayakları yere yapışmış gibi durduğu noktadan bir adım öteye gitmemişti, odada sabit duran sadece oydu. Beni de bırakmamıştı, yüzünü tırmalasam, dizlerine tekmeler atsam, yüzüne küfürler savursam da bana mısın demiyordu.

Aniden masayla aramızdaki zemin parçalandı, ahşap parke parçaları dört bir yana savruldu. Açılan yarıktan dışarı görkemli bir ahtapot kolu yükseldi, vantuzları insan kafası iriliğindeydi. Masanın üzerinde odada kopan tufandan habersiz dans eden eller gibi kısa bir süre havada şekiller çizdi. Sonra aniden Rıfat Efendi'ye atıldı ve onu belinden sımsıkı kavradı. Öylesine güçlü sıktı ki, doktorun çektiği büyük ıstırabı suratından okuyabildim. O an büründüğüm ruh halinde bundan zevk aldığımı korkuyla fark ettim. Dönüştüğüm kişi beni dehşete düşürdü, ama artık kontrolümü tamamen kaybetmiştim.

Ruh doktoru, kolumu kavrayan elini biraz gevşetti, ama beni bırakmadı. Diğer elinde nereden peydahlandığını anlayamadığım, eğik uçlu bir hançer belirdi. Kabzasında yeşil ve mavi taşlar vardı. Belini kırmaya çalışan ahtapot koluna hançeri olanca gücüyle sapladı, sonra bunu defalarca tekrarladı. Sol omzumdan bedenime yayılan tarifsiz bir acıyla iki büklüm oldum. Ahtapot her darbe alışında ben çığlık atıyordum, sanki bıçaklanan bendim. Odanın zemininde iki yarık daha açıldı, iki ahtapot kolu daha dipsiz çukurlardan yukarı çıktı. Rıfat Efendi, yüzünü bana çevirip güç bela haykırdı.

"Onları durdur! Bunu yapmak zorundasın! Odayı hayal edemezsem ikimiz de burada sıkışıp kalırız."

Birdenbire nerede olduğumuzu hatırladım, burası gerçek değildi, zihnimin bir eseriydi. En derin kâbuslarımda yaşayan ahtapotları buraya ben çağırmıştım. Masaya ve yaşattığı duygulara bağımlılığım yüzünden bana yardım etmeye ça-

lışan bir adama zarar veriyordum. Bununla savaşmalıydım. Böyle bir canavara dönüşmeyi kabullenemezdim.

"Sizi istemiyorum!" diye haykırdım Rıfat Efendi'ye yönelmiş ahtapot kollarına. Yapışkan vantuzlar, ruh doktorunun suratından birkaç santim ötede donakaldılar. "Geldiğiniz cehenneme dönün, size ihtiyacım yok!"

Bir kez daha bağırdığımda geri çekilip sonsuz karanlıklarda kayboldular. Rıfat Efendi'yi boğmak üzere olan kol da çok geçmeden peşlerinden gitti. Tavanda ve zeminde açılmış yarıklar yavaş yavaş kapandı, duvarlardaki çatlaklar silindi. Ruh doktoru dizlerinin üstüne çöktü, ben de onun yanına çöktüm. Hâlâ kolumu sıkıca tutan parmaklarının üzerine elimi koydum.

"Beni bırakmadığın için teşekkür ederim" dedim derin nefesler eşliğinde. Şayet bırakmış olsaydı, o kadına yeniden dokunmuş olsaydım, içimdeki ahtapotlara dönüşeceğimi görebiliyordum.

"Beni buraya getirmemeliydin" dedim ardından. "Sen yalnız gelmeliydin."

"Kendin görmen gerekiyordu" dedi yorgun bir sesle. "Bağımlılıktan kurtulmak için, seni neye dönüştürdüğünü görmen gerekir. Sana kaybettirdiklerini... Kaybettireceklerini... Onunla savaşma kudretini ancak böyle bulabilirsin. Emin ol, bağımlılık hakkında çok şey biliyorum. Onu nasıl yeneceğini de... İlk aşamayı atlattık sayılır. Şimdi seni bırakacağım, zor da olsa, acı da çeksen, masadan uzak durmayı başarmalısın. Zihnindeki iblislere söz dinletebilen bir adam, bunun da üstesinden gelebilir."

Kolumdaki parmaklar yavaş yavaş açıldı. Özgürlüğüme kavuştuğum zaman, birkaç metre ötemde kıvrılıp duran o zarif ellere atılmak için yeniden büyük bir arzu duydum. Fakat bunu yapmadım. İçimde fırtınalar kopsa da, tüm bedenim titremeye başlasa da, gerisingeri yürüdüm, en uzak du-

vara sırtımı verdim, bir külçe gibi yere oturdum.

"Ne yapman gerekiyorsa yap" dedim Rıfat Efendi'ye. "Ben burada bekleyeceğim."

Bana takdir dolu bir gülümsemeyle baktı ve yeniden önüne döndü. Cebinden çıkardığı keseden bir tutam parıltılı toz aldı, tuz serper gibi masanın bir kenarına serpti. Ne söylediğini duyamasam da yine o tuhaf lisanda cümleler mırıldandığını işitebiliyordum. Kadının elleri usulca aşağıya inmeye başladı, gözden kaybolan her noktası içimdeki hasreti büyüttü. Canım yanıyordu, ona koşmak istiyordum, güç de olsa kendimi tuttum. Sonunda tümüyle yitip gittiğinde şaşırtıcı bir huzur hissettim. Ruhum yaralıydı, bitkindim, gene de başardığım şeyle gurur duyuyordum. Kendimle barışık olmak çok uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu.

Bunun üzerinde fazla düşünecek zamanım olmadı. Odanın içinde nereden geldiğini anlayamadığım, güçlü bir rüzgâr esmeye başladı. Gittikçe yükselen dalga sesleri duydum. Duvarlardan oluk oluk su akıyordu. Tepemizde kapkara bulutlar toplanıyor, dört duvar arasında gök gürlüyordu. Sanki bir fırtınayla mücadele eden bir geminin kamarasındaydık, ayakta durmak neredeyse imkânsızdı. Kendimi çocukken izlediğim bir filmde, bir hortuma kapılıp hayali bir diyara uçan küçük kız gibi savunmasız hissettim.

Rıfat Efendi iki elini birden masanın tablasına koydu, derin bir soluk aldı. Başını yana çevirdi, gayet rahat duyabileceğim bir sesle bana seslendi.

"Hazır ol, yolculuk başlıyor. Senden kolumu tutmanı rica ediyorum, mümkün olduğunca sıkı tut. Birlikte biraz ıslanacağız, ama eğlenceli olacak."

12

Bir zamanlar mutlu olduğunu anımsıyordu. Bu garip ve rahatsız edici hissi en çok o kadını düşlediği zamanlar duyumsuyordu. Sanki içini onun zedelenmiş ruhuyla doldurduğu gün, kendisine asırlar gibi gelen bir süreden sonra ilk defa yeniden mutlu olacaktı. Kurumuş ve kabuk bağlamış kalbi sanki tekrardan atmaya başlayacaktı. Bugüne dek yüzlerce kayıp ruh avlamıştı. Vantuzlarıyla son zerrelerine kadar emip onlarla tek vücut olmuştu. Güzel ya da çirkin, körpe ya da pörsümüş olmalarını umursamamıştı. Damarlarında ne kadar derin bir vicdan azabı akıyorsa, onları yerken o denli büyük bir doyum yaşamıştı. Bazıları tam damağına göreydi, işledikleri suçların lezzeti şahaneydi. Yine de hiçbirini bu gizemli kadını arzuladığı kadar arzulamamıştı.

Onu farklı kılan neydi, henüz bu sorunun cevabını bulamamıştı. İçindeki karanlığın koyuluğu muydu kendisini çeken, bu karanlıktan kurtulmak için beslediği umut mu, yoksa her ikisi birden mi, bunu bilmiyordu. Hangi günah onu böylesine çekici kılıyordu, öldüğü güne dönüp neyi düzeltmeyi ümit ediyordu? Sebebini anlayamasa da aralarında tuhaf ve güçlü bir bağ olduğunu hissediyordu. Bir faninin ruhuyla böyle bir bağ kurabilmiş olması şaşırtıcıydı, daha önce bunu hiç yaşamamıştı. Emin olduğu tek şey, şu an ona çok ihtiyaç duyduğuydu. İçindeki dipsiz kuyuların dolması, dayanılmaz açlığının en azından bir süreliğine son bulması için tek çare oydu.

Ayak parmaklarından düzensizce fırlamış kalın ve sivri pençeleriyle toprağı eşeledi. Yerinden söktüğü bir taş parçası birkaç metre uzağa sıçradı. Hava fazlasıyla sıcaktı, böyle günleri sevmezdi. Soğuk havada yüreğinde yanan ateş daha katlanılabilir oluyordu. İçindeki bunaltıyı kusma ihtiyacı duydu. Üzerine oturduğu kayada ayağa kalktı, görkemli bir ağacın dallarını andıran kollarını iki yana açtı, civardaki tüm ruhlara korku salarak avazı çıktığınca uludu. Sesi tepelerde, kayalarda, ağaçların gövdelerinde, ölülerin kalplerinde ve zihinlerinde yankılandı. Biraz olsun rahatlayınca, keskin gözlerini tepenin aşağısına, sırtlarında devasa kayalar taşıyan akşam yemeği adaylarına yöneltti. Onları suçlu ve kayıp ruhlar kadar arzulamıyordu, düş kırıklığı vicdan azabı kadar doyurucu değildi. Yavan ve tatsız olduğu bile söylenebilirdi. Gene de yola devam edebilmek için biraz atıştırmaya ihtiyacı vardı.

İlk kim pes edecekti acaba, şu uzun saçlı, sıska, düşük omuzlu insan kadın mı, yılan kuyruğu arkasında bezgin bir halde sürünen yapılı harnan mı yoksa saçı sakalı birbirine karışmış, süslü kıyafeti bir zamanlar soylu ve zengin bir adam olduğunu ele veren tombul ihtiyar mı? Hangisi hayal kırıklıklarının yükünü daha fazla taşımak istemeyip yok olmayı tercih edecekti? Muhtemelen harnan diye geçirdi içinden, güçlü kuvvetli görünse de suratında bitkin bir ifade vardı, sırtındaki taş ise uzun zamandır benzerini görmediği kadar büyüktü. Böylesine genç bir yaşta bu denli büyük bir hayal kırıklığına uğramasına neyin yol açtığını merak etti. Ruhunu içine çekerken bu sırra vâkıf olacağını bilmek heyecan vericiydi.

O sırada bakışlarından uzak bir yerde, bir kayanın yerdeki taşlara çarptığını duydu. İçgüdüleri zihninin dizginlerini ellerine aldı, dizleri kendiliğinden büküldü, bir anda o yöne doğru zıpladı. Havada uzun bir süre uçtuktan sonra pençelerinin üstüne düzgün bir iniş yaptı. Dehşet verici gözleriyle sesin geldiği tarafa baktı, o ana dek dikkatini çekmemiş,

ufak tefek bir burfen gördü. Tüm burfenler gibi vücudunda tek bir kıl bile yoktu, ne saçı ne de kaşları vardı. Bembeyaz teni güneş ışığında parıldıyordu. Ayakucunda duran kaya tek elle taşınabilecek kadar küçüktü. Kayayı aylarca sırtında taşıyıp bu kadar ufaldıktan sonra düşürmüş olmanın hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. Bu duygu yüreğindeki karanlığı koyulaştırdı, içindeki son umut kırıntıları da yok olunca bir kayıp ruha dönüştü. Ruhyiyen çatlak dudaklarını iştahla yaladı.

"Sadece birkaç gün kalmıştı..." diye mırıldandı adam, kendi kendine. "Bir iki gün daha dayanmam yetecekti. Yine beceremedim. Bunu bile başaramadım..."

Celbegen, teklifsizce ona doğru yaklaştı, kollarının ucundaki devasa vantuzları suratına doğrulttu. Burfen korkmadı, kaçmaya yeltenmedi. Başına gelecekleri kabullenmişti. Belki de o an gerçekten yok olmayı, böyle bir düş kırıklığını bir kez daha yaşamamayı istemişti.

Vantuzlar kayıp ruhu yavaş yavaş içlerine çekmeye başladı. Ruhyiyen burfenle doldukça, kurbanının hayatı boyunca yaşadığı her an zihninde canlanıyordu. Onun gözlerinden görüyor, kulaklarıyla duyuyor, kalbiyle hissediyordu. Sevdiği kıza aşkını itiraf etmek üzereyken, reddedilmekten korkup son anda sözlerini yutuyor, duygularını paylaşacak gücü bulamıyor, bir daha kimseyi o kızı sevdiği gibi sevemiyordu. Gençliğinde denizci olmayı ve yeni diyarlar keşfetmeyi hayal ettiği halde, köyündeki tek kalyon için tayfa seçileceği gün başarısız olmaktan çekinip evinden çıkmıyor, hayatı boyunca nefret edeceği çiftçiliğe mecbur kalıyordu. Aşksız bir evlilik yapsa da kızını çok seviyor, on altı sene boyunca ona hayatını adıyor, ama kızının kendisine en fazla ihtiyaç duyduğu ergenlik çağında onunla yeterince ilgilenmiyordu. Kızı gezgin bir serserinin peşine takılıp köyden gittikten sonra onu bir daha hiç göremiyor, bu ona ömrü boyunca acı veri-

yordu. Öldükten sonra sırtında bulduğu devasa kayayı aylarca yüksünmeden taşıyor, her geçen gün biraz daha küçüldüğünü hissediyor, tam ondan ilelebet kurtulacağı anda iradesi çözülüyor, taşı yere düşürüyordu.

Ruhyiyen burfenin ruhunu özümserken, adamın hayatı boyunca yaşadığı tüm hüsranı birkaç dakikaya sıkıştırılmış halde misliyle yaşadı. Son anda gücü tükendiği ya da sadece bir adım daha atmaya cesaret edemediği için avuçlarından kayıp giden bütün o mutluluk ihtimalleri zihninin duvarlarını tırmaladı. Muhteşem olabilecek bir hayatı kıl payı ıskalamış olmanın düş kırıklığına dayanmak zordu.

Kayıp ruhtan geriye tek bir zerre kalmayana dek, ıstırap dolu çığlıklar atarak onu yavaş yavaş sindirdi. Her şey bittiğinde, kendisini ölesiye yorgun hissetti. Dizlerinin üstüne çöktü, pençelerini yere dayadı, gözlerinden süzülen yaşların suratındaki düzensiz kıvrımlarda, çukurlarda, irin dolu şişliklerde dolanarak toprağa düşmesini bekledi. İçindeki acı her geçen saniye biraz daha azaldı ve sonunda yok oldu.

Açlığı şimdilik geçmişti, ancak kısa bir süre sonra yeniden ölesiye acıkacağını, buna engel olamayacağını biliyordu. Hiç bitmeyen bir açlık hissetmek ve sadece çile çeken ruhlarla doyabilmek, yaşarken işlediği günahların cezasıydı. Suçlarını hatırlamıyordu, hatırlamaya da çalışmıyordu. Yaptıkları onu bir ruhyiyene dönüştürecek kadar kötü olduğuna göre, zihninin kuytu köşelerinde gizli kalmaları, hiçbir zaman gün ışığına çıkmamaları daha iyiydi.

Tanıdık bir vızıltı duydu, ses büyük bir hızla yaklaştı, yaklaştıkça şiddeti arttı. Başını çevirip vızıltının geldiği yöne baktı. Hiç görmediği ama methini çok duyduğu efsanevi Abra'yla boy ölçüşecek kadar görkemli, kendisinden beş misli büyük, dev bir perespiren kendisine doğru uçuyordu. Yaratığın vücudu kocaman, tüylü bir topa benziyordu, arıları andıran güçlü kanatları ve arkasında uçurtma gibi sallanan üç

kalın kuyruğu vardı. Başının üst kısmını boydan boya kaplayan irili ufaklı yüzlerce gözüyle aynı anda sayısız avı takip edebilirdi. Bu kıpır kıpır gözlerin altında, mağara girişine benzeyen devasa ağzından dışarı mızrak başları gibi onlarca diş fırlamıştı. Başka biri olsa, perespireni gördüğü anda oradan arkasına bakmadan kaçar, şayet kurtulursa onunla karşılaştığı bu korkunç günü geceler boyu kâbuslarında tekrar tekrar yaşardı. Celbegen ise olduğu yerde istifini bozmadan bekledi, dev yaratığın kendisine doğru yaklaşmasını sakince seyretti.

Perespiren, sırtlarında yüklerini taşıyan ruhların üzerine azametli gölgesini düşürerek tam Celbegen'in önünde durdu. Ona tepeden tehditkâr bakışlar gönderdiyse de daha fazla yaklaşmaya veyahut sivri dişlerini göstermeye yeltenmedi. Bir ruhyiyeni ancak yine bir ruhyiyenin pençelerinin gerçekten öldürebileceğini, şimdi hasmını binlerce ufak parçaya ayırsa bile, onun diğer kayıp ruhlar gibi öte diyarın farklı bir noktasında yeniden dirileceğini ve intikam almak için peşine düşeceğini biliyordu. Kendisine durduk yere böyle bir düşman yaratmaya niyeti yoktu. Gözlerini civarda gezdirip kayasını düşürmek üzere olan kolay bir av aradı, ama bulamadı. Başka bir zaman, etrafta bu ruhyiyen gibi dişli rakipler yokken avlanmaya karar verip oradan uzaklaştı.

Celbegen, aralarındaki mesafe arttıkça görkemi azalan yaratığın arkasından bakarken, aniden zihninde bir şimşek çaktı. İki yana sallanırken ayakta durmakta zorlandı, kafasını vantuzlarının arasına aldı. O kadını ilk gördüğü an hissettiği aşkın duyguları yeniden yaşadı. Burnunda onun benzersiz kokusunu, pençelerinde teninin hayallerini süsleyen sıcaklığını, vantuzlarında içine çekeceği vicdan azabının lezzetini duyumsadı. Bir sıçrayışta büyükçe bir kayanın üzerine çıktı. Kilometrelerce ötesini görebilen keskin gözleriyle kadının varlığını sezinlediği yöne baktı.

"Demek Gulyabani'nin kalesine ulaştın küçüğüm..." dedi boşluğa, yanındaki biriyle konuşur gibi. "Bunu er geç başaracağını biliyordum, ama tahmin ettiğimden hızlı oldu. Sürprizlerle dolusun! Merak etme, seni fazla bekletmeyeceğim! Çok yakında kavuşacağız."

Yokuştan aşağı tutkuyla ve olanca hızıyla koşmaya başladı. Yanından geçtiği hüsrana uğramış ruhlar, onu gördükleri an sırtlarındaki ağır taşları unutuyor, korkudan iki büklüm oluyorlardı. Kendilerini fark edip avlamasından, sonsuza dek onun içine hapsolmaktan korkuyorlardı. Halbuki her adımda kadına biraz daha yaklaşırken, Celbegen'in aklında tek bir düşünce, çözmek istediği tek bir gizem vardı.

Bir zamanlar mutlu olduğunu anımsıyordu. Bu kadın ona neden bu tuhaf duyguyu yeniden hissettiriyordu?

Dağkuşu, sadağında kalan son oku yayına yerleştirdi, kalenin içine doğru temkinli adımlarla yürüdü. Cüce tepegöz yanından ayrılmıyordu, az önce yaşadıkları tehlikelerden dolayı beti benzi atmıştı, etrafı dikkatle gözlüyordu. Kalenin içi dışarıdan bakarken tahmin ettiğinden bile daha genişti. Metrelerce yüksekteki oval pencereler göz alıcı, rengârenk vitraylarla süslüydü, zevkli ellerin ya da güçlü bir sihrin eseri olmalıydılar. Bu vitraylarda binbir farklı çiçek motifinin yanı sıra, Kadim Güçler'in yarattığı diyarlardaki tüm canlıları seçebilmek mümkündü. Azametli sütunların üzerinde duran, yarım ay şeklinde geniş balkonun korkuluklarından yemyeşil sarmaşıklar sarkıyordu.

"Şunu gördün mü?" diye yukarıdaki pencerelerden birini işaret etti Tepegöz. Üstündeki vitrayda bir kolu diğerinden iki kat kalın bir prom, keskin pençeleri olan ürkütücü bir canavar, kısa bir kılıç kuşanmış genç bir adam ve büyücü kıyafetleri giymiş güzel bir kadın vardı, arkalarına burnunda devasa bir aslan heykeli olan görkemli bir gemi motifi işlenmişti.

"Öylesine çizilmiş bir resme benzemiyor. Sanki mühim bir hikâyeyi temsil ediyor."

"Belki de gerçekten var olmuş kişilerdir" dedi Dağkuşu. "Kadim Güçler pek çok diyar yaratmış, hepsinde anlatılmaya değer öyküler yaşanmış olmalı. Onun yanındakini gördün mü? Bedeninin alt yarısı yılan olan kadını?"

"Evet, Mustak onu gördü" dedi tepegöz fısıldayarak. "Mustak ondan biraz korktu."

Yılan kadının resmedildiği vitrayda aklın alamayacağı kadar çok renk vardı. Bu renk cümbüşünün ortasında hüzünlü bir bakışla duran kadın beline kadar çıplaktı, göbeğine inen uzun siyah saçları göğüslerini örtüyordu. Bacaklarının olması gereken yerden devam eden yılan kuyruğu yeşilin her tonunda, büyük pullarla kaplıydı. Başındaki gösterişli taca ve arkasında kümelenen irili ufaklı onlarca yılana bakılırsa, kendi türünün sultanıydı.

"Dikkatini dağıtma, gözünü dört aç" dedi Dağkuşu. Cesaret vermek için elini minik dostunun omzuna koydu. "Önümüze daha neler çıkacak belli değil. Bu resimler sadece geçmişin gölgeleri, biz şimdiki ana odaklanalım. Burasının göründüğü kadar tekin bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Gulyabani'nin evi olmak için fazla aydınlık" dedi Mustak çenesini sıvazlayarak.

Genç kadın, düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Evet, haklısın. Abra bu kaleyi zihnime nakşetmiş olmasa, doğru yerde olduğumuzdan şüpheye düşerdim. Hiç hayal ettiğim gibi değil."

"O korkunç kapı bekçilerinden sonra içeride bir cehennem bekliyordum doğrusu" dedi tepegöz. "Daha önce böyle yaratıklarla hiç karşılaşmamıştım."

"Onlar benim geldiğim yerden" dedi Dağkuşu. "Diyar kapısına yaklaştıkça hafızam az da olsa yerine gelmeye başladı. Sanırım iki âlemin kesiştiği yerde düşler ve anılar iç içe geçi-

yor. Onları çocukken babaannemin anlattığı masallardan hatırlıyorum. Benim dünyamda onlara Alkarısı derlerdi. Geceleri loğusa kadınların üstüne çıkıp ciğerlerini sökerler ya da yeni doğmuş çocuklarını kaçırırlar. En azından biz öyle inanırdık. Babaannem, onlardan korunmak için doğum yapan kadın kırk gün kırk gece dışarı çıkmamalı, evde yalnız bırakılmamalı derdi. İnsanlar çocuklarına neden böyle hikâyeler anlatır bilmem. Herhalde korkuyu erkenden tanırsam daha güvende olacağımı sanıyorlardı."

Kalenin kapısına yaklaştıklarında üzerlerine saldıran iki dehşet verici yaratık, ister istemez tepegözün hayalinde belirdi. Kirli ve dağınık saçları, tarifsiz çirkinlikte suratlarının iki yanına yapışmıştı, eciş bücüş vücutlarını saran parlak kırmızı kıyafetlerin altında ayakları ters duruyordu. Kötücül bakışlarıyla ruhunuzu delik deşik eden canavarlardı onlar. Kocaman, sarkık memelerini sırtlarına atmışlar, delice kahkahalarla onlara doğru koşmuşlardı. Kendisini ya da dostunu yakalasalar, çıplak elleriyle parçalayacaklarına adı gibi emindi. Neyse ki yoldaşı onlardan daha hızlıydı, aralarındaki mesafe kapanmadan oklarını yayına yerleştirmiş, gözü dönmüş iblisleri ait oldukları yere göndermişti. Alkarılarının boyunlarından düşen iki anahtar, kalenin kapısını açmalarına yetmişti. Nöbetçileri aştıktan sonra içeri girmenin çok da zor olmaması, ev sahibinin davetsiz misafirlerden yana korkusu olmadığına delalet ediyordu.

"Burada hiç kimse yok" dedi Dağkuşu, kaşlarını çatarak. "Ne Gulyabani ne de başka bir iblis... Etrafta bir oda veyahut gizlenecek bir yer de göremiyorum. Belki de yanıldım, Abra'nın haritasını yanlış okudum... Belki de bunca yolu boşuna geldik..."

"Balkonda olabilir mi, sevgili?" diye sordu tepegöz, yukarıyı işaret ederek. "Tepemize binmek için tuzak kurmuş olmasın! Oraya gizlenmiştir, yaklaşmamızı sinsice bekliyordur."

Dağkuşu acıyla gülümsedi.

"Gulyabani'nin bizden saklanacağına pek ihtimal vermiyorum. Hem hakkında anlatılanlar doğruysa, o balkona sığabilmesi mümkün değil."

Tepegöz tereddütlü bir ifadeyle başını kaşıdı. Alaycı bir ses tonuyla homurdandı.

"Peki, burası gerçekten boşsa, o sevimli Alkarıları neyi koruyorlardı! Ne demeye aklımızı yerinden oynattılar!"

Genç kadın, bir fikri olmadığını söylemek üzere küçük dostuna dönmüştü ki, üzerinde durduğu zemin ansızın yokluğa karıştı. Ayaklarının altındaki boşluğu hissettiği an aşağı düşmeye başladı. Çığlık atamadı, bunu yapmayı çok istese de ağzından yalnızca ufak bir hayret nidası çıktı. Bir yerlere tutunmak için can havliyle uzandı ama hazırlıksız yakalanmıştı. Elinden fırlattığı yayı yukarıda kalırken, o derin ve bitmek bilmeyen bir karanlığa karıştı. Hızla aşağı düşerken, kalenin içinde çaresizlikle koşturan tepegözün canhıraş haykırışlarını işitebiliyordu. Havada yalnızca üç beş saniye geçirmiş olsa da, bu süre ona asırlar gibi geldi. Sanki o boşluğun içinde yaşlanmış, saçları ağarmış, defalarca ölmüş ve her seferinde yeniden doğmuştu. Öte diyarlarda kim olduğunu hatırlayamadan geçen günleri, Boğaç'ın sert hatlı, babacan yüzü, Abra'nın zihnine kazınan hikâyeleri, Mustak'ın hiçbir şeye değişmeyeceği dostluğu, Korkut Ata'nın görkemli çadırı, her gece kâbuslarında tekrar tekrar katledilen savunmasız köylüler, birbirlerine karışmış bir görüntü ve duygu yumağı halinde onu sarıp sarmaladı. Bütün bunları sadece bir kez yaşamadığına, yıpratıcı bir döngünün içinde oradan oraya savrulduğuna dair bunaltıcı bir his tüm benliğini kapladı. Bu çukura daha önce de düştüğüne, bu karanlığın içine ilk dalışı olmadığına neredeyse emindi. Sert taşlara düşüp tüm kemiklerinin kırılmasını beklerken, kendisini yumuşak şiltelerin üstünde buldu. İlk başta onu şaşırtan bu şiltelerin kendilerine has ko-

kusu birkaç saniye geçmeden çok aşina geldi. Tepedeki tuzaklı kapağın kapanmasıyla, yukarıdan sızan gün ışığı kayboldu, zifiri karanlık tek gerçeklik oldu.

Karanlığa gizlenmiş bir yaratığın kayaları döven dalgaları andıran hırıltılı soluk alışları, bu gerçekliği kıran yegâne unsurdu.

13

"Sonunda gelebildin" dedi ürkütücü, fakat düşmanca olmayan ses. Dağkuşu, yattığı yerden doğrulup başını yukarı kaldırdı. Ses o kadar yüksekten geliyordu ki, karanlığa saklanmış bu iblis görkemli bir çam ağacından daha uzun olmalıydı.

"Beni bekliyor muydun?" diye sordu tereddütle. Daha evvel bu ihtimal hiç aklına gelmemişti. Ne hissedeceğini bilemedi, korkmalı mıydı yoksa buna sevinmeli miydi? Düştüğü çukur sinsi bir tuzak değil de aradığı yerin kapısı olabilir miydi?

Avcı içgüdüleriyle ister istemez etrafa bakındı. Gerektiğinde kaçabilecek, saklanabilecek bir yer bulmaya çalıştı. Ancak birkaç metre ötesini hiç göremiyordu.

"Elbette" dedi Gulyabani hırıldayarak. "Hep aynı noktaya düşüyorsun. Kemiklerin kırıkken seninle sohbet etmek eğlenceli olmuyor. Bu yüzden bu şilteleri koyuyorum. Bu defa birkaç gün geciktin, yine de er geç geleceğinden emindim. Pes etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum seni."

Dağkuşu, zihninde hep bir kuşku olarak taşıdığı, üzerinde düşünmekten korktuğu ihtimalin gerçek olmasıyla tuhaf bir rahatlama hissetti. Buraya daha önceki gelişlerinde yolun sonunu görememiş, fanilerin dünyasına açılan kapıyı bulamadan can vermiş olmalıydı. Kadim diyarda ölüm bir son değildi, yeni bir başlangıçtı. Ölülerin dünyasında ilk var olduğun ana ve yere geri dönmekti. Her yeni döngüde aynı yollar-

dan geçip Gulyabani'yi bulduğuna göre, denemekten hiç vazgeçmemişti. Vazgeçmediği sürece bir gün başaracağını umut edebilirdi.

"Beni sen mi öldürüyorsun? Yolculuğum hep burada mı son buluyor?"

"İlk defa geldiğinde öyle oldu. Kusura bakma, beni ürkütmüştün. Birdenbire önüme düşüverdin. Evine gizlice giren bir yabancıya sen de öyle davranırdın. Sonrakilerde kırık bir bacak, kırık bir kolla da olsa yoluna devam ettin. Uzun zamandır gayet sağlam ayrılıyorsun yanımdan. Şilteler işe yarıyor! Seni yolun başına döndüren her kimse, o ben olmuyorum."

"Peşimde bir ruhyiyen var" dedi Dağkuşu, sesini alçaltarak. Sanki yüksek sesle söylese gözü dönmüş canavar onu duyacak, yerini bulacaktı. "Beni uzun zamandır takip ediyor. Er ya da geç ruhumu sindireceğini söylüyor. Sanırım ona yakalanıyorum."

"Hayır, bir ruhyiyen olamaz" dedi ses, tereddüt etmeden.

"Onlar seni içlerine çektiğinde, yok olursun. Geriye izin bile kalmaz. Şu an seni avucuma alıp ezsem, kalbine bir ok saplansa, Alkarıları narin bedenini pençeleriyle bin parçaya ayırsa, aç kurtlar etinle ziyafet çekse, canın çok yanar, ama yeniden başlayabilirsin. Ruhun bitkin düşüp pes edene dek aynı yolu tekrar tekrar yürüyebilirsin. Lakin bir ruhyiyen seni içine çekerse, sonsuza dek onun bedeninde hapis kalırsın. Geri dönüşü yoktur."

Dağkuşu şiltelerin üzerinde ileriye doğru birkaç adım attı. Bu iblisten artık eskisi kadar korkmuyordu, bilakis onu görmek istiyordu. Zihnindeki bazı sorulara onun yanıt verebileceğini hissediyordu. Gözleri karanlığa alıştıkça, aslında duvarlardan ve tavandan az da olsa ışık sızdığını, zorlansa da etrafı bir miktar seçebildiğini fark etti. Dört yanı taş duvarlarla çevriliydi, bir kapı ya da geçit yoktu. Gulyabani'ye dokunabilecek kadar yaklaşınca, dev yaratık kendisine doğ-

ru eğildi, yüzü görünür oldu. Nefesini tutup ondan ne kadar ürktüğünü belli etmemeye çalıştı. Tüm dehşet verici detaylarına rağmen, bu surat ona yabancı gelmiyordu, son birkaç dakikadır daha güçlü hissettiği o rahatlatıcı aşinalığa sahipti. Boğaç'ın ona defalarca anlattığı gibi, asırlar önce ölmüş olması gereken, çok yaşlı ve yıpranmış bir adama benziyordu. Ağzı o kadar genişti ki kendisini bir atın üzerindeyken bile tek lokmada yutabilirdi. Bu ışıkta rengi belli olmayan, geniş bir başlık takıyordu. Boğaç, Gulyabani'nin bu başlığın altında acıktığı zaman yemek üzere kurbanlarından parçalar sakladığını söylemişti. Bu rahatsız edici görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Peki beni nasıl hatırlıyorsun? Döngümün başına döndüğümde, yaşanılan her şey siliniyor, yolda karşılaştığım hiç kimse bir önceki döngüde olanları, beni daha önce gördüğünü hatırlamıyor. Sen bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Ben Kadim Güçler'in yarattığı bir kapı bekçisiyim" dedi iblis. "Benim için zaman ve mekân tek değil. Bu yüzden böyle döngülerin parçası olmam, yaşanılan hiçbir şeyi unutmam. İnan bana, bazen unutabilmeyi çok istiyorum. Sayısız anıyı ve yaşanmışlığı taşımak zor. Lakin bu benim var oluş gayem. Katlanmaya mecburum."

"Yukarıda çok güzel bir kalen var" dedi Dağkuşu, tereddütlü bir sesle. "Niye kendini yerin altına, bu pis kokulu yere hapsettin?"

"Çünkü her şeyden sıkıldım. Gulyabani olmaktan. Nefret edilmekten. Korkulmaktan. Başarma ihtimalleri olmadığı halde beni öldürüp nam salmak isteyen kahraman bozuntularından. İçimdeki karanlığın tadına bakmak isteyen ruhiyenlerden. Yorgunum. Burası dinlenmek için güzel bir yer. Asırlarca yukarıda yaşadım, uzun zamandır aşağıdayım. Belki ileride yine gün ışığına çıkarım. Kim bilir? Şu an için yalnızlık bana huzur veriyor."

Dev yaratık derin bir çekti, yüzünü kadından uzaklaştırdı. Yeniden karanlığın içinde görünmez oldu. Hırıltılı sesi artık daha hüzünlü geliyordu.

"Eskiden insanların ve diğer fanilerin diyarlarını sık sık ziyaret ederdim. Ölüler âlemiyle sizin dünyalarınız arasında yolculuk etmek benim için çocuk oyuncağı. Sen her gelişinde bana aynı soruyu sordun, âlemlerin anahtarını nerede saklıyorsun? Ben de sana hep aynı cevabı verdim, anahtar bizzat benim.

Bir köye gittiğimde fanilerin yüreklerine korku salardım. Körpe gençlerini yememem için bana türlü lezzetler sunar, hediyeler verirlerdi. Onlardan daha üstün olduğumu, onlara hükmettiğimi hissederdim, bu varlığıma ve yaptıklarıma anlam katardı. Kendimi adeta bir tanrı gibi görüyordum. Lakin er geç birileri bundan sıkılır, civardaki tüm köylüleri toplar, benimle savaşmaya yeltenirdi. İyi ve yürekli insanlardı, onları katletmek hoşuma gitmezdi, ama bunu yapmaya mecbur kalırdım. Yine de bazen denemeye devam ederlerdi. Ben de savaşmaktan sıkılıp başka bir diyara giderdim.

Bir zaman sonra zihnimde büyüyen bir soruya engel olamadım. Kadim Güçler böylesine güzel dünyalar yaratmışken, benim gibi saf bir kötülüğü neden fanilerin başına musallat etmişlerdi? Fanileri sevmeseler onlara yemyeşil ağaçları, rengârenk çiçekleri, ışıltılı denizleri, sevgiyi, dostluğu, aşkı, umudu, çocukların kahkahalarını, ruhu coşturan müziği, o güzelim şarkıları ve öyküleri neden armağan etmişlerdi? Geceleri fanilere hoş bir manzara olsun diye gökyüzünü devasa yıldızlarla donatmalarının hikmeti neydi? Bir yandan bunları yaratmışken diğer yandan neden bana ve diğer iblislere vücut vermişlerdi? Bizlerin dünyalara salgın hastalıklar, kıtlık, acı ve korku yaymamıza niye engel olmuyorlardı?

Yine bir gün köylerini rahat bırakmam için tırmıklarıyla, baltalarıyla, kılıçlarıyla önüme dikilen bir avuç zayıf ama cesur insanı ayaklarımın altında ezmeye hazırlanırken, birbir-

lerine nasıl baktıklarını, gözlerindeki gururu ve sevgiyi gördüm. İşte o an uzun zamandır aradığım cevap zihnimde tüm berraklığıyla beliriverdi. Ben ne zaman bir köye musallat olsam, insanlar birbirlerine olan kırgınlıklarını, öfkelerini, küçük hesaplarını, çekişmelerini unutuyor, birlik oluyorlardı. Zorluklarla ve tehlikelerle omuz omuza mücadele etmek onları birbirine bağlıyordu. İçlerindeki iyiliği ve cesareti keşfediyorlardı. Kadim Güçler'in beni yaratmalarındaki hikmet bu olsa gerekti.

Bunu fark ettiğim zaman, kendimle ve var oluşumla ilgili tüm inançlarım tuzla buz oldu. Ben sadece insanları daha iyi olmaya, birbirlerine tutunmaya, içlerindeki kahramanları ortaya çıkarmaya yarayan bir araçtan ibarettim. Acılar, hastalıklar, kıtlıklar ya da benim gibi iblisler olmadıkça, cesurlar ile korkaklar, kahramanlar ile vurdumduymazlar ayırt edilemiyordu.

Kadim Güçler'in gerçekten sevdiği ve değerli bulduğu bu fanileri ölesiye kıskandım. Onlardan daha üstün olmadığımı, bilakis onlar için yaratıldığımı anlamak canımı yaktı. Kadim Güçler'den bu görevden azat edilmeyi diledim. Ellerinde bu amaçla kullanabilecekleri çok piyon olduğundan isteğimi geri çevirmediler. Asırlarca onlara sadakatle hizmet etmiştim. Bana bu görkemli kaleyi verip diyar kapılarını emanet ettiler. Lakin dediğim gibi, toprağın üzerinde rahat edemedim. Ölüler diyarında da benimle dalaşıp nam salmak isteyen ruhyiyenler, sürekli kapımı aşındırıp varlığımın acı verici sebebini hatırlatan kayıp ruhlar vardı. Sonunda yeraltındaki bu sığınağı inşa ettim ve istirahate çekildim. Gene de ara ara senin gibi anlatacak öyküleri olanları huzuruma kabul ediyorum. Can sıkıntımı biraz olsun dağıtıyorsunuz."

Kısa bir sessizlik oldu. Dağkuşu bu sessizliğin içinde kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Yaşarken kalbi bu kadar hızlı atıyor muydu acaba? Yenmesinin mümkün olmadığı bu iblisle savaşmak zorunda kalmayacağını anlamıştı.

Birkaç dakika önceki umutsuzluğunun yerini ışıltılı bir heyecan aldı.

"Peki, bana anahtarı verecek misin?" diye sordu alçak sesle, bir başkasının duymasından çekinir gibi.

Gulyabani anlayışlı bir tavırla başını salladı.

"Hep verdim. Buradan ayaklarının üzerinde çıkabildiğin her seferinde, anahtar boynunda asılıydı. Hiçbirinde yolun sonuna varamaman yazık olmuş. Aslında buna sevinmem lazım. Zira bu sayede heybendeki öykülerden birini daha dinleme fırsatım olacak."

"Öykü mü? Sana öykü anlatmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Anahtarı alman için tek yapman gereken bu. Hep öyle oldu. Beni şaşırtacak, duygulandıracak, sonsuz yalnızlığıma renk katacak güzel bir hikâye istiyorum. Abra'nın ruhuna kattıklarından bir tane daha anlat."

"Bildiğim öykülerin hepsini dinlediysen ne olacak? Buraya ilk gelişim olmadığına göre, her seferinde bir başkasını anlatmış olmalıyım. Belki yeni bir hikâyem kalmamıştır."

Gulyabani yeniden öne doğru eğildi, kocaman alev rengi gözleriyle genç kadına dimdik baktı. Bu defa sesi az önceki dostane havasından uzaktı.

"O zaman anahtarı alamazsın. Öykülerin biterse, aramızdaki anlaşma sona erer. Doğru söyledin, buraya her gelişinde bir hikâyeni harcıyorsun. Bu yüzden bir kez daha buradan anahtarla çıkmayı başarırsan, her ne yaparsan yap, o kapıya ulaş."

Dağkuşu, içinde kopan binbir fırtınayı dizginlemeye çalışarak, Abra'nın ona anlattığı hikâyelerden en güzellerini hatırlamaya uğraştı. Önce sevdiği kadını iyileştirmek için denizin derinliklerinde efsanevi kızıl granit balığını arayan balıkçıyı denedi. Sonra aklına yaratılışın sırrını çözmeye hayatlarını adayan üç efsun ustasının başından geçenler geldi. Ardından çocukken düştüğü su dolu bir çukurdan kaptığı has-

talık yüzünden tüm bedeni mor kabartılarla kaplanmış, uyanık olduğu her an büyük acılar çeken, güzeller güzeli büyücü kadının hüzünlü yolculuğuna geçti. Hangi öyküye başladıysa birkaç cümle söyleyemeden Gulyabani gök gürültüsünü andıran bir homurtuyla onu susturdu. Bunların hepsini dinlemişti. Yeni bir öykü gerekiyordu.

Abra'dan öğrendiği öykülerin hepsi tükenince, bir an kendini kapana kısılmış hissetti. Tam yenilgiyi kabullenecekken aklına son bir çare geldi. Ölüler diyarında uyandığı andan beridir fanilerin dünyasına dönmeye çabalayan, kâbuslarında masum insanların katledildiğini gören ve bundan sorumlu olmaktan korkan bir kadının hikâyesini anlatmaya başladı. O kadının bir şamanın yardımıyla eski gücüne kavuşmasını, dev bir yaratığı doyurmak için bir sene boyunca ormanda avlanmasını, Dede Korkut'un çadırında gördüğü hayat ağacının muhteşemliğini, onu adım adım ve tutkuyla takip eden Ruhyiyeni, bazen ağlayarak bazen gülerek, bazen de o anları yeniden yaşıyor gibi tepeden tırnağa ürpererek coşkuyla anlattı.

Hikâye sona erdiğinde, Gulyabani'nin dehşet verici suratında belli belirsiz, tatminkâr denebilecek bir tebessüm vardı.

"Güzel bir hikâyeydi" dedi dev yaratık sakince. "Umarım bu defa aradığını bulmayı başarırsın. Çünkü sanırım bu bana anlatabileceğin son öyküydü."

Dağkuşu, iblisin sözlerinin ağırlığıyla ezildi, sanki binlerce güçlü el hep beraber onu yere bastırıyordu. Buradan çıktıktan sonra şayet daha öncekiler gibi yolun sonuna varamadan ölürse, ölüler diyarında yeniden uyandığında yaşadığı hiçbir şeyi hatırlamayacaktı. Yine aynı yollardan geçecek, yine Abra'dan aynı öyküleri dinleyecek, ihtiyaç duyacağını bilmeyeceği için ondan daha fazlasını talep etmeyecekti. Bir dahaki sefere buradan anahtarla çıkamayacak, sonsuz ve acı veren bir döngüye hapsolacaktı.

Birdenbire boynunda bir ağırlık hissetti. Elini götürüp yoklayınca, parmakları küçük ve zarif bir madalyona değdi. Galiba geniş kanatları olan bir kuş şeklindeydi. Bunun aradığı anahtar olduğunu anlayınca, derin bir soluk aldı. Başını eğip Gulyabani'ye sessizce teşekkür etti. Sonra onun teklifsizce uzattığı kocaman avucuna hiç korkmadan tırmandı.

Gulyabani, genç kadını yüzünün hizasına kadar kaldırdı, gözlerine yaklaştırdı. Yumuşak bir sesle, "Bana Şahmeran'ı hatırlatıyorsun" dedi.

"Gitmeden önce, ben de sana bir hikâye anlatayım. Ben Şahmeran'a tüm varlığımla âşıktım. O iblislerin en güzeli, en görkemlisiydi. Siz insanlar onun belden aşağısı yılan olan vücudundan tiksinirdiniz, bense onu seyretmeye doyamazdım. Bir gün sizlerden biri, kendi halinde bir oduncu, ormanda içi bal dolu bir kuyu buldu. Yanındaki arkadaşı oduncuyu kuyuya inmeye ikna etti. Ama aşağı indikten sonra ipi kesip onu ölüme terk etti. Çünkü genç ve güzel karısına göz koymuştu. Oduncu orada yavaş ve acılı bir ölümü bekleyip eziyet çekerken, taş duvarda gizli bir geçit keşfetti. Girdiği dehliz, onu muazzam bir tahtta oturan, üst tarafı insan, belden aşağısı yılan olan Şahmeran'a götürdü. Benim güzeller güzeli sevdalıma...

Şahmeran bu temiz yüzlü, masum adama kıyamadı, ona zarar vermedi. Lakin gitmesine de izin veremezdi, yerini insanlara söylemesinden korkuyordu. Birlikte geçirdikleri günler ve geceler sonunda, yılanların sultanı delikanlıya âşık oldu. Onun yerin altında mutsuz olduğunu, ait olduğu dünyaya dönmek için yanıp tutuştuğunu görebiliyordu. Sevdiği adamın yanı başında ıstırap çektiğini seyretmektense, gitmesine göz yummaya karar verdi. Bu delikanlıya olan sevdası yüzünden, başına gelebilecek her şeye göğüs germeye hazırdı.

Bu sırada ülkenin sultanı tuhaf bir hastalığa yakalanmıştı. Düzenbaz efsuncular Şahmeran'ın etini yerse ona iyi gele-

ceğini söylediler. Hiç vicdan azabı çekmeden, utanmadan uydurdular bunu! Zira o kendileri gibi bir insan değildi, onlara göre yaşamının bir değeri yoktu! Ülkenin dört bir yanına tellallar gönderildi, Şahmeran'ı görenlere ödül verileceği cümle âleme duyuruldu. Oduncu, kendisi kuyudayken öldüğünü söyleyip karısıyla evlenen arkadaşından intikam almak için yanıp tutuşuyordu. Yılanların sultanının yerini söylerse karşılığında onu ölüme terk eden arkadaşının ömür boyu zindana atılmasını istedi. İstediğini de aldı. O adam bir daha gün yüzü göremedi, son nefesine kadar karanlık bir hücrede farelerle ve çıyanlarla beslendi. Şahmeran'ın yerini öğrenen askerler, narin sevgilimi binlerce parçaya ayırdılar. Sultan onun etinden yediği anda zehirlenip kan kustu, çırpınarak can verdi. Ona bu aklı veren hilebaz efsuncular ve oduncu da celladın ilmiğinde sallandılar.

Ben o zamanlar uzaklardaydım. Başka bir diyarda, Kadim Güçler'in bana verdiği görevi yerine getiriyordum. Bu olanları insanların dünyasına gittiğimde gözü yaşlı yılanlardan öğrendim. Yılanlar bu yüzden insanları gördüklerinde onları sokarlar. Sultanlarının intikamını almak isterler. Bense asırlarca azap çektim. Kalbim soğuyana, artık hiçbir şey hissetmez olana dek sevdalımın yokluğuyla dağlandım.

Sana baktığım zaman Şahmeran'ı görüyorum. Sen de düşlerine giren o köylüleri gerçekte kim olduklarını bile bilmeden seviyorsun. Belki onların da seni kolayca satacak, kendi arzuları için başkalarına acı vermekten kaçınmayacak karanlık ruhları var. Gene de onları kurtarmak için gerekirse binlerce parçaya bölünmeyi göze alırsın. Umarım bundan pişman olmazsın."

Gulyabani'nin sesindeki efkâr elle tutulacak kadar yoğunlaştı.

"Ben o gün Şahmeran'ıma yardım edemedim. Ama sana son bir defa el vereceğim. İnsan ırkından birine yapabilece-

ğim son yardım bu. İçimde kalan son iyilik kırıntısı... Dilerim bu seninle son görüşmemiz olur."

Dağkuşu, Gulyabani'nin avucunda uçan bir halıya binmiş gibi yükseldi. Tepedeki kapağın açıldığını gördü, aşağıya bir ışık demeti indi, karanlığa alışan gözleri kamaştı. Yeterince yükselince, uzanıp çukurun kenarına tutundu, kendisini yukarı çekti. Ayakları kalenin zeminine bastığı an, kapak hızla kapandı.

Cüce Tepegöz, onu görür görmez ağlamaktan şişmiş kocaman gözünü faltaşı gibi açarak yanına koştu. Bacaklarına sımsıkı sarıldı.

"Döndün sevgili! Mustak'a döndün! Mustak çok korktu. Neredeydin, nasıl geri geldin?"

"Anlatsam inanmazsın" dedi Dağkuşu, gizemli bir tebessümle. Tepegöz bu gülümsemeyi neye yoracağını bilemedi, yine de çok güzel buldu. Tam o sırada, kadının boynuna asılı altın madalyonu fark etti. Tek gözü hiç olmadığı kadar büyüdü, minik elleri titredi.

"Bulmuşsun! Anahtarı bulmuşsun! Onu almışsın!"

"Evet, aldım. Aslında Gulyabani verdi demek daha doğru. Gitmemize engel olmayacak. Güvendeyiz. En azından buradan çıkana kadar..."

Dağkuşu, bunları söylerken o ana dek aklına gelmeyen bir düşünceyle sarsıldı. Kendisi daha önceki döngülerde kaleden ayrıldıktan sonra hep ölüyorsa, sevgili Mustak'a ne oluyordu acaba? Mustak'ın onu korumak için hiç düşünmeden canını vereceğini biliyordu. Aynı kaderi mi paylaşıyorlardı, acı çekiyor muydu, ölmeden önce korkuyor muydu? Son nefesini verirken kendisine yoldaş olduğu için pişmanlık duyuyor, hiç tanışmamış olmayı diliyor muydu? Bildiklerini ona anlatmadan yola devam etmeleri minik dostuna haksızlık olurdu. Bu son dönemece girmeden evvel, ona seçme hakkı vermeliydi.

Gulyabani'den öğrendiklerini, buraya daha evvel defalarca

geldiğini, ama her seferinde yolun başına döndüğünü, bunun tek anlamının fanilerin dünyasına geçiş yapamadan ölmesi olduğunu, yanında kalırsa zarar görebileceğini ona sakince anlattı. Tepegöz, uslu bir çocuk gibi sessizce dinledi, yüzünden ne düşündüğünü, ne hissettiğini okumak mümkün değildi. Sonunda kadın sustuğunda, parmak uçlarında olabildiğince yükseldi, onun yanaklarını minik ellerinin arasına aldı.

"Sen var oluşuma anlam kattın, sevgili" dedi içtenlikle ve hiçbir kaygı duymadan. "Senden önce bu diyarda geçirdiğim her gün bir öncekinin aynısıydı. Yalnızca hayatta kalmaya çalışıyordum. Mustak seninle bir amaç buldu. Mustak, bu yolculuğun başında yanında olamasa da, sonunda mutlaka yanında yürüyecek. Başına her ne gelecekse, seninle beraber göğüsleyecek. Mustak senden önce her şeyden korkardı. Artık hiçbir şeyden korkmuyor."

Dağkuşu, eğilip tepegözü koltukaltlarından kavradı, yukarı kaldırıp omuzlarının üzerine koydu. Mustak, kadının boynuna sımsıkı sarılıp neşeli bir kahkaha attı. İki yoldaş, birbirlerinden başka kimseleri olmayan iki yalnız ruh, yolculuklarının son durağına doğru zihinlerinde binbir soruyla, ama yüreklerinde hiç tereddüt taşımadan yürüdüler.

Yerin metrelerce altında, karanlığın içinde tek başına oturan Gulyabani, başını kaldırdı ve yukarı baktı. Efsunlu gözleri toprağı ve kalenin zeminini delip geçti, kapıdan çıkmakta olan kadını ve omuzlarına tünemiş tepegözü gördü. Binlerce metre uzakta, Dağkuşu onları öldürdüğü zaman bu diyarda ilk var oldukları ana dönen iki Alkarısının nöbetlerine sil baştan başlamak üzere kalesine doğru yol alışlarını izledi. Kadim diyarların binbir türlü ırkının ölülerin şarkısını takip ederek huzur bulacakları uçuruma doğru sessizce yürüyüşlerini, vicdanlarındaki yaralar yüzünden bu şarkıyı duyamayan kayıp ruhların çaresizce bir kurtuluş yolu aramalarını seyretti. Kayıp ruhlarla beslenmek için ölüler diyarı-

nın dört bir yanında avlanan ruhyiyenlerin bitmek bilmeyen açlığına, bu iblislerin en görkemlisinin Dağkuşu'nun peşinden diyar kapısına doğru olanca hızıyla koşmasına şahit oldu. Dehşet verici yaratık, daha önceki döngülerde olduğu kadar tutkulu görünüyordu.

"Dikkatli ol, küçük kız" diye fısıldadı karanlığın içinde. Zihninde Dağkuşu değil, bir zamanlar kararmış kalbindeki son ışık kırıntılarıyla sevdiği yılanların sultanı, güzeller güzeli Şahmeran vardı.

"Bu defa da ihanet kazanmasın. Bir kez olsun kazanamasın..."

14

Yolculuk derken ne kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama oturduğum yerde gayriihtiyari toparlandım. Birkaç saniye sonra etrafımdaki duvarların ve zeminin yavaş yavaş soluklaştığını fark ettim. Kollarına düşmemizi bekleyen binlerce ahtapot görmekten korkarak gözlerimi aşağıya kaydırdım. Orada karanlık bir boşluk yerine dalgalı bir deniz görmek şaşırtıcıydı, tüm detaylarıyla hakiki bir manzaraydı bu, bir rüyanın ya da göz aldanmasının buğusunu taşımıyordu. Çok geçmeden kendimi azametli bir fırtınada, göğü yırtan şimşeklerin altında, oradan oraya savrulan büyükçe bir sandalın içinde buldum. Rıfat Efendi hemen yanı başımda oturuyordu, dengesini korumak için kayığın kenarlarına sıkıca tutunmuştu.

Dümende ilk defa gördüğüm yaşlı bir adam vardı. Üzerindeki hırpani kıyafete ve önünde yığın halinde duran yıpranmış ağlara bakılırsa, kendi halinde bir balıkçıydı. Yüzü mücadeleyle geçen zorlu bir ömrün izleriyle kaplıydı. Bize doğru bakıyor, ama anlaşılan bizi göremiyordu. Gözleri bedenlerimizi delip geçiyor, ufukta bu fırtınadan bir çıkış noktası arıyordu. Kayığın içinde fiziken bulunmadığımızı düşündüm, muhtemelen yalnızca zihnimizle buradaydık. Ama yüzüme sıçrayan suların soğukluğu, köpüklü dalgaların ürkütücü sesi, durmadan bir yandan diğerine sallanmamız olabildiğine gerçekti. Rıfat Efendi, başını bana çevirdi ve usulca gülümsedi.

"Gerçeklik zihnimizin içinde şekillenir. Şu an buradayız, bundan şüphen olmasın. Hiç kimse bundan daha fazla burada olamazdı!"

"Bizi göremiyor, öyle değil mi?"

"Hayır görmüyor. Onunla konuşmaya gelmedik. Seyretmeye geldik. Geçmişte yaşananlara tanıklık edeceğiz. Masanın sırrını keşfedene dek, gidebileceğimiz kadar eski zamanlara gideceğiz. Merak etme, tecrübeli ellerdesin. Böyle yolculukları daha önce de yapmıştım."

Güçlü bir dalga kayığı neredeyse devirecekti. Efsun ustası, eli kavradığı kayıktan kopunca yana savruldu, az kalsın suya düşecekti. Uzanıp ceketine yapıştım, onu tüm gücümle kendime çektim. Bana sıkıca sarılıp yeniden dengesini buldu, ardından kayığın iki yanına olanca kuvvetiyle tutundu. Bu sırada yüzüne çok yakından bakma fırsatım oldu. Gözlerinde gördüğüm kaygı beni hem şaşırttı hem de ürküttü. Yalnızca zihnimizle buradaysak, denize düşmek onu neden bu kadar korkutmuştu?

"Kendim için kaygılanmıyorum" dedi sakin bir sesle. Gözlerindeki henüz sönmemiş pırıltı yüzünden bunun zorlama bir sakinlik olduğunu düşündüm. Hemen her seferinde aklımdan geçenleri doğru tahmin ediyordu. Zihnimi okumadığına dair sözlerine ne kadar inanıyordum, emin değildim.

"Suya düşersem bana bir şey olmaz. Evimde uyanıveririm. Ama seni zamanın bu noktasında kaybetmek istemem. Bir daha buluşmamız mümkün olmayabilir."

"Ben de arkandan suya atlarım o zaman" dedim, zoraki bir gülümsemeyle. "O zaman ben de yanına dönerim, öyle değil mi? Bedenlerimiz hâlâ birlikte olmalı."

"Tabii, tabii, öyle yap" dedi, gittikçe daha da kararan bulutlara bakarak. "Evet, en iyisi suya atlaman olur. Şayet denize düşersem sen de arkamdan gel. Hiçbir şey bir zihnin zamanda kaybolmasından kötü olamaz."

Bu sözlerin içimi rahatlattığını söylersem yalan olur. *Bunu yaparsam ben de eve dönerim, öyle değil mi?* diye tekrarlamak istedim, fakat alacağım yanıttan korktuğum için mi yoksa artık benimle ilgilenmediğini fark ettiğimden mi bilmiyorum, kelimeler boğazıma takılı kaldı.

Rıfat Efendi gerçekten de benim oradaki varlığımı tümden unutmuş gibi tamamen balıkçıya odaklanmıştı. Onu gözleriyle delik deşik ediyor, içini dışarıya çıkarıyor, ruhunun tüm zerrelerini bir bilim adamı dikkatiyle inceliyordu. Yeşil siyah gözlerinde şimşekler çakıyordu. Sonra ellerini kayığın zemininde gezdirdi ve "O burada" dedi. "Masadaki kadın burada, bu tahtaların arasında. Nefes alışverişini hissedebiliyorum, çaresizliğini, dışarı çıkmak için duyduğu yakıcı arzuyu, iradesinin korkutucu gücünü. Bu arzu karşısına çıkan herkesi yakabilir, seni yaktığı gibi, zamanın bu noktasında bu balıkçıyı yakacağı gibi..."

Elimi kayığın yıpranmış tahtalarına koydum ve kadınımın varlığını duyumsamaya çalıştım. Tutkuyla sevdiğim, yo, hayır, bunu kabullenmem gerek, bu sevgi değildi, çaresizce bağımlı olduğum o ellerin dışarı çıkması, tenime dokunması, bana o tarifsiz duyguları yeniden yaşatması için büyük bir istek duydum. Gözlerimin önünde yapış yapış tiksindirici vantuzlarıyla havada dans eden ahtapot kolları belirdi, belime, boynuma, yüzüme sarıldıklarını hissettim. İrkilip elimi çektim. Bir kez daha onlara dönüşmek istemiyordum.

Balıkçı, orada olduğumuzdan tamamen bihaber, öne doğru eğildi ve gerçek bir insanla konuşuyormuş gibi kayığın içine seslendi. Sesi aynı anda hem korku dolu hem de ölesiye kararlıydı.

"Merak etme, sevgilim, seni bu tufandan çıkaracağım. Burada yok olmana izin vermeyeceğim. Sahil çok yakın, endişe etme!"

O andan sonra, adamın verdiği mücadeleyi kendimden geçmiş bir halde seyretmeye başladım. Öylesine güzel ve öy-

lesine dehşet vericiydi ki hislerim birbirine karışmış, zihnim allak bullak olmuştu. Balıkçı kayığı ve içindeki kadını kurtarmak için kendinden tamamen vazgeçmişti. Kürekler ellerini kanatıyor, kan damlaları dört bir yana savruluyor ama onları bırakmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Gözlerinde delice bir bakış vardı, belki de ona bu devasa dalgalarla mücadele etme gücünü bu delilik veriyordu. Arada gökyüzünü aydınlatan yıldırımlara ağza alınmayacak küfürler ediyor, naralar savuruyor, kahkahalar atıyordu. Suratına vuran dalgalar yüzünü yara bere içinde bırakmıştı, ağzına burnuna dolan sular nefesini kesmişti, sanki karşımızda tek bir adam değil, bir efsunla vücutları birleşmiş on babayiğit cengâver vardı. Ona odaklandıkça ve dikkatimi fırtınadan uzaklaştırıp onun mücadelesine verdikçe, eskisi kadar sallanmadığımı, suların serinliğini neredeyse hiç hissetmediğimi, dalgaların ürkütücü seslerini pek duyamadığımı fark ettim. Zihnim neye kenetlenirse onun gerçekliği güçlenirken, etraftaki diğer şeylerin gerçekliği soluklaşıyordu. Rıfat Efendi'nin gözlerinden onun da benim gibi balıkçının tutkusuna ve iradesine hayranlık duyup duymadığını okumak zordu. Belki de aynı bana acıdığı gibi ona da acıyor, yüzünü bile görmediği bir kadına böylesine kapılmasına yazıklanıyordu.

Birdenbire etrafımdaki tüm sesler ve görüntüler yok oldu. Sanki dünya ve zaman nefesini tutmuş, bir sonraki ana dikkat kesilmişti. Yeniden görebilmeye ve duyabilmeye başladığımda, mütevazı bir kasaba limanındaydık, yan yana dizili onlarca sandalın arasına demir atmıştık. Balıkçı, kayığın içinde boylu boyunca uzanmış, onları gördüğüm zaman yüreğimde fırtınalar koparan o güzel elleri büyük bir aşkla okşuyordu. Onu ölesiye kıskandıysam da kendimi tuttum, bir hamle yapmadım. Rıfat Efendi'nin yan gözle beni seyrettiğini fark ettim. Buna dayanabilmiş olmamdan dolayı yüzünde samimi bir memnuniyet ve takdir vardı. Kudreti hayallerimin ötesi-

ne taşan bu eksantrik adamın saygısını kazanmak, fazlasıyla hoşuma gitti. Ortaklarım ve karım tarafından terk edildikten sonra, sanırım ilk defa kendimi başarılı ve güçlü hissettim. O ana dek bu duyguyu böylesine özlediğimin, hatta neredeyse böyle hissetmeye ihtiyaç duyduğumun farkında değildim.

"Baba, bu akşam da eve gelmeyecek misin?"

Başımı çevirip kıyıya baktım, on iki, on üç yaşlarında bir oğlan, yüzünde yaşından büyük bir hüzünle bize bakıyordu.

"Bu akşam gelsen olmaz mı? Annem en sevdiğin yemekleri yapar. Ben de hiç gürültü yapmam, ağzımı bile açmam. Yatağında uyursun, dinlenirsin. Sabah gazeteni ben alırım, kahvaltı hazırlarım, çayını koyarım. Sadece bu gece evde kal, olur mu? Sonra yine kayıkta uyursun."

Balıkçı, bir rüyadaymış gibi bakan gözleriyle, dokunsan ağlayacak çocuğu süzdü. Yapmacık bir gülümsemeyle, "Tabii, akşam eve gelirim. Neden gelmeyeyim oğlum?" dedi.

"Sen git şimdi, annene söyle, yemeğinizi hazırlasın. Ben gelirim ama geç gelirim, siz aç kalmayın. Çok işim var, ağları temizlemem, oltaları hazırlamam lazım. Gecikirsem uyuyun siz, beni beklemeyin."

Çocuğun dudakları bir şeyler söylemek için aralandı, sonra omuzları düştü. Yorgun ve pes etmiş bir ifadeyle başını salladı.

"Bu akşam gel, baba" dedi zor duyulan bir sesle. Bunu söylerken dileğinin gerçekleşmeyeceğini muhtemelen biliyordu. Babasını, ona en çok ihtiyaç duyduğu yaşta kaybetmişti. Zihnim, annemin taksiye binip gittiği o gün hissettiklerimle dolup taştı. Koşup çocuğa sarılmak istedim, başını göğsüme yaslamak, doyasıya ağlamasına izin vermek, gücümün yettiğince onu avutmak için yakıcı bir arzu duydum. Ancak o benim varlığımdan bile haberdar değildi. Zamanın tozları arasına saklanmış hayaletlerdik biz. Rıfat Efendi'nin yüzündeki ifadeden onun da çocuğun haline üzüldüğünü okuyabiliyor-

dum. Balıkçı ise oğlunun orada olduğunu çoktan unutmuş, yine tüm varlığıyla kayığın içindeki kadına ve o ellerin kendisine yaşattığı aşkın duygulara dönmüştü. İçimde tarifsiz bir öfke büyüdü, yeterince güçlü olamadığı, bu zevkten uzak duramadığı için onu öldüresiye yumruklamak, tüm kemiklerini kırmak istedim.

"Bağımlılardan en çok nefret edenler, tedavi görmüş eski bağımlılardır" dedi Rıfat Efendi, gözlerini bana dikerek. "Onlara baktıklarında kendilerini görürler, bu yüzden varlıklarına tahammül edemezler. Geçmişte oldukları kişiyi hatırlamak canlarını yakar. Sakın bu tuzağa düşme. Ortada bir suç ya da suçlu yok. Kurtarmamız gereken kayıp ruhlar var sadece."

Birkaç gün önce o adamdan farksız bir ruh halinde olduğumu hatırlayınca, yüreğimi dolduran hislere derin bir mahcubiyet katıldı. Kadının ellerinden birini bırakıp diğerini yakalayan, onları dışarıda tutmak için beyhude çırpınan adamın çaresizliğine acıdım. Masadaki kadını huzura kavuşturmak, geçmiş zamanda yaşanmış bu acılara bir çare olmayacaktı. Gelecekte başkalarının hayatının da mahvolmaması için elimden ne gelirse yapacaktım.

"Bana geri dön" diye inledi adam, gözlerinden yaşlar boşanarak. "Neden bu kadar çabuk gidiyorsun? Nereden geliyorsun, nereye saklanıyorsun bir bilsem, bir kez olsun yüzünü görebilsem... Tüm hayatımı sana adadım, niye bana bu kadar çile çektiriyorsun?"

"Bilmiyor..." dedi Rıfat Efendi, sakalını sıvazlayarak. Bana baktı ve başını iki yana salladı.

"Doğru zamanda değiliz. Masa bu kayığın parçalarından yapılmış, lakin kadın tahtaların içine çok daha önce girmiş. Bu adam yalnızca kurbanlardan biri, olayları başlatan kişi değil. Yeniden yola çıkmalıyız."

İtiraz etmeden yanına sokuldum ve kolunu tuttum. Cebinden çıkardığı efsunlu tozları kayığın içine serpti, bildiğimiz

dünyaya ait olamayacak bir lisanda o tuhaf sözleri yeniden fısıldadı. Gözlerimin önündeki manzara yavaş yavaş silinirken, kıyıdan evine doğru yürüyen oğlanın ardından baktım ve gelecekte onun için her şeyin iyi olmasını diledim.

* * *

"Geliyooooooor!" diye bağırdı genç adam, zorlu işlerde pişmiş kuvvetli kollarını sallayarak. "Etraftan çekilin, düşmek üzere!"

Asırlık çınar, gövdesine inen son balta darbesiyle dayanma gücünü tümden yitirdi, yana doğru yatmaya başladı. Dalları çoktan budanmıştı, düşüşü hızlı ve gürültülü oldu. Görkemli vücudu toprağa çarpınca yer deprem oluyormuş gibi sarsıldı. İşçiler elektrikli testerelerini ve baltalarını, bir ejderhayı alt etmiş kahraman savaşçılar gibi hoyrat bir coşkuyla havada sallayıp naralar savurdular. Halbuki civarda boylu boyunca yatan sayısız ağaca bakınca, bu bana cesurca bir av gibi değil, kanlı bir katliam gibi görünüyordu. Rıfat Efendi'yle açıklık bir alanda, işçilerin tam ortasında duruyorduk. Ancak onlar da balıkçı gibi bizi göremiyor, varlığımızı hissedemiyorlardı.

Genç adam, yanına gelen yaşlı bir işçiye mağrur bir edayla bakıp, "Davut nerede?" diye sordu. "Bu ağaçla en çok o uğraştı. Zafer anını kaçırmaz diyordum. Nereye kayboldu mendebur, yine sigaraya mı kaçtı?"

"Kardeşin işten kaçmaz Ali" diye ağız dolusu güldü adam. "Ciğerinizi bilirim ben sizin. Sen fırsat bulunca kaytarırsın ama o hiç tembellik etmez. Vardır bir sebebi, çıkar gelir birazdan."

"Bilmez miyim Mahmut Dayı" dedi Ali, etrafa bakınarak. "Bir sigaraya bir de çalışmaya hasta. Ben bir bakıp geleyim, belki yine beli tutulmuştur. İki gün önce kaskatı kesildi, yattığı yerden kalkamadı. Geçen sene aylarca yürüyememişti bi-

liyorsun, kötürüm kalacak diye ödü kopmuştu. Geceleri sessizce ağlıyordu garibim. Gene öyleyse bu defa illa eve göndereceğim, gerekirse döve döve."

Genç adam düşünceli, biraz da kaygılı bir ifadeyle uzaklaştı. Kardeşini sevdiği ve onun için endişelendiği yüzünden okunuyordu. Rıfat Efendi, bir süre delikanlının arkasından baktıktan sonra, koluma girip beni tam tersi yöne sürükledi.

"Buralarda bir yerde. Onu hissedebiliyorum. Bu defa duygular çok yoğun, sanırım doğru zamandayız. Ya da yakın bir noktada..."

"Kayığın tahtaları bu ağaçlardan mı yapılmış?" diye sordum. Yanından geçtiğimiz odunculara çarpmamaya azami özen gösteriyordum. Muhtemelen içlerinden geçip giderdim, fakat bunu tecrübe etmek istemiyordum.

"Buradaki belli bir ağaçtan" dedi efsun ustası. "Kadının ruhu her nasılsa o ağacın içine girmiş. Oradan kayığa, kayığın tahtalarından da senin meşhur masana gelmiş."

"Zor bir yolculuk olmalı" diye mırıldandım elimde olmadan. "Dışarı çıkmak için böylesine çırpınmasına şaşmamalı."

"Onun hissettiği fiziksel bir acı değil. Sıkışmış hissediyor, doğru, ama bu ruhsal bir sıkışma. O kadın tahtalardan değil, içine sıkıştığı duygu durumundan kurtulmak istiyor. Ona yardım etmek istiyorsak, bizim dünyamıza getirmeye değil, ait olduğu yerde huzur bulmasına çalışmalıyız."

Bir an sustu, sonra derin bir iç çekip devam etti.

"Bunun için de öyküsünü öğrenmemiz gerekiyor. Tüm çıplaklığıyla...."

Rıfat Efendi'yi sessizce takip ettim. Birkaç yüz metre ilerleyip oduncu kalabalığını geride bıraktık. Kesim alanının en uç noktasında, görkemli bir meşe ağacının önünde diz çökmüş genç bir adam gördüm. İki elini ağacın gövdesine koymuş, tapınmaya benzer hareketler yapıyordu. Yaklaştıkça ellerini sert ve pütürlü kabuğun üzerinde bir kadını okşar gibi

tutkuyla gezdirdiğini fark ettim. Aklı başında değildi, bu belliydi, başını durmadan öne arkaya sallayıp görünmeyen muhatabına dert yanıyordu.

"Bir kez daha yüzünü göster. Kurbanın olayım. Sana dokunmama izin ver. Ellerini uzat bana. İki gözüm önüme aksın, seni tutup çıkarırım. Hayatımı sana adarım, ne olur geri gel."

O sırada arkamızdan gür bir erkek sesi duyuldu. Dönüp baktım, bize doğru koşan adam, az önce kardeşini arayan oduncudan başkası değildi.

"Davut! Ciğerim! Ne yapıyorsun? Seni her yerde aradım, iyi misin?"

Davut, birden tekme yemiş gibi oturduğu yerde sarsıldı. Dizinin dibindeki baltayı kaptığı gibi ayağa fırladı, sırtını ağaca yaslayıp onu korumak istercesine kollarını iki yana açtı.

"Yaklaşma melun! Sakın yaklaşma! Bu ağacı kesemezsin! Ona dokunamazsın!"

"Ne yapıyorsun ciğerim..." dedi diğer adam, olan bitene bir mana veremediği belliydi. Kardeşinin havaya kaldırdığı baltaya büyülenmişçesine baktı, olduğu yerde donakaldı. Yaşadığı anın gerçekliğine inanamıyor gibiydi, şaşkınlığını anlayabiliyordum.

Davut'un alev alev yanan gözlerindeki delilik korkutucuydu. Kadının hapsolduğu kayıkla seneler geçiren o ihtiyarda veyahut kendimde bu denli hızlı bir etki görmemiştim. Kadının ellerine bir ya da en fazla iki defa dokunmuş olabilirdi, böylesine kendinden geçmesine bir mana veremedim. Rıfat Efendi yine ya zihnimi okudu ya da yüzümden neler düşündüğümü anladı, şefkatli bir tebessümle "Zavallı çocuk" dedi. "Kadının ruhu burada çok yoğun. Yarattığı bağımlılık misliyle fazla. Şu an ona ben bile dokunamam, dokunursam irademi yitirebilirim."

"Öz kardeşini öldürebilecek kadar mı?"

"Bağımlılık insana neler yaptırabilir, bilemezsin. Daha kötülerini de gördüm."

"Öyle ya da böyle, o ağacı kesecekler..." diye iç geçirdim. "Bu delikanlıya neler olacağını merak ettim. Ona yardım edebilir miyiz, bu mümkün mü?"

"Buraya onun için gelmedik" diye hatırlattı Rıfat Efendi. "Burada her ne olduysa, seneler önce yaşandı, müdahale etmemiz mümkün değil. Zamanın akışına dokunamayız, sadece şahit olabiliriz."

Elindeki baltayı, muhtemelen bir gün evvel kol kola yürüdüğü, kendisini canı gibi seven kardeşine doğru tehditkâr bir ifadeyle sallayan gözü dönmüş delikanlıya son bir defa baktım. Burada yaşanacaklara şahit olmak istemiyordum. Bu hastalığın yarattığı yıkımlar beni çok yormuştu. Dikkatimi hemen önümüzdeki ağaca, rüzgârda sallanan dallara, dallara konmuş kuşların seslerine verdim. Çok geçmeden etraftaki diğer ağaçlar, arkamızda kalan iki delikanlı, hatta ayaklarımın altındaki toprak bile soluklaştı, artık yalnızca onu ve Rıfat Efendi'yi net görebiliyordum.

Efsun ustası birkaç adım ilerledi, öne doğru eğilip yüzünü ağacın kabuğuna yaklaştırdı. Teninin değmemesine dikkat ediyordu, tedirgin olduğu belliydi. Onun gibi kudretli birinin bu acı çeken ruhun etkisi altına girmesi nelere yol açabilirdi, bunu düşünmek istemiyordum. Ona doğru yaklaştım ve omzunun üstünden merakla baktım. Hayatıma girdiği andan beridir masadaki kadını ilk defa bu kadar berrak görüyordum. Ağacın kabuğu onun olduğu yerde saydamlaşmış, neredeyse pürüzsüz bir cama dönüşmüştü. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüştü, efkârlı gözleri büyük ve alımlıydı, geniş alnı ve hafif kemerli burnuyla kendine özgü, etkileyici bir güzelliği vardı. Gene de ona, daha doğrusu ruhuna dokunmadıkları sürece, yalnızca görüntüsü ile kimseyi büyüleyemezdi.

"Sanki yanı başımızda..." diye mırıldandım. "Bir adım atsa yanımıza gelecek gibi..."

"Ruhu bedeninden burada ayrılmış" dedi Rıfat Efendi. "Tam bu noktada can vermiş. Ruhunun bir kısmı öte diyara geçmiş, kalanı ağacın içine sıkışıp kalmış. Bu yüzden varlığı kayıkta veya masada olduğundan çok daha yoğun. Neredeyse dünyamızın kıyısında duruyor."

Elini ceketinin cebine soktu, üzerinde tuhaf şekiller çizilmiş, minik bir kese çıkardı.

"Doğru yerdeyiz, lakin doğru zamanda değiliz. Burada asırlarca hapis kalmış, bunu hissedebiliyorum. Öldüğü ana gidebiliriz, ama olanları dışarıdan seyretmemiz kâfi gelmez. Bir öykünün içine girmeden gerçekte olup biteni bilemezsin. Yaşananları bu kadının gözünden görmemiz, onun duygularını, düşüncelerini anlamamız gerek. Her öykü, onu yaşayanların zihninde farklılaşır. Ben çok uzun zamandır huzursuz ruhların hikâyelerini dinliyorum. Onları teselli edip öte diyara geçebilmelerini sağlıyorum. İnan bana, her seferinde aynı hikâyenin kaç değişik versiyonunu anlatıyorlar. Aynı cinayet, maktulün gözünden bakınca farklı bir öyküye dönüşüyor, katilin gözünden farklı, şahitlerin gözlerinden farklı... Terk eden kişi yaşananları başka anlatıyor, terk edilen ise bambaşka... İnsanlar içinde bulundukları her ana kendilerini katıyor, buna engel olamıyorlar. Duygularıyla, düşünceleriyle, o güne kadar biriktirdikleri yaraları ve korkularıyla, olayları algılama biçimleriyle, başlarından geçenleri binbir şekle sokuyorlar."

Derin bir soluk alıp başını bana doğru çevirdi, tam gözlerimin içine baktı. Söyleyeceği sözlerden emin olmaya çalışıyor gibiydi.

"Eğer buna cesaretin varsa, son adımı bensiz atman gerekecek. Onun ruhuyla arandaki bağ işimize yarayabilir. Kolay olmayacak, sabrın ve iraden sınanacak. Bunu senin yeri-

ne ben yapabilmek isterdim, ancak mümkün değil. Benim de gücümün sınırları var."

"Ne gerekiyorsa yaparım" dedim, kararlılıkla. Buraya kadar gelmişken sonuna dek gitmeye mecburdum. Şu an kendimi değer verdiği herkes tarafından terk edilen, istenmeyen biri olarak değil, ihtiyaç duyulan ve kaderi değiştirme kudreti olan biri gibi hissediyordum. Bu duygu bana çok iyi gelmişti.

Rıfat Efendi, keseden avucuna bir tutam toz döktü, yeşil renkli, sıradan bir baharatı andırıyordu. Elini yüzümün hizasına kaldırdı, tozu usulca yüzüme üfledi. Tenime değdiğinde ufak bir karıncalanma hissettim, fakat beklediğim gibi, daha tuhaf bir şey olmadı. Sonra dönüp kalanını ağacın yüzeyinden bize doğru bakan, ama muhtemelen bizi göremeyen kadına savurdu. Toz zerreleri ona doğru uçarken, ışıldadıklarını fark ettim. Birkaç saniye ne olacağını merak ederek bekledim. Ardından hafif bir baş dönmesi başladı. Birdenbire, sırtımdan biri itmiş gibi öne doğru bir adım attım, dengemi kaybedip dizlerimin üzerine düştüm.

"Bana neler oluyor?.." diye mırıldandım, yitip giden son gücümle. Sağ yanıma yıkılırken, her yer bir anda karardı.

Kısa bir süre zifiri karanlıkta kaldım. Ya da en azından, bana kısa sürmüş gibi geldi. Sonunda etraf yeniden aydınlandığında, gördüğüm manzara az öncekinden oldukça farklıydı.

Tam karşımda, Rıfat Efendi öne eğilmiş, dimdik bana bakıyordu. Arkasında elindeki baltayı deli gibi sağa sola savuran Davut ve onu sakinleştirmeye çalışan biçare kardeşi vardı. Yerde sağ yanına düşüp kalmış genç bir adam yatıyordu, o adam hiç kuşkusuz bendim. Kendimi dışarıdan görmek oldukça tuhaf bir histi. Kıpırdanmaya çalıştım, sanki bir tabutun içine sıkışmıştım, hareket edemedim. Gözlerimi çevirip bakınca, her yanımı saran ağaç kabuğunu fark ettim. Kulaklarımı örten uzun saçları hissettim.

Ağacın içindeydim. O kadının içindeydim. Dünyaya onun gözlerinden bakıyordum. Onun yaşadıklarını yaşıyordum.

Bir an yüreğimde bir panik büyüdü, burada sonsuza kadar sıkışıp kalmaktan korktum. Daha önce hiçbir şeyden böylesine korkmamıştım. Sonra kadının bu korkuyu ne kadar uzun süredir hissettiğini düşündüm, içimde ona karşı büyük bir şefkat yeşerdi. Aynı anda hem onun hissettiklerini hem de kendi hislerimi deneyimleyebiliyordum. Rıfat Efendi, keseden çıkardığı bir tutam yeşil tozu kadınla benim artık aynı olan yüzümüze üfledi. Çok geçmeden, kendi varlığımın tümüyle silindiğini, bütünüyle o kadına dönüştüğümü hissettim.

Ruh doktorumun er ya da geç beni geri getireceğine güvenmekten başka çarem yoktu.

15

Ağaçların arasında çıplak ayak koşuyorum, tabanlarımda sabah çiyi ile nemlenmiş toprağı, yere düşmüş kuru yaprakları ve dalları duyumsamak beni mutlu ediyor. Etrafımdaki cıvıltılı yaşamla bir bütün olduğumu hissediyorum, onların bir parçasıyım, gökyüzünde uçan kuşlar, yaprakların arasında gezinen börtü böcek, kuytularda saklanan vahşi hayvanlar kadar buraya aitim.

Üzerimde dizlerimin üzerinde biten yıpranmış bir elbise var, sık sık dallara takıldığı ya da kurtların pençelerine hedef olduğu için yer yer yırtılmış. Omzumda usta ellerden çıkmış bir yay ve okla dolu bir sadak taşıyorum. Sadağın üzerine irili ufaklı motifler işlenmiş. Bugün avlanmaya niyetim yok, karnım aç değil, köyden sipariş de almadım. Gene de orman tehlikelerle dolu, gözümü açık tutmam, her an karşıma çıkabilecek düşmanlara karşı tetikte olmam gerek.

Bana köyümde Dağkuşu derler. Bu civarın en gözü pek avcısıyım, okumla bir kaplanı el kadar göründüğü mesafeden gözünden vurabilirim. Köyümde bana saygı duyarlar, çoğunun benden ürktüğünü söylemek de yalan olmaz. Kimsesiz bir çocuk olarak büyürken, çok itilip kakıldım. Küçüklüğüme dair anılarım hep gözyaşlarıyla bezeli. Tam olarak ne zaman buna dur demeye karar verdim bilmiyorum. Ancak daha on dört yaşında, benimle uğraşan üç delikanlının burunlarını kırdığımı iyi hatırlıyorum. Onların şaşkın ve korku dolu ba-

kışları gücümü fark etmemi sağlamıştı. On beşimde, beni ormanda sıkıştırmaya çalışan azgın bir ihtiyarın bacak arasını bir taşla ezdim. On yedime vardığımda, köyde yiğitliğimle boy ölçüşecek, gözü pekliğimle yarışacak tek bir delikanlı bile yoktu. Ok atmada, at binmede, bıçak oyunlarında hep birinci gelirdim. Bir süre sonra beni bu yarışmalardan men ettiler. Diğer gençlerin cesaretini kırıyormuşum, öyle dediler.

Benden korkmaya başlamadan önce, bana hep çok güzel olduğumu söylerlerdi. Yaşlı ve bunamış bir babaannenin himayesinde yaşayan, anasız, babasız, körpe bir kızın başına bu topraklarda kötü şeyler gelebilir. Bunun farkına erken vardım. Kendimi koruyabilmek için gece gündüz çalıştım. Yiğitliğim ve yay germedeki ustalığım köyümün dışında bile bilinir oldu. Kabul etmeliyim, ailemin başına gelenler de bu konuda beni hırslandırıyordu. Hiçbir zaman babamın düştüğü acze düşmeyeceğime yemin etmiştim.

Ben daha altı yaşındayken gözlerimin önünde annemi eziyet çektire çektire öldürdüler. Babam kendi halinde bir çiftçiydi, kılıç tutmasını bile bilmezdi, onu korumaya gücü yetmedi. Bu acıyla delirip annemin cesedini kucakladı, onunla birlikte kendini azgın nehire attı. Annem köyümüzün Ak-kam'ıydı, dans ederek ruhunu bedeninden ayırabilirdi. Öte diyarlara gider, sınırda duran ruhlarını geri getirip hastaları iyileştirirdi. İblisleri topraklarımızdan uzak durmaya, bereket cinlerini tarlalarımıza nur yağdırmaya ikna ederdi. Onu hayal meyal hatırlıyorum. Kendinden geçerek dans etmesini, pelerin gibi havalanan uzun kızıl saçlarını seyretmeyi çok severdim. O zamanlar şamanlardan nefret eden, inandığımız şeyler yüzünden ölmemizi isteyen insanlar olduğunu bilmezdim.

Ailemin katledildiği günden beri, ormanda göçebe yaşıyoruz. Sürekli bir yerden diğerine gidiyoruz, hiçbir noktada uzun kalmıyoruz. Köyümüz inançlarını terk etmedi, ama korku en baskın duygumuz oldu. Daha küçük birer çocuk-

ken, büyüklerimizin içimize işlediği bir duygu bu. Sürekli tetikte olmayı, her çıtırtıda kaçmaya hazır olmayı, gölgelere saklanmayı öğretiyorlar bize. Civar köylerin bizim kanımızda yıkanmayı hayal eden, canavar ruhlu insanlarla dolu olduğunu anlatıyorlar.

Bu topraklara hükmeden Osmanlı valisi Ahmet Hamdi Paşa, bize dokunulmasını yasakladı. Diğer köylere rahatsızlık vermediğimiz sürece ormanda güvenle yaşayabiliyoruz. Hatta Paşa'nın sarayında bir şaman dostu olduğunu, ona kam ilminin sırlarını öğrettiğini söyleyenler bile var. Lakin bizi öldürmenin sevap olacağına inanan gözü dönmüş fanatikler bir gece yarısı kapımıza dayanırsa, askerler zamanında imdadımıza koşamaz. Bu nedenle hep tetikteyiz. Daima saklanıyoruz. Her daim gölgelerdeyiz.

Ama ben şimdi gün ışığının altında mutluluktan kanatlanmış, özgürce koşuyorum. Yüreğim yerinden fırlayacak gibi coşkulu atıyor. Gül yüzlü bir babayiğidin aşkıyla nefesim kesiliyor, gözlerim doluyor. Onu birkaç gün göremeyince dünyamın nasıl karardığını, birazdan onun kollarında olacağım için hissettiğim heyecanı tarif etmem zor. Onu seviyorum. Acıyla, korkuyla, yalnızlıkla hırpalanmış ruhuma bu sevginin sıcaklığı can suyu oluyor. Onsuz geçen her an, vücuduma saplanan kor ateşten bir çivi. Yokluğu kadar varlığı da beni yakıp kavuruyor.

Sık ağaçların arasından çıktığımda, etrafı rengârenk çiçeklerle bezeli küçük gölü görüyorum. Çölde bir vaha gibi, vahşi kurtlarla geyiklerin yan yana, huzurla su içebildikleri, efsunlu bir masal âlemi sanki. Doğa burada sükûnetini korumaya ant içmiş. Buraya kaç defa geldim bilmiyorum, ancak bir keresinde bile hayvanların birbirleriyle dalaştıklarına ya da avlandıklarına şahit olmadım. Muhtemelen bu yalnızca bir yanılsama, gene de bunun gerçek olduğuna inanmak hoşuma gidiyor.

Gölün kenarına geliyorum. Yeni açmış nergislerin yanına

diz çöküyorum, az ilerideki ceylan gibi eğilip avucumla su içiyorum. Ceylana yan gözle bakıyorum, ne kadar da zarif ve narin görünüyor. Aynı annem gibi... Annem o şatafatlı ayinler sırasında hayvanların hareketlerini taklit ederdi, kollarını bir kartal gibi çırpar, ayaklarıyla toprağı bir ayı gibi döver, öfkeli bir aslan gibi kükrerdi. Babaannem, bana onun ruhunun istediği hayvanın şekline bürünebildiğini anlatırdı, inanıp inanmamakta hep kararsız kalırdım. Şu an buna inanmak istiyorum. Ceylana annemmiş gibi sevgiyle, özlemle bakıyorum. Şu an onun gönlümdeki aşka şahit olmasını, neler hissettiğimi ona anlatabilmeyi ne çok isterdim. Acaba o ve babam da birbirlerini böylesine çok sevmişler miydi? Babamın annemin çektiği acıdan delirmesine, küçük kızını düşünemeyecek kadar gözünün dönmesine bakılırsa, sevmişlerdi.

Eskiden babama çok kızardım, ondan nefret edebilmek isterdim. Beni bu gaddar dünyada bir başıma bırakmasını affedemezdim. Ama yüreğime bu aşk ateşi düştükten beridir onu daha iyi anlayabiliyorum. Ben de şu an Basat'ım için dünyayı ateşe verebilirim. Onsuz kalmayı düşünmek, ruhuma vurulan bin kırbaçtan farksız. Suyun üzerinde yansıyan yüzüme bakıyorum, gözlerimi, burnumu, geniş alnımı güzel buluyorum. Bu güzellik seneler boyunca başıma dert oldu, beni erkeklerin arzularından, kadınların kıskançlığından korunmak zorunda bıraktı. Ancak şu an onu yârime sunacağım bir hazine gibi sahipleniyorum.

O sırada, ağaçların arasından gizlice izlendiğimi fark ediyorum. Hayatım boyunca bileylenmiş korunma duygum ipleri eline alıyor. Rüzgâr hızıyla dönüyorum, bir dizimi yere koyuyorum, yayıma sadaktan bir ok yerleştiriyorum. Yayın telini öylesine güçlü çekiyorum ki, ok iki ağacın gövdesini delip üçüncüsüne saplanmaya hazır. Tam o anda, kuytuluktan açıklığa gözümün nuru çıkıyor. Bir yarı tanrıyı andıran kusursuz yüzüyle, görkemli geniş omuzlarıyla, boz ayılarla gü-

reşmeye alışkın güçlü kollarıyla, her adımında sanki zelzele yaratarak bana doğru yürüyor. O benim Basat'ım. Aslanların büyüttüğü bu benzersiz cengâver bana ait. Bu düşünceyle baştan ayağa titriyorum. Yayı ve oku bir kenara fırlatıp ona doğru koşuyorum. Birkaç saniye sonra ayakta tek vücut oluyoruz, onu kollarımla öyle sıkı sarıyorum ki nefessiz kalıyor. Gene de gücüm tükenip onu bırakana kadar beni itmiyor, tutkumu hoş görüyor.

"Seni görememek çok zordu" diyorum yanaklarını okşayarak. Gözlerim gözlerinin engin sularında kayboluyor. "Bir daha gitme. Asla gitme. Ya da beni yanında götür. Sensizliğe bir kez daha katlanamam."

Elini saçlarımda gezdiriyor. Her zamanki gibi yanıt vermeden önce cümlelerini tartıyor. Bu içten pazarlıklı olduğu için değil, hayır, tam tersine, duygularını nasıl ifade edeceğini bilemediği, yanlış bir şey söylemekten korktuğu için. O da benim gibi anasız babasız büyümüş. Benden farkı, çocukluğunu vahşi bir hayvan gibi ormanda geçirmiş olması. Köylüler küçükken bir aslan sürüsüyle yaşadığına inanıyorlar. Bu yüzden adını Basat koymuşlar. Ne de olsa Korkut Ata'nın öyküleriyle büyüdük hepimiz, hayallerimiz düşleriyle boyandı. Bunu ona yalnızca bir defa sordum, anlatmakta zorlanınca üstelemedim. Geçmişine değil bugününe âşığım.

"Merak etme, bir çözüm buldum" diyor sakince. "Her zaman birlikte olabileceğiz. Bundan sonra hiç ayrılmayacağız."

"Keşke buna inanabilsem... Keşke denizlerden uzak durabileceğine aklım yatsa... Uzun süre karada kalırsan, susuz kalmış çiçekler gibi soluyorsun. Gözlerindeki ışık sönüyor, uğruna öleceğim dudakların gülmeyi unutuyor. Ben bu hallerine dayanamam. Seni o yolculuklardan alıkoyamam."

"Ben burada kalmayacağım, sen benimle geleceksin" diye ağız dolusu gülüyor. Böyle güldüğü zaman yüzünden güvercinler havalanıyor.

Ben bu sözlere mana vermeye çalışırken, yanaklarımı iki koca elinin arasına alıyor, dudaklarımı uzun uzun öpüyor. Artık zihnim, ruhum, yüreğim, her zerresiyle onun emrinde. Aşktan gözlerim kararıyor, her sözü benim için bir buyruğa dönüşüyor. Ne halkımın töresi umurumda şu an, ne de adımın lekelenmesi.

"Gelirim... Sen nereye gidersen ben de gelirim. Beni yanında iste, yeter..."

"Onlarla konuştum" diyor çocuksu bir masumiyetle. "Nasıl bir cengâver olduğunu, hiçbir şeyden korkmadığını anlattım. Seni gemiye almayı kabul ettiler. Yeniden denize açıldığımızda bizimle geleceksin. İstersen seni üzen bu topraklara hiç dönmeyiz. Seni mutsuz eden bu köye bir daha ayak basmazsın. Birlikte dünyayı dolaşırız, rüzgârın ve dalgaların çocukları oluruz."

Gözlerim onunkilere kenetlenmiş olsa da, ağaçların arasından çıkmaya başlayan diğer adamları fark ediyorum. Uzun, kısa, zayıf, şişman, bazılarının bir eli, bazılarının bir gözü noksan, hepsinin suratlarında sayısız kılıç, pençe, yumruk yarası olan, ruhları yüzlerinden daha kararmış adamlar bunlar. Basat'ın denize olan tutkusunu korsan gemilerinde bastırdığını biliyorum, ancak daha önce yol arkadaşlarını hiç görmemiştim. Onlar etrafımızı sararken binbir duyguyla sarsılmış zihnimi toplamaya çalışıyorum. Az önce bir kenara fırlattığım yayıma ve okuma bakıyorum, ulaşamayacağım kadar uzaktalar.

"Onları buraya neden getirdin?" diye fısıldıyorum, yüzümü Basat'ın yüzüne yaklaştırıp.

"Korkma, korkacak bir şey yok" diye gülüyor yine, ormanda bir başına büyümüş, insanoğlunun gaddarlığını ve sinsiliğini bilmeyen tertemiz ruhuyla.

"Onlar benim dostlarım. Birlikte Ceneviz korsanlarını tepeledik. İblisleri bu topraklardan kovaladık. Onlara canımı

bile emanet ederim. Buraya seninle tanışmaya geldiler. Sonra hep birlikte denize açılacağız."

Ruhları cehennemde dövülmüş yirmiden fazla adam, birden üzerimize çullanıyorlar. Basat önce ne olduğunu anlamıyor, arkadaşlarının onunla şakalaştığını sanıyor, durmalarını söylüyor ama durmuyorlar. İş ciddiye binince karşı koyuyor, kudretli yumruklarıyla dört beşini haşat ediyor, ama sonunda onu kıskıvrak bağlıyorlar. Yere yıkıp ağzına kirli bir paçavra tıkıyorlar. Ben de üçünün yüzünde beni ömür boyu hatırlatacak yaralar açıyorum, fakat bunun beyhude bir çaba olduğunu biliyorum. Sonunda beni de bağlayıp yârimin yanına çökertiyorlar.

Adamlar iki yana ayrılıp uzun boylu, diğerlerine nazaran iyi giyimli ve temiz suratlı bir ihtiyarın geçmesine izin veriyorlar. Ona gösterdikleri saygıya bakılırsa, geminin kaptanı olmalı. Basat'ı yukarıdan şöyle bir süzüyor, delikanlımı zapt eden urganları altı irikıyım korsan zor tutuyor. Basat'ın gözleri alev saçıyor, düştüğü tuzağı yeni anlamış, düş kırıklığına uğramış. Eline geçirse o ihtiyarın kafasını gövdesinden çıplak elleriyle ayırır. Fakat kaptan adamlarına itimat ediyor, yüzünde korkunun esamisi yok. Aslında suratında hiçbir duygudan eser yok, bu beni ürkütüyor.

Önüme dikilip beni dikkatle inceliyor. Sonra eğilip, gür bir sesle konuşuyor.

"Bu civarın en maharetli avcısı olduğun söyleniyor. Uçan kuşu gözünden vururmuşsun. Bir günlük mesafedeki geyiğin ayak seslerini işitirmişsin. Biz sizi gözlerken ruhun bile duymadı. Söylentiler mi abartılı, yoksa sevdan seni kör mü etti? Bu orman kaçkını çocuğa o kadar mı vurgunsun?"

Doğrulup derin bir nefes alıyor, yüzünde tuhaf bir tebessümle birkaç saniye gökyüzüne bakıyor. Sonra yeniden gözlerini bana deviriyor. Bu defa bakışları mızrak gibi, etimi delip geçiyor, canımı yakıyor. Bir anda muhlis bir ihtiyardan ürkütücü bir iblise dönüşüyor.

"Uzun zamandır buralarda demir atmamız boşuna değildi. Civardaki köyler, toprağın bereketini kaçıran, kadınları edepsizce dans eden uğursuz şamanları def etmemiz için bolca altın önerdi. Lakin ne zaman obanızı bulmak için ormana adam göndersem, elleri boş döndüler. Birileri peşinize düşer düşmez, sanki yer yarılıyor içine giriyorsunuz. Yalnızca insanlarınız değil, çadırlarınız, eşyalarınız, hayvanlarınız, her ne varsa... Geçenlerde tayfalar bu deli oğlanın bahsettiği kadını bana anlatınca, sen olduğunu hemen anladım. Şamanların ünlü avcısı Dağkuşu... Talih bizden yana dedim demesine, ama seni yakalamanın bu denli kolay olmasını beklemiyordum."

Reisin sözlerini duyan Basat, dizlerinden güç alıp birden ayağa fırlıyor. Onu halatlarla zapt etmeye çalışan altı adamı peşi sıra sürükleyerek ihtiyara doğru birkaç adım atıyor. Etraftaki dört korsan koşarak iplere sarılıyor, yirmi kolla onu yeniden toprağa yıkıyorlar. Düştüğü yerde yaralı bir aslan gibi inlemesi yüreğimi dağlıyor.

"Ne böğürüyorsun!" diye azarlıyor onu Reis. "Cidden bu kadını gemiye alacağımızı mı sandın! Seni büyüten hayvanlar kadar aklın yok. Bize borçlusun, seni aramıza kabul ettik, ganimetlerimizi paylaştık. Bugün borç ödeme günü!"

"Ne istiyorsun?" diyorum, alacağım cevabı bildiğim halde. Bu işkencenin bir an evvel son bulmasını diliyorum.

"Zor bir şey değil! Oban birdenbire nasıl ortadan kayboluyor, bana onu diyeceksin. Hangi deliğe saklanıyorlar? Sonra erkeğini koluna takıp buradan gidersin. Sözüm söz. Bir daha gözüme gözükmeyin yeter."

"Onları öldürecek misin?"

"Orası seni alakadar etmez."

"Yerlerini asla söylemem" diyorum, sahte bir özgüvenle. Bu adamların insanları konuşturmak için türlü yollar bildiklerine eminim. Er geç herkesin iradesi kırılır. Doğru yere vurman yeter.

Kaptan da bunu biliyor. Usulca kılıcını kınından çıkarıyor. Önce boynuma vuracakmış gibi havaya kaldırıyor, kılım bile kıpırdamıyor. Ardından hızla dönüyor, Basat'a doğru yürüyor, kılıcı sağ omzuna hızla indiriyor. Öpmeye kıyamadığım teninden göğe doğru bir kan sütunu yükseliyor. Ağzına tıkılmış paçavrayı acıyla ısırıyor, dudaklarından kan sızıyor. O kanadıkça gözümün gördüğü her şey kızıla boyanıyor, gökyüzü, toprak, ağaçlar kıpkızıl oluyor. Tüm gücümle çırpınıyorum, ama beni tutan güçlü kollardan kurtulamıyorum. "Yapma! Ona dokunma!" diye haykırıyorum avazım çıktığı kadar. "Yardım edin!" diye bağırıyorum ormana, utanç içinde. Bir mucize bekliyorum, ama olmuyor.

Kaptan, kılıcı Basat'ın yüzüne doğru uzatıyor. Sivri ucu bakmaya doyamadığım, kömür karası gözlerine değdi değecek.

"Vaktim yok" diyor, dehşet verici bir sakinlikle. "Şimdi söylemezsen sağ gözünü oyacağım. Yine söylemezsen sol gözünü... Hâlâ yetmezse kulaklarını keseceğim. Burnundan diline, daha doğrayacak çok şey var. Er ya da geç konuşacaksın. Hadi diyelim konuşmadım, ben gene de o köyü er geç bulacağım. Bu güzel suratı yok yere doğramayalım. Şimdi ötmen en iyisi."

Gözlerim yere iniyor, başım dönüyor. Basat'ın omzundan fışkıran kanın kokusu burnumu yakıyor. Bu adamın söylediği her şeyi eksiksiz yapacağını biliyorum. Onu incitmelerine izin veremem. Köyümü bugün olmasa da yarın bulacaklar, onlar olmasa da başkaları yapacak bunu, zihnimi bu düşünceyle doldurmaya çalışıyorum. İnsanlarımın bu topraklarda yaşaması mümkün değil. Kaderimiz çoktan yazılmış. Kaçışı olmayan bir sonu ertelemek için, sevdiğim adamın, bu masum çocuğun ıstırap çekmesine göz yumamam. Olacaklardan ben sorumlu değilim. Köyümün idam kararı verilmiş, farklı şeylere inanmamıza tahammül edemeyenler çoktan çekmiş ipimizi. Basat yok yere neden ölsün?

Tüm ruhum ve aklım onsuz kalamayacağımı haykırıyor. Ben onsuz yapamam.

Dudaklarım kendiliğinden aralanıyor. Dilim kendiliğinden harekete geçiyor. Sanki ben o an orada değilim, kendimi uzaktan, farklı bir bedenden seyrediyorum. Kaptana her şeyi anlatıyorum, ben anlattıkça o daha da fazlasını soruyor. İhanetimin yarasını derinleştirmek, vakti gelince kendimi daha fazla cezalandırabilmek için her geçen saniye artan bir coşkuyla konuşuyorum. Onlara ormanda ağaçların arasına gizlenmiş yeraltı mağaralarını anlatıyorum. Girişini nasıl bulabileceklerini söylüyorum. Mağaraların diğer çıkışlarının yerlerini tarif ediyorum. Nöbetçilerin nerelerde saklandıklarını, obamızı arayan birilerini gördüklerinde çadırların, eşyaların ve hayvanların göz açıp kapayıncaya kadar mağaralara nasıl taşındığını anlatıyorum.

Oraya doğru yola çıkıyoruz. Bizi vahşi birer hayvan gibi iplerle sürüklüyorlar. Kaptan, köyü bulduktan sonra, doğru söylediğimden emin olunca, gitmemize izin vereceğini söylüyor. Halbuki ben ölmek istiyorum. Halkıma ettiğim ihanetle yaşamaktan korkuyorum. Ona sadece Basat'ı azat etmesi için yalvarıyorum.

Bir an gözlerim sevdalımın gözleriyle buluşuyor. Orada onu kurtardığım için minnet ya da alışık olduğum gibi karasevda görmüyorum. Bilakis bana korsanlara baktığı kadar öfkeli bakıyor. Kanla kaplanmış kolunu umursamıyor, onu sımsıkı saran halatlara aldırmıyor, ölüme yürüyüp yürümediğini dert etmiyor. Ama belli ki bu iblislere boyun eğmiş olmam yüreğini dağlıyor.

Ne kadar zamandır yürüdüğümüzün farkında değilim. Yeraltı mağaralarının girişine geldiğimizde kaptanın yüzü mutluluktan ışıldıyor. Kılıçlarını çekiyor, baltalarını ellerine alıyor, meşaleler yakıyorlar. Bazılarının aklında sadece civar köylerden alacakları altın var, lakin pek çoğunun yüzü iba-

det edercesine huşuyla kaplı. Onlar için şamanların kanını dökmek kurban kesmekten farksız. Bu toprakları bizim günahkâr varlığımızdan temizleyerek yağmaladıkları gemileri, öldürdükleri insanları, ırzına geçtikleri kadınları affettireceklerine inanıyorlar.

Katliamın her saniyesine şahit oluyorum. Karınları deşilen çocukları görüyorum. Meşalelerle yakılan kadınları, kılıçlarla doğranan erkekleri. Bu insanların çoğu arkadaşım, bazıları arkadaştan da yakın bana. Babaannemin de o mağaralardan birinde can çekiştiğini tahmin ediyorum. Biçare çığlıklar, acı dolu haykırışlar, kulaklarıma çivi gibi batıyor, taş duvarlar kanla kaplanıyor. Hiç durmadan, "Er ya da geç bulacaklardı" diye tekrarlıyorum. "Benim suçum değil... Ben söylemesem de burayı bulacaklardı. Hiçbir şey değişmeyecekti. En azından Basat yaşayacak. O kurtulacak..."

Çok iyi tanıdığım, zamanında gönlümü verdiğim, görkemli bir nara duyuyorum. Dönüp bakıyorum, Basat sonunda ağzına tıkılan paçavrayı dişleriyle parçalamış, avazı çıktığınca bağırıyor. Gözleri sanki ateş saçan birer ejderha. Onu tutan adamların bazıları yağma coşkusuna kapılmış, sayıları azalmış, kalanların dikkatiyse katliamın şiddetinden dağılmış. Öyle bir silkiniyor ki dört bir yana savruluyorlar. Kurtulmasına sevinmek üzereyken, bana nefret dolu gözlerle baktığını görüyorum, bu bakış boğazımı demirden bir pençe gibi sıkıyor, nefesim kesiliyor.

"Beni neden kurtardın!" diye bağırıyor, ağlamaklı. "Neden ölmeme izin vermedin? Masumların kanını elime bulaştırdın! Kulaklarımı kesse, burnumu koparsa, daha mı çok canım yanardı! Güzelliğime mi kıyamadın! Ben bu vicdan azabıyla nasıl yaşarım?"

Bir an içim öfkeyle doluyor. Çektiğim eziyetler zihnimin üzerine kara bir perde örtüyor. Bu yükü tek başına taşımak istemiyorum. Bunu yapacak gücüm yok.

"Onlar senin arkadaşların!" diye haykırıyorum. "Onları bu topraklara sen getirdin! Dostlarının yaptıklarına bak! Sen de benim kadar suçlusun!"

Yere yıktığı adamlardan birinin kılıcını alıyor, kendi suratını alnından çenesine çaprazlama kesiyor. Onu efsunlanmış gibi, hiçbir şey düşünemeden ve hissedemeden seyrediyorum. Kanla kaplı yüzüyle cehennemden fırlamış bir iblis gibi korsanların arasına dalıyor. Kimini tutup duvara çalıyor, kiminin kolunu dişleriyle koparıyor, kiminin göğsünü kılıcıyla deşiyor. Vücuduna mızraklar sokuyorlar, baltalarla doğruyor, oklarla delik deşik ediyorlar, son defa dizlerinin üstüne çöktüğünde, bir insana değil ancak kâbuslarda görülebilecek bir zebaniye benziyor. Son nefesini vermeden evvel, dönüp bana bakıyor. Bu defa gözlerinde nefret yok, onun yerine derin bir hayal kırıklığı var.

Az önce beni tutan adamlar onun gazabından korkup kaçtıkları için iplerimden kurtulmam zor olmuyor. Yerdeki kılıçlardan birini alıyorum, önüme geleni tepeleyip kaptanı arıyorum. Hepsini öldüremem, katliamı durduramam, ama en azından onu yanımda cehenneme götürebilirim. Mağaraların girişinde, güvenli bir yerde, yanında iki adamıyla beklerken görüyorum. Beni fark edince soğukkanlı ifadesi kayboluyor, telaşla dışarı kaçıyor. Adamlarını aşmam sadece birkaç saniyemi alıyor, ardı sıra ormana çıkıyorum. Onu bir ağacın dibinde kıstırıyor, tek darbede canını alıyorum. O an sanki biri sırtımdan itmiş gibi dengemi kaybediyorum, ağaca sarılıp dizlerimin üstüne düşüyorum. Başımı çeviriyorum, biri belimin hemen üstüne, diğeri kaburga kemiklerimin arasına saplanmış iki oku görüyorum. Tuhaf şekilde acı duymuyorum.

Orada ölmeyi beklerken, etrafımda yabancı yüzler görüyorum. Dalların arasından çıkıyor, mağaralara doğru yalınkılıç koşuyorlar. Kıyafetleri, silahları tanıdık, bunlar Ahmet Hamdi Paşa'nın askerleri. Burada yaşanacak katliamı bir şekilde

haber almış olmalılar. İmdadımıza koşmuşlar. Ancak çok geç kaldılar. Mağaralardan artık çığlıklar yükselmiyor. Her yanı ölüm sessizliği kaplamış.

Ruhum bedenimi terk etmek üzereyken korkunç gerçekle yüzleşiyorum. Şayet ben yerini söylemeseydim, korsanlar obayı bu kadar çabuk bulamayacaktı. Askerler onlardan önce gelip halkımı koruyacaktı. Bu katliam kaçınılmaz değildi. Ben sebep oldum.

Bedenimden uzaklaşan ruhum çığlık çığlığa haykırıyor. Tüm varlığımla ağaca sarılıyorum, onu sımsıkı tutuyorum. Beni içine çeken ışıktan kapıya karşı koyuyorum. Geri dönmek istiyorum, yaptığım hatayı düzeltmeliyim. Bu acıyla yaşanamaz, bu acıyla ölünemez... Kendimi affettirmemin bir yolu olmalı.

Kendimi affetmemin bir yolu olmalı.

16

Gözlerimi ağır ağır açtım. Soğuk ve sert bir zeminde yattığımı, tepemde bana tanıdık gelen bir çatı olduğunu fark edince derin bir soluk aldım. Vücuduma her noktadan baskı yapan ağaç kabuğunu hissetmemek, özgürce hareket edebilmek içimi ferahlattı, eski kimliğime dönmek omuzlarımdan büyük bir yük aldı. Dağkuşu ile bütünleştiğim anlarda, onun çektiği acıların aynısını çekmiş, aynı korkuları ve pişmanlığı yaşamıştım. Katledilen insanların yüzleri, dehşete kapılmış çocukların çığlıkları zihnime kazınmıştı. Basat'ın gözlerindeki nefret, sanki ona âşık olan benmişim gibi kalbimi parçalamıştı. Elimi oynatabilmenin muazzam keyfiyle parmaklarımı saçlarımdan geçirdim, alnımı sıvazladım. Avucum terden sırılsıklam oldu. İki diyar arasına sıkışmak, orada sonsuza dek kalacağımı düşünmek dayanılmazdı. O ağacın içindeyken kendimi daha evvel hiç olmadığım kadar çaresiz hissetmiştim.

Başımdan geçenleri düşünürken, birdenbire bunun doğru olmadığını fark ettim. Sanki biri ruhuma ışık tuttu, ansızın bir aydınlanma yaşadım. Bir başkasının zihninde ve yüreğinde geçirdiğim tecrübe, belki de kendime dışarıdan bakabilme yeteneğimi artırmıştı. Hayır, benim de hayatımda çaresizliğin ruhuma o denli güçlü çöreklendiği anlar vardı. Dağkuşu'nun yaşadığı yıkıcı duyguları daha önce ben de tecrübe etmiştim. Annem bir daha dönmemek üzere gittiğinde, kardeş gibi gördüğüm ortaklarım beni kendi kurduğum şir-

ketten kovduğunda, her koşulda beni seveceğine inandığım karım evi terk ettiğinde, benzer bir karanlığa gömülmüştüm. Uzun zamandır neden benim gibi bazı insanların masada, kayıkta ya da ağaçta o kadının ruhunu görebildiklerini, diğerlerinin etrafta bir tuhaflık hissetseler bile onu bir türlü göremediklerini merak ediyordum. Rıfat Efendi, onunla aramızda bir bağ olduğunu söylerken acaba bunu mu kastediyordu? Ruhlarımız aynı çaresizlikle kavrulduğu için mi birbirimize kapılarımızı açıyor, teselliyi bir diğerimizde arıyorduk? Benim Basat'ım kapıdan çıkarken yüzüme hayal kırıklığıyla bakan karım mıydı, acısını unutamadığım ihanet, ortaklarımın beni gözden çıkarmaları mıydı? Konağın zengin sahibi bir sene boyunca hasta karısının çektiği acıları seyretmiş, kaçınılmaz ölümünü beklemişti. Oduncu Davut, aylarca yürüyememiş, o yatakta kötürüm kalmaktan korkarak sessizce ağlarken kim bilir kendisini ne kadar çaresiz hissetmişti. Belki Dağkuşu'na bağımlı olan o balıkçının da benzer yaşanmışlıkları vardı. Hikâyelerini onların gözünden seyretmeden, iç dünyalarına şahit olmadan, bunu bilmem mümkün değildi. Gene de bunları düşünürken, benim varlığımdan bile haberleri olmadıkları halde, onları bu dünyada kendime en yakın insanlar gibi duyumsadım.

Başımı çevirdim, yanımda bağdaş kurmuş Rıfat Efendi'ye baktım. O da yaptığımız zihinsel yolculuklardan bitkin düşmüştü, başını öne eğmiş, uyukluyordu. Elimi dizine koyup hafifçe sarstım. Huzurlu bir uykudan uyanmış gibi sakince, minik bir tebessümle gözlerini açtı.

"Hoş geldin" dedi kapıda duran bir misafirle konuşur gibi. "Ben de dönmeni bekliyordum. O kadının zihninde çok uzun kalman tehlikeli olurdu. Bu yüzden fazla gecikmeden çağırdım seni. Gene de ortaya çıkman uzun sürdü, biraz kaygılandım doğrusu."

"O kadar kaygılanmışa benzemiyorsun" dedim yarı şa-

ka yarı ciddi. Hafifçe doğrulup başımı iki elimin arasına aldım. Avuçlarımdaki terin kokusu burnuma doldu. "Beni oraya gönderirken çekeceğim acıları biliyordun, öyle değil mi?"

"Tahmin ediyordum. Ancak ıstırap çeken ruhlar iki diyar arasında sıkışır. Dünyaya bir insanın gözlerinden bakmak, onun acılarını da paylaşmak demektir. Bundan keyif aldığımı sanma, başka bir yol bilseydim onu denerdim. Bana ne gerekiyorsa yaparım demiştin. Umarım pişman olmamışsındır."

"Hayır" dedim içtenlikle. "Pişman değilim. Canım çok yandı, bunu hatırlıyorum, hem de ölmek isteyecek kadar. Ama çektiğim acılar şu an bana kötü bir düş gibi geliyor. Hatıralarsa capcanlı. Kadının başına ne geldiğini biliyorum. O ağaca nasıl sıkıştığını, kendini affedebilmesi için ne yapması gerektiğini... Bunu bilmek her şeye değer."

Başımı çevirip efsun ustasının gözlerine dimdik baktım. İçten bir merakla, alacağım yanıttan korkarak sordum.

"Asırlar önce yapılan bir hata düzeltilebilir mi? Zamanda geriye dönmek mümkün mü?"

"O kadının içindeyken sadece geçmişte olanları mı gördün? Yani bizim dünyamızda yaşananları... Başka bir şey görmedin mi, ölüler diyarına ait bir görüntü ya da bir anı?"

"Aslında gördüm" dedim, bunu o an hatırlayarak. Sanki rüyadayken gördüğüm bir başka rüyaydı, onun üzerinde düşündüğüm an görüntüler ve sesler zihnimde canlanmıştı.

"Yanımda cüce bir tepegözle, tuhaf bir mekânda yolculuk yapıyordum. Gulyabanilerin, cadıların, kayıp ruhların olduğu gerçeküstü bir yerdi. Oldukça ürkütücüydü, ama oradayken hiç korkmuyordum. Dışarı çıkmaya çalıştığımı anımsıyorum, bir kapı ya da bir anahtar arıyordum, sanki bulmak üzereydim. Bölük pörçük sahneler sadece... Birleştiremiyorum."

Zihnimi toplamaya çalıştım, tüm gücümle o rüya içindeki rüyaya odaklandım.

"Gözler Adası diye bir yer hakkında konuşuyorduk. O tepegöze oraya gitmemiz gerektiğini söyledim. Anahtarı buldum ya da bulmak üzereyim dedim. Aklımda kalan bunlar."

"Anlıyorum" diye başını salladı Rıfat Efendi. Yüzünde düşünceli, ama birkaç saniye evveline göre daha umutlu bir ifade vardı.

"Ne kadar güçlü bir kadın..." diye mırıldandı. "Çektiği onca eziyete rağmen pes etmiyor. Geri dönmenin yolunu arıyor. Onunla tanışabilmek isterdim. Muhtemelen iyi anlaşırdık."

Sessiz kalıp sözlerine devam etmesini bekledim. Yoğun bir kıskançlık hissettim, bir başkasının masadaki kadın hakkında bu şekilde konuşması içimde tuhaf, engel olamadığım bir öfke uyandırdı. Böyle hissetmekten korktuğum için bu duyguyu derinlere bastırdım. Henüz ondan tamamen kurtulamadığımı fark etmek ürkütücüydü.

"Bana o ağacın içinde gördüğün her şeyi anlat" dedi Rıfat Efendi, heyecanlı bir sesle. Onu tanıdığım günden beridir, soğukkanlılığını kaybetmeye en yakın olduğu andı belki de. "Tüm detayları bilmem lazım, sadece yaşadıklarını değil, hissettiklerini de. Ne tür bir pişmanlık içinde, geçmişte neyi değiştirirse huzura kavuşacak... Sonra ne yapacağımıza birlikte karar veririz."

Anlattım. Bütün o acıyı, pişmanlığı, vicdan azabını, kelimelere dönüşüp dudaklarımdan dışarı çıkarlarsa belki içimden atabilirim, zihnimden ve yüreğimden kazıyabilirim umuduyla ara vermeden, nefes almadan, hiçbir detayı atlamadan dakikalarca anlattım. Anlatırken sanki her şeyi yeni baştan yaşıyordum. Bir kez daha o tutulduğu sevdadan gözü kararmış kadın oluyor, onun gözlerinden Basat'a aşkla bakıyor, halkımın uğradığı katliamı içim parçalanarak seyrediyordum. Ayağa kalkıyor, yere oturuyor, göğsümü yumrukluyor, sadece sözlerimle değil, tüm bedenimle o anları yeni baştan yaşıyordum. Neye sebep olduğumun farkına varınca ruhu-

mu bedenimden söküp atmak istedim. Her ne pahasına olursa olsun, bu olanları değiştirmeliydim. Yaptığım hatayı düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım. Sözlerim tükendiğinde, bitkin bir halde dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerimden yaşlar boşandı.

Rıfat Efendi, elini omzuma koydu ve nazikçe seslendi.

"Hasan... Geçti artık. Yine yanıma dön. Onu orada bırak. Merak etme, bir çaresini bulacağız."

Kendime gelmem kolay olmadı. Sanki ruhumun bir parçası o ağacın içinde, kadınla birlikte kalmış gibi hissediyordum. Rıfat Efendi'nin bana uzattığı minik şişedeki kızıl sıvıyı içmeye yeltendim, efsun ustası birden elimi tutunca yanlış yaptığımı fark ettim.

"Sadece kokla. İyi gelecek."

İtiraz etmeden dediğini yaptım. Birkaç dakika sonra, onun anlatacaklarını dinleyebilecek kadar kendimi toplamıştım.

"Gözler Adası, ölüler âleminin en eski efsanelerinden biridir" dedi sakalını sıvazlayarak. Gözleri yeni bir keşif yapmış meraklı bir çocuğun gözleri gibi ışıldıyordu. "İki dünya arasında bir kapı olduğu söylenir. Şayet kayıp bir ruh oraya gitmeyi başarırsa ve kendi gerçekliğiyle yüzleşebilirse, çektiği vicdan azabının sebebi olan o kritik ana geri dönebilir. Bu defa doğru seçimler yaparsa huzura kavuşabilir."

"Geçmiş değişirse, gelecek de değişmez mi?" diye sordum. "Bu çok daha büyük bir karmaşaya yol açmaz mı?"

"Bizim bugün yaşadığımız gerçeklik değişmez. Aynı öykünün iki farklı sonu olur. Bölünen bir nehrin iki ayrı göle dökülmesi gibi. Her biri suyu taşıdıkları yerde yeni bir yaşam yeşertir. Mekân gibi zaman da kırılgandır Hasan. Ancak bunun için nadir bulunan bir irade gerekir."

Dönüp masaya baktı, dokunmadan okşar gibi elini üzerinde gezdirdi. Rıfat Efendi'yi tanıdığımdan beridir, gözlerinde ilk defa hayranlık diyebileceğim bir bakış görüyordum.

"Böyle bir yerin varlığını bazı kaynaklarda okumuştum, ama pek inandırıcı gelmemişti. Şayet gerçekten varsa, o yeri bulsa bulsa pes etmeyi bilmeyen bu yürekli kadın bulabilir."

"Yürekli olduğu kesin" dedim, yeniden onunla empati kurmaktan korkarak. "Ama sonuçta bütün bir köyün katledilmesine yol açmış. Savunmasız kadınların, minicik çocukların... Onu kurtarmak için daha fazla tehlikeye atılmaya değer mi, bundan emin değilim. Belki de hak ettiğini bulmuştur."

"Sadece onu kurtarmaya çalışmıyoruz" dedi sakince. "Gelecekte ona kapılacak olan diğer zavallı ruhları da kurtarmalıyız. Masayı şu an yakıp kül edebiliriz, buna bir engel yok. Ya da toprağın altına gömebiliriz. Ama o huzursuz ruh, er ya da geç yeniden ortaya çıkacaktır. Kendisine bağımlı kılacağı yeni insanlar bulacaktır. Bu karanlık döngüyü kırmamız gerek."

Bir an sustu, sonra bana dikkatle baktı. Bu bakışların yüreğimde ve zihnimde gizlenen her şeyi bir sünger gibi içine çektiğini hissettim.

"Hem hangimiz gerçekten masumuz ki? Kim hayatı boyunca hiç hata yapmadığını söyleyebilir? Sen onun hikâyesini gözlerinle görme şansı buldun, bu yüzden onu yargılayabiliyorsun. Senin öyküne başkalarının gözünden baksak, acaba bize ne anlatırlardı?"

Sessizce başımı salladım. Haklıydı, bu yaşananlara bir son vermek şarttı. Aslında Dağkuşu'na düşmanlık beslemiyordum, sadece onun kendisine duyduğu kızgınlığı sözcüklere dökmüştüm. Kadının duyguları hâlâ içimde geziniyordu, onlardan tümüyle uzaklaşamamıştım.

Rıfat Efendi, bana bakıp dostça tebessüm etti.

"Şu an sana imreniyorum. Yaşadıklarına ve yaşayacaklarına değil, lakin göreceklerine... Fazlasıyla uzun sürmüş hayatımda hayal bile edemeyeceğin şeylere şahit oldum. Ama

Gözler Adası'na senin yerine gidebilmek için ömrümün yarısını hiç düşünmeden verirdim."

"Gözler Adası'na mı gideceğim? Orası ölüler diyarında değil mi? Bunu nasıl yapacağım?"

"Merak etme, ölmen gerekmeyecek!" dedi, kocaman gülerek. Ardından okula yeni başlamış bir öğrenciye ders veren anlayışlı bir öğretmen edasıyla, bana tane tane şamanları anlattı. Özel bir ağaçtan yapılan, üzerlerine Kadim Güçler'in dilinde sözler işlenen davullarıyla iki âlem arasında nasıl kapılar açtıklarını, ruhlarını bedenlerinden ayırıp ölülerin dünyasında nasıl yolculuk yaptıklarını ve çok daha fazlasını. Sıradan şamanlar yalnızca kendi ruhlarını bedenlerinden soyabilirdi, ama kendisi bu ilimde çok daha derinleşmişti. Beni Dağkuşu'nun yanına kısa bir süreliğine gönderebilirdi. Aramızdaki bağ sayesinde, ruhum öte diyara geçtiğinde onun yakınlarında var olacaktım. Ona Gözler Adası'nda yardımcı olabilirsem, ruhunu huzura kavuşturmamız mümkün olabilirdi.

"Peki, nasıl geri döneceğim? Orada kaybolmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Davulu çalmaya hiç ara vermeyeceğim. Sesini takip etmen yetecek. Ama orada gördüklerinle başın dönmemeli, kendini kaybetmemelisin. Her ne yaparsan yap, kulağın daima davulda olmalı. Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım bunu yaşayarak öğreneceğim" dedim sakince. İçimde beni şaşırtan, sanki her şeye göğüs germeme yetecek bir özgüven vardı.

"Artık dönmemiz gerek" dedi, elimden tutup kalkmama yardım ederken. "Bu yolculuğa zihinlerimizde yarattığımız bir odada çıkamazsın. Bedenine ihtiyacımız var."

Bana işaret ettiği duvara baktığımda, buraya gelirken geçtiğimize benzeyen ışıktan bir kapı gördüm. Onun ardından kapıya doğru yürürken, dönüp son bir defa sevgili masama bakmamak için kendimi zor tuttum.

Rıfat Efendi, evine döndüğümüzde beni kısa bir süre odada yalnız bıraktı. Geri geldiğinde, elinde bana anlattığı şaman davullarına benzeyen, yıpranmış bir davul vardı.

"Bir insanın ruhuna ancak onun gerçek öyküsünü bilirsen dokunabilirsin" dedi. "Yoksa tek dokunabildiğin bir et parçası olur. O masada sıkışan bu kadının ruhu. Eti ya da kemiği değil. Bu yüzden öyküsünü bilmek, senin elindeki en büyük güç olacak. Senden tek bir isteğim var. Orada her ne olursa olsun, gözlerini dört aç. Etrafındaki her şeye keşfetme arzusuyla yanıp tutuşan küçük bir çocuk gibi bak. Döndüğün zaman bana gördüğün her şeyi anlatmanı isteyeceğim. Tarih boyunca çok az insana nasip olmuş bir an yaşamak üzeresin."

Efsun ustası, davulu tuhaf bir tempoda çalmaya başladı. Hemen önümde ayakta duruyordu, bense yere bağdaş kurmuş oturuyordum. Çok geçmeden, beni saran havanın hafiflemeye başladığını hissettim. Rıfat Efendi kendinden geçmiş gibi titriyor ve kesik çığlıklar atıyordu, davulu çalan eli vücudunun bir parçası değilmişçesine kendiliğinden hareket ediyordu. Bir kartal gibi kanat çırpıyor, bir kaplan edasıyla kükrüyor, bir atın görkemiyle şaha kalkıyordu. Sanki doğa tüm kudretiyle içine dolmuş, ona yaptığı ayinde yardım ediyordu. Başka koşullarda seyretmeye doyamayacağım, muhteşem bir dans gösterisi izliyordum.

Birkaç dakika sonra, onu ve kendimi başka bir açıdan, birkaç metre yüksekten görmeye başladım. Bedenim hâlâ masanın dibinde bağdaş kurmuş oturuyordu, başım öne düşmüştü, uyukluyor gibiydim. Kolumu kaldırıp yüzüme yaklaştırdım, tamamen saydamdı, arkasını rahatça görebiliyordum. Garipti ama hiç korkmuyordum, her şey bana son derece normal geliyordu. Daha önce defalarca ruhsal yolculuk yapmış gibi rahattım. Bir metre kadar uzağımda, şekli kara deliği andıran, fakat hayal edebileceğim tüm renklere boyanmış bir geçit belirdi, havada usul usul dönüyordu. Rüzgâra kapılmış

bir yaprak gibi ona doğru süzüldüm ve içine girdim. Kısa bir süre her yer zifiri karanlıktı, sonra yeniden etrafımı seçebilmeye başladım. Tüm bunlar olurken davulun sesi hep kulağımın dibinde çalınıyor gibiydi. Artık bildiğim dünyada olmadığımı anladığım zaman bile seste azalma olmadı.

Aydınlığa çıkınca, parlak ışık yüzünden gözlerim kamaştı. Gözkapaklarımı açmadan, birkaç dakika olduğum yerde bekledim. Sonra ilk fark ettiğim, ayaklarımın altındaki beyaz kumlar oldu, her iki yanımda uçsuz bucaksız bir sahil uzanıyordu. Karşımda sakin bir deniz vardı, su o kadar berraktı ki altında yüzen renkli balıklar, minik taşlar ve denizanaları camdan bir akvaryuma bakıyormuşum gibi net görünüyordu. Gözlerimi ufka yöneltince, oradaki manzaranın bambaşka olduğunu ayırt ettim. Uzakta, bir insanın yüzemeyeceği mesafede, korkunç bir fırtına kopuyordu. Gökyüzü o noktada karanlık bulutlarla kaplıydı, sesi buraya ulaşmayan şimşekler karanlığı bıçak gibi yırtıyordu. Her biri bir uçak gemisini tek lokmada yutabilecek büyüklükte dalgalar vardı. Her nasılsa, oradaki kıyamet kıyıya hiç yansımıyordu, birkaç adım ötemde deniz durgun ve huzurluydu.

Rıfat Efendi'nin, bu adaya ulaşmanın neredeyse imkânsız olduğunu söylediğini anımsadım. Bu görkemli fırtına, muhtemelen buraya gelmek isteyen davetsiz misafirleri uzakta tutmaya yarıyordu.

Usulca arkama döndüm ve orada beni bekleyen manzaraya baktım. İlkin ne gördüğümü tam anlayamadım, daha doğrusu, zihnimin gördüğüm şeyin gerçek olduğunu kabullenmesi biraz zaman aldı.

Daha önce yaşadığım her şeyi, hatta Rıfat Efendi'yi bile sıradanlaştıran, düşlerimin ötesinde bir sahneyle karşı karşıyaydım. Ağaçların gövdelerinde, irili ufaklı tüm kayalarda, ayağımın altındaki toprakta binlerce göz vardı ve hepsi bana bakıyordu. Bazıları insan boyundaydı, içlerinde kendi yansı-

mamı görebiliyordum, bazıları tırnağım kadardı. Her renkten ve her şekilden göz vardı, çekik, yuvarlak, kısık, pörtlek, akla ne gelirse. Beni baştan ayağa süzüyorlardı, kimi kaşlarını çatıyor, kimi düşmanca bakıyor, kimi de şefkatle izliyordu.

Şayet geri dönebilirsem, tanıştığımız günden beridir ilk defa benim Rıfat Efendi'yi hayrete düşürebilecek olmam, yüzüme bir tebessüm kondurdu.

17

"Yolun sonuna geldik mi, sevgili?" diye sordu Mustak, meraklı bir sesle. Kocaman gözü fıldır fıldır dönüyor, etrafta geçide ya da kapıya benzer bir yer görmeye çalışıyordu. Ses tonundan veya yüzündeki ifadeden ne hissettiğini anlamak mümkün değildi. Karmaşık duygular içinde olduğu belliydi. Belki son anda başarısız olmaktan korkuyordu, belki de bu zorlu mücadeleyi kazanmak üzere oldukları için mutluydu. Ağırlığını önce bir ayağına sonra öteki ayağına veriyor, heyecandan yerinde duramıyordu.

Dağkuşu, minik yol arkadaşına bakarken, yaşayanların dünyasında onun kadar sadık bir dostu olup olmadığını merak etti. Bunca zamandır kendisini bir defa olsun yüzüstü bırakmamıştı. Geri dönüp yaptığı hataları düzeltmeye mecburdu, ama onu ve paylaştıklarını özleyecekti.

"Az kaldı" diye yanıt verdi usulca. "Telaş etme, biz kapıya gitmeyeceğiz, o bize gelecek. Uzun süreceğini sanmam. Yalnızca biraz beklememiz gerek."

Boynuna asılı kolyenin kuş şeklindeki taşını avucuna aldı, sımsıkı tuttu. Havanın serinliğine rağmen taşın kendine has bir sıcaklığı vardı. Teninde kuşun sivri gagasını, sert ve keskin kanat uçlarını hissetti. Gözlerini kapadı, zor duyulan bir fısıltıyla "Bana gel" dedi.

Taş parlamaya başlayınca, genç kadının parmaklarından dışarı sarı renkte ışık huzmeleri taştı. Avucunun içinde san-

ki bir ateş yanıyordu, canı çok acıyordu, gene de yumruğunu açmadı.

Buraya gelene kadar katlandıklarına nazaran, bu onun için bir sinek ısırığından farksızdı.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Çok geçmeden yüzüne bir ışıltı yayıldı, elini kaldırıp bulutların arasında belli belirsiz görünen siyah bir noktayı işaret etti.

"İşe orada, geliyor! Sen benden daha iyi görürsün. Tarif et, neye benziyor?"

Mustak, keskin gözüyle kadının gösterdiği yere dikkatle baktı. İlk başta o da sadece hareket eden, minik bir nokta gördü. Semaya düşmüş kara bir leke gibiydi. Ancak nokta çok hızlıydı ve onlara doğru yaklaşıyordu. Yaklaştıkça büyüyor, tanıdığı bir şekle bürünüyordu.

"Bir kuşa benziyor" dedi gözünü kısarak. "Çok geniş kanatları var. Sıradan bir kuş değil, hayır, bu bir kartal. Mustak artık görebiliyor, bu dev bir kartal. Başı karla kaplı gibi beyaz, altın renkli gagası ışıl ışıl. Hâlâ avucum kadar görünüyor, ama öyle uzakta ki, kanatları bir göl genişliğinde olmalı."

Minik yaratık birden paniğe kapıldı. Yumruklarını sıkarak bağırmaya başladı.

"Kadim Güçler aşkına, çok hızlı yaklaşıyor! Kaçalım sevgili, hemen kaçalım, az sonra burada olur! Bu canavar her neyse bizi bir lokmada yer. Dişinin kovuğuna bile sığmayız!"

Dağkuşu, telaşla ağaçların arasına koşmaya hazırlanan ufaklığı omuzlarından yakalayıp durdurdu. Neşeyle gülerek, "Korkma, Mustak" dedi. "Onu ben çağırdım. Bize zararı dokunmaz. Kapı nerede deyip duruyordun. İşte sonunda geliyor. Bizi adaya o götürecek."

Dev kartal, birkaç dakika sonra tüm görkemiyle başlarının üstünden geçti. Gerçekten de sırtında bir köy taşıyabilecek kadar büyüktü. Kanatları bir düzine gemiyi rahatlıkla örtebilirdi. Yükseklerde uçmasına rağmen, yarattığı rüzgâr

genç kadını birkaç adım geriletti, tepegözü sırtüstü yere düşürdü. Havada bir tur attıktan sonra, tam karşılarına gürültüyle kondu. Yerden kaldırdığı toz toprak etrafa bir sis bulutu gibi yayıldı.

Dağkuşu, ikisini de bir hamlede yutabilecek devasa hayvanın karşısında hiçbir kaygı hissetmeden, dimdik durdu. Anahtar boynunda asılı olduğu sürece, ondan korkması gerekmediğini biliyordu. Bu konuda Gulyabani'ye güveniyordu. Tepegözün kalkıp arkasına saklandığını, bacaklarının arasından ürkek gözlerle kartala baktığını fark etti.

Birdenbire zihninde müthiş bir ses uğuldadı. O kadar güçlüydü ki neredeyse onu yere yıkacaktı. Kartalın gagası açılmamıştı, lakin konuşanın o olduğunu tüm yüreğiyle hissetti.

"ANAHTARIN SAHİBİNE SELAM OLSUN. BENİM ADIM SRENAH. FARKLI DİYARLARDA FARKLI İSİMLERLE BİLİNİRİM. BANA ZÜMRÜDÜ ANKA DİYEN DE OLDU, BİLGE KARTAL DİYEN DE. MERKÜT, SİRENK, KAKNUS, SİMURG, GÖKLERİN KRALI, FANİLER BUGÜNE KADAR BANA PEK ÇOK TUMTURAKLI İSİM TAKTI. HAKKIMDA TÜRLÜ ÖYKÜLER, TÜRLÜ EFSANELER UYDURDULAR. BAZILARI GERÇEK HİKÂYEMİN YAKININDAN BİLE GEÇMİYORDU. HİÇBİR CANLININ GİTMEDİĞİ KADAR UZAKLARA KANAT ÇIRPTIM. TARİHTEKİ EN CESUR RUHLARIN DOSTLUĞUNU TATTIM. ASIRLAR BOYUNCA KADİM GÜÇLER'İN SIRLARINA BEKÇİLİK YAPTIM. LAKİN SENİN İÇİN SADECE BİR KAPIYIM. GÖZLERİN ADASI'NA GİTMEK Mİ İSTİYORSUN? SENİ ORAYA GÖTÜRÜRÜM. ORADA GÖRECEKLERİNE DAYANIP DAYANAMAMAK SANA KALMIŞ."

Dağkuşu, zihnindeki yankılanma dinene kadar tek bir söz söyleyemedi. Sanki dışarı çıkmaya çalışan biri kafasının duvarlarına içeriden çekiçle vuruyordu. Sonunda sessizliğe kavuştuğunda, karşısında tüm görkemiyle duran bu muazzam yaratığa biraz korku, biraz hayranlık, çokça da merakla baktı.

"Evet, oraya gitmek istiyorum" dedi saygılı bir ifadeyle. "Gözlerin Adası'nda beni her ne bekliyorsa, onunla yüzleşmeye razıyım."

"Evet, Mustak da razı" dedi tepegöz. Genç kadının bacaklarının arasından kafasını uzatmış cesur görünmeye çalışırken, aslında dev kartalın gagasını açmaması için durmadan dua ediyordu.

Srenah, gözlerini minik yaratığa indirdi, onu kısa bir süre süzüp sonra yeniden kadına baktı.

"ANAHTARIN SAHİBİ, YANINA BİR YOLDAŞ İSTİYOR MU? O İSTERSE TEPEGÖZ GELEBİLİR. LAKİN ADAYA GİDEN HERKESİ ZORLU BİR SINAV BEKLER. O DA BU SINAVDAN MUAF TUTULMAYACAK."

Dağkuşu, tepegözün başını şefkatle okşayıp tebessüm etti. Onu burada bırakırsa kendisini asla affetmeyeceğini biliyordu. Sadık yoldaşının gözünde, görmeyi beklediği cevabı okudu. Fanilerin dünyasına geçene kadar birlikte yürüyecekler, o son kutlu anı beraber yaşayacaklardı.

"Dağkuşu nereye, Mustak oraya" dedi usulca. Tepegöz bunu başıyla onayladı.

"SEÇİM YAPILDI. SÖZ VERİLDİ. GERİ ALINAMAZ. ÜSTÜME ÇIKIN, KENDİNİZE BİR YER BULUN. YOLA ÇIKIYORUZ."

Bilge Kartal, üç direkli bir kalyon güvertesinden daha geniş kanadını sakince aşağı uzattı. Dağkuşu ve tepegöz, kalın ve sert tüylere tutunarak güç bela kanadın üst kısmına tırmandılar. Kuşun sırtında kendilerine güvende olacakları bir yer bulup çöktüler. Genç kadın, kuşağını çözüp bıçağıyla ikiye böldü, parçalarıyla kendisini ve sadık yol arkadaşını gür çimenleri andıran tüylere sıkıca bağladı. Bulutların üzerinde uçarken denize düşmek istemiyordu.

Srenah, onlar hazır olana kadar kıpırdamadan bekledi. Sonra ileriye doğru üç dört adım attı, kanatlarını birkaç defa çırptı. Yerden büyük bir toz bulutu kaldırarak havalandı.

Pençeleri tam topraktan koptuğu an üzerine atlayan, onun cüssesine göre bir böcekten farksız olan yaratığı fark etmedi. Davetsiz misafir, kartalın tüylerinin arasına bir kene gibi yapışıp gözden kayboldu.

Dev kuş o kadar hızlı uçuyordu ki, çok geçmeden altlarındaki orman manzarası değişti, Dağkuşu'nun gözlerini uçsuz bucaksız, dalgalı bir denizin oynak maviliği doldurdu. Tüylerin arasından zorlukla görüyordu, ama ileride birbirine yapışmış, kapkara fırtına bulutlarını seçebiliyordu. Dört bir yana yıldırımlar düşüyor, o bölgede sanki kıyamet kopuyordu. O yöne doğru uçuyor olmaları ürkütücüydü. Bilge Kartal'ın ne yaptığını bildiğine inanmaktan başka seçeneği yoktu.

Aşağıya baktığında, denizde minik bir nokta gördü, yaklaştıkça bu nokta derme çatma bir sala dönüştü. Bu mesafeden üzerindeki kişinin insan mı harnan mı yoksa başka bir ırktan mı olduğu anlaşılmıyordu. Erkek ya da kadın olduğunu da kesin söyleyemezdi. Azgın dalgalara karşı koyabildiğine göre oldukça kuvvetli olmalıydı. Gözlerin Adası'na ulaşmaya çalıştığı belliydi, ama ilerideki fırtınayı nasıl aşacağı meçhuldü. Onu daha iyi görmeye çalışırken dondu kaldı, zira salın az ötesinde deniz birdenbire yarıldı. Suların içinden çıkan inanılmaz boyutta bir ahtapot kolu, yükseldiği hızda inerek çaresiz kurbanını bir sinek gibi ezdi. Deniz yeniden durulduğunda, ortada saldan veya sahibinden eser kalmamıştı.

"BU YİRMİ İKİNCİ DENEYİŞİ" dedi Srenah. Kartalın sesi zihninde öncekiler kadar güçlü yankılansa da, Dağkuşu buna alışmaya başladığını hissetti.

"HİÇ VAZGEÇMİYOR. PES ETMİYOR. HER DEFASINDA YENİDEN DENİYOR. GÖZLERİN ADASI MÜHÜRLÜDÜR. DENİZ KİMSEYE GEÇİT VERMEZ. NE ÜSTÜNDEN NE DE İÇİNDEN GİDEBİLİRSİN. GENE DE ONA SAYGI DUYUYORUM. BANA GEÇMİŞTE TANIDIĞIM BAZI DOSTLARI HATIRLATIYOR. ONLAR DA ASLA PES ETMEZDİ. DOĞRU OLANI YAPMAK İÇİN

GÜÇLERİNİN SON DAMLASINA KADAR SAVAŞIRLARDI. KİM BİLİR, BELKİ BİR GÜN KADİM GÜÇLER BU ADAMA DA ANAHTARI BAHŞEDER. BELKİ BİR GÜN, ONUN DA HİKÂYESİ ANLATILIR."

Dağkuşu, kartalın bir kanat çırpışıyla çok gerilerde kalan noktaya, o adamı ve saldan kalanları görebilme umuduyla son bir defa baktı. Lakin hiçbir iz yoktu. Onun suda çırpınarak boğulmasını, ölüler diyarına ilk geldiği güne dönmesini, bir kez daha var oluş amacını aramasını, bulduğu zaman tekrar yola koyulmasını, bitmek bilmeyen bu döngüyü aynı kendisi gibi azimle tekrarlamasını hayal etti. Bunları düşünürken birden kendini çok yorgun hissetti. Şayet bu defa da başaramazsa, peşindeki ruhyiyene teslim olmak o an hiç de kötü bir seçenek gibi görünmedi. Aynı yolculuğu bir kez daha yapmak, aynı çileleri yeniden çekmek istemiyordu. Ardından gözlerinin önüne mağarada katledilen masum insanlar, acıyla ve çaresizlikle inleyen yaralılar, çocuklarının cesetlerini kucaklamış anneler ve babalar geldi. Zihninden geçen düşünceler yüzünden utandı. Geri dönüp onları kurtarmak zorundaydı. Geçen sefer her ne hata yaptıysa, bunu keşfedip olanları önlemeye mecburdu. Ne kadar gerekiyorsa o kadar deneyecekti.

Bilge Kartal, şimşeklerle aydınlanan fırtınaya girmek üzereyken, önlerinde bir duvar misali uzanan kara bulutlar sanki karşı konulmaz bir rüzgârla itilmiş gibi iki yana açıldılar. Dağkuşu, bu olağanüstü olayı hayranlıkla seyrederken, bunun Srenah'a tanınmış bir ayrıcalık olduğunu anladı. Kartal gerçekten de bir anahtar gibi kapıyı açıyor, önlerinden çekilen bulutların arasında fırtınayı neredeyse hiç hissetmeden uçabiliyorlardı.

Çok geçmeden yıkıcı rüzgârı, gök gürültülerini, karanlığı arkalarında bırakıp sakin ve ışıltılı bir semaya çıktılar. Güneş olabildiğine parlaktı, hava ne sıcak ne de soğuktu, deniz

ise sütlimandı. Aşağıda enteresan bitkilerle ve ağaçlarla kaplı, minik bir ada görünüyordu.

"Kadim Güçler aşkına..." diye haykırdı Mustak. Minik ellerini tek gözünün üzerinde siper yaptı, aşağıya tüm dikkatiyle baktı.

"Sen de gördün mü sevgili? Bunu sen de gördün mü?!"

Dağkuşu, şu an onunla aynı şeyleri görebilmek için dünyaları verirdi, ancak bunun için birkaç dakika daha beklemesi gerekti. Yeterince yaklaştıklarında, o da aşağıdaki manzara yüzünden tepegöz gibi baştan ayağa sarsıldı.

Adadaki tüm bitkilerin, ağaçların, kayaların hatta yaprakların üzerinde binlerce irili ufaklı göz vardı, bazıları inanılmaz büyüklükteydi. Hep beraber yukarıya bakıyor, sanki onları ölçüp biçiyorlardı. Ruhlarının her noktasını inceliyor, kendilerine bile söylemekten korktukları sırlarını arıyorlardı. Üzerlerine dikilmiş bu kadar çok göz, ikisini de ürpertti. Büyük bir kalabalığın önünde çırılçıplak kalmış gibi hissettiler.

Bilge Kartal, üzerinde gözlerin olmadığı tek yere, uzun ve yumuşak sahile sakince kondu. Pençelerinin üzerine oturdu, kanatlarını yere indirdi.

"YARIN SABAHA KADAR BURADA BEKLEYECEĞİM. ADAYA GELDİĞİNİZE PİŞMAN OLURSANIZ, KORKARSANIZ YA DA GÜCÜNÜZ TÜKENİRSE, DİLEDİĞİNİZ AN VAZGEÇEBİLİRSİNİZ. BUNU İÇİNİZDEN SÖYLEMENİZ YETERLİ, BEN DUYARIM. GELİP SİZİ ALIR, ANAKARAYA GERİ GÖTÜRÜRÜM. LAKİN ANAHTAR TEK KULLANIMLIK. PES EDERSENİZ, BİR DAHA BURAYA GELEMEZSİNİZ. EN AZINDAN YENİ BİR DÖNGÜYE KADAR. ŞİMDİ GİDİN. KENDİ GERÇEKLİĞİNİZLE YÜZLEŞİN."

Adada tatlı bir meltem esiyordu, ağaçların dalları ve her yanı sarmış çalılar huzurla sallanıyordu. Onlar sallanırken, üzerlerindeki gözler ara ara kırpılıyor, ama asla kapalı kalmıyordu. Dağkuşu, ilkin kendini, sonra da tepegözü çözdü, ku-

şak parçalarını belki lazım olur diye omzundaki küçük keseye koydu. Bir an yayını eline almayı düşündü, ardından böyle büyülü bir yerde okların pek de işine yaramayacağına karar verdi. Kartalın kanadından bir tepeden iner gibi dikkatle ve acele etmeden indiler. Ayaklarının altındaki beyaz kum sıcaktı ama yakıcı değildi. Tepegöz çıplak ayaklarıyla kumu eşeledi, eğilip bir avuç aldı, parmaklarının arasından akmalarını seyretti.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum, sadık dostum. Abra'nın zihnime nakşettiği harita, Gulyabani'nin yaşadığı kalede son buldu. Bilge Kartal benim için ne kadar beklenmedikse, burası da o kadar gizemli. Tek aklıma gelen, dümdüz yürümek. Diğer uca ulaşınca yönümüzü değiştirip aramaya devam ederiz. Yukarıdan gördüğüm kadarıyla, ada pek büyük değil. Yeterince dolaşırsak mutlaka o geçidi buluruz."

"Peki, tam olarak ne arıyoruz? Geçit neye benziyor?"

Dağkuşu, tepegözün başını bir çocukmuş gibi okşadı, sesinin cesur çıkmasına çalıştı.

"Bulunca anlayacağız."

"Bu gözler beni ürkütüyor" dedi minik yaratık alçak sesle. Sanki onu duymalarından çekiniyordu.

"Beni de öyle. Onları görmemeye çalış. Kolay olmayacak, biliyorum, ama buna mecburuz. Çok zorlanırsan arkamdan yürü, sadece bana bakmayı dene. Buraya kadar geldik, bunun üstesinden de birlikte geleceğiz."

Mustak, genç kadının onlara bakan binlerce göze doğru temkinli fakat tereddütsüz adımlarla yürümesini bir süre tedirginlikle seyretti. Ardından peşinden koşup yetişti, onunla birlikte ağaçların arasına girdi.

İkisi de Gözler Adası'nın en çılgın hayallerini bile aşan manzarasıyla efsunlandıkları için, yüz adım ötelerinde denizden çıkan karaltıyı fark etmemişlerdi.

Yol boyunca dev kartalın tüylerinin arasında saklanan

Celbegen, adaya varmalarına az bir mesafe kala kendisini denize bırakmıştı. Bu noktadan sonra suların tehlikeli olmadığını tahmin ediyordu. Güçlü kollarıyla kıyıya yüzmesi zor olmamış, sudan çıkmak için avının uzaklaşmasını beklemişti. Buraya gelebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu, muhtemelen Gözler Adası'nı görebilen ilk ruhyiyen olmuştu. Ancak içindeki coşkunun asıl sebebi, yakında genç kadının ruhunun onu yiyebileceği kıvama gelecek olmasıydı. Bunca çileyi çektiği yolun sonuna vardığını, var oluş amacına ulaştığını sandığı anda, önüne dikilecek ve buradan gitmesine engel olacaktı. Böyle bir hayal kırıklığı onda kalan son ışıltıyı da söndürecekti. Ruhu tamamen çürüyecek, sindirilmeye hazır hale gelecekti.

Bir zamanlar mutlu olduğunu anımsıyordu.

İçinden bir ses, bu kadının ruhuna sahip olduğu zaman, o çok özlediği duyguyu son bir defa olsun hissedebileceğini haykırıyordu.

18

“Buradan daha önce geçmiş miydik?” diye sordu Dağkuşu. “Emin olamıyorum, galiba geçmiştik. Bu defa sola mı gitsek?”

Ellerini dizlerinin üstüne koydu, etrafına bakarak bir seçim yapmaya çalıştı. Ağaçların sık dalları yüzünden gün ışığı toprağa ancak ince huzmeler halinde ulaşıyordu. Bu loş ormanda, her yaptığını dikkatle izleyen yüzlerce göz ruhunu bunaltırken, kafasını toplamakta zorlanıyordu.

“Bilmiyorum sevgili, bana her yer aynı görünüyor. Sen yürü, ben peşinden gelirim.”

“Bir iz bırakmamız lazım” dedi genç kadın. “Böyle bir yere varamayacağız. Çember çizmediğimizden emin olmamız gerek.”

Mustak’ın ayağının dibindeki iki ufak taşı aldı, görkemli bir ağacın yanında duran büyükçe bir kayanın üzerine bıraktı. Kayanın üstündeki bazıları badem diğerleri yusyuvarlak gözler öfkeyle baktılar. Rahatsız olmuşa benziyorlardı.

“Kafamı bozmayın!” diye bağırdı onlara. Onu duyamayacaklarını tahmin ediyordu, gene de kendine hâkim olamıyordu.

“İçimden her birinizi tek tek oymak geliyor! Bunu yapmadığıma şükredin.”

Kendisine endişeyle bakan tepegöze, “Sola gidiyoruz” dedi. “Her yüz adımda bir yeni bir işaret koyacağım. Belki o zaman bu labirentten çıkış yolunu buluruz. Zaman daralıyor, hızlı olmalıyız.”

Orman çok sessizdi. Bu sessizlik Dağkuşu'nu tedirgin ediyordu. Burada sürekli yaşayan birilerinin olmadığını tahmin ediyordu, adayı çevreleyen fırtınanın kuşları uzak tutması da normaldi. Ağaçların ve taşların tuhaflığına rağmen, ayaklarının altındaki toprak oldukça sıradandı, en azından buraya has böcekler görse, onların seslerini duysa, yaşadığı anın gerçekliğinden daha fazla emin olabilirdi. Halbuki şu an bir düşün içinde yürüyor gibiydi.

"Hava soğuyor" diyen Mustak, elleriyle kollarını sıvazladı.

"Gece oluyor, soğuması normal."

"Azıcık dinlenelim mi sevgili? Ayaklarım acımaya başladı."

"Biraz daha dayan, mızmızlık etme."

Mustak derin bir iç çekince, Dağkuşu her zamankinden daha sert, sinirli bir sesle söylendi.

"Yakında mola veririz. Hava kararınca durmak zorunda kalacağız zaten. Seni yanımda getirdiğime pişman etme."

Tepegözün sürekli sızlanması canını sıkmaya başlamıştı. Aslında buradaki her şey, hatta havanın nefes almayı zorlaştıran tuhaf yoğunluğu bile canını sıkıyordu. Sanki sinsice hazırlanmış bir tuzağa düşmüştü, sonsuza kadar bu ağaçların arasında beyhude dolaşacakmış gibi hissediyordu.

"Tamam" dedi Mustak, uysalca. Genç kadına kırgın baktı, onun bunu fark etmediğini, hatta neredeyse oradaki varlığının bile farkında olmadığını hissedince içini hüzün kapladı.

Ne kadar yürüdüklerini ikisi de bilmiyordu, zaman kavramını yitirmişlerdi, ama tepegözün artık dayanacak hali kalmamıştı. Gene de dostunun peşinden sadakatle yürüyordu. Tabanlarının altı kanasa bile onu yarı yolda bırakmayacaktı. Tam dizlerinin üzerine düşeceği anda, yanından geçtikleri bir kaya dikkatini çekti. Gözünü kırpıştırarak baktı, ne gördüğünden emin olunca baştan ayağa titredi.

"Dağkuşu! Şuna bak!"

Genç kadın, kendisini yavaşlattığı için onu azarlamak üze-

re hiddetle döndü. Onu bakışlarıyla lime lime eden, kınayan, yargılayan, aşağılayan, sorgulayan gözlerden duyduğu bunaltıyı, minik yaratığa kusmak üzereydi. Ancak Mustak'ın eliyle işaret ettiği yere bakınca, olduğu yerde dondu kaldı.

Görkemli bir ağacın yanında, büyükçe bir kayanın üstünde, oraya insan eliyle konulduğu belli olan iki ufak taş duruyordu.

"Dümdüz yürüdüğümüzü sanıyordum" dedi sesinin titremesine engel olamadan. "Çember çizmediğimizden emindim! Nasıl başladığımız yere dönmüş olabiliriz?"

"Dinlenmemiz lazım sevgili" dedi tepegöz, zor duyulan bir sesle. Yeniden azar işitmekten korkuyordu. "Biraz uyursa, Mustak belki daha iyi düşünür. Belki bir çözüm yolu bulur. Böyle gücümüzü tüketiyoruz."

Dağkuşu bu defa itiraz etmedi. Bu sefer yenilgiyi kabul etmişti. Orman onlara galebe çalmıştı. Olduğu yere çöktü, başını ellerinin arasına aldı. Birkaç dakika öylece durdu. Sonra yorgun gözlerini onu kaygıyla seyreden tepegöze dikti.

"Seni de buraya, bu bilinmezin içine sürükledim. Beni affet. Ne umdum bilmiyorum. Bu kadar çile çektikten, o kadar engeli aştıktan sonra, kapılar önümde açılıverecek mi sandım? Kadim Güçler'in şefkatli olduğunu mu? Öyle olmadıklarını defalarca gösterdiler."

Boynundaki kolyenin kartal şeklinde taşını sıvazladı. Artık ışık saçmıyordu, bir defa kullanıldıktan sonra sıradan bir taşa dönüşmüştü.

"Dönmek istersen sana kızmam. Asla gönül koymam. Dileğin buysa, içinden söyle bunu. Srenah gelip seni alsın. Şimdi uyursak, belki sabaha kadar uyanamayız. Bilge Kartal gittikten sonra, bu cehennemde benimle sonsuza kadar hapis kalırsın. Seçimini yap."

"Ben seçimimi tanıştığımız gün yaptım" diye kocaman güldü Mustak. "Sen nereye, ben oraya. Merak etme sevgili, bu-

nu da atlatacağız. Buraya gelene kadar neleri aştık, bunun da üstesinden geliriz."

"Ama başarırsak, ben fanilerin dünyasına döneceğim" dedi Dağkuşu. Sesi alçaldı, dinginleşti. "Sense burada, bu dayanılmaz bakışların altında yalnız kalacaksın. Kartal olmadan dönemezsin. Bu senin için düşlediğim son değil. Srenah gitmeden önce mutlaka onu çağırmalısın. Bunu kendin için olmasa bile benim için yapmalısın."

Derin bir soluk aldı, minik yaratığa sevgiyle baktı.

"Geldiğim yerde sevdiğim insanları hayal kırıklığına uğrattım. Onların acı çekmelerine engel olamadım. Bu yüzden ruhumun yarısı orada kaldı. Şimdi de ruhumun yarısı burada kalmasın. Seni bu adada tek başına bırakarak evime dönemem. Beni gerçekten seviyorsan gitmelisin."

Mustak'ın dudakları itiraz etmek için aralandı, sonra sessiz kaldı. Gözünü kaçırıp uzaklara baktı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi, ama içinde pek çok farklı duygunun çatıştığı belliydi. Ayağının ucuyla toprağı eşeledi. Sonunda şefkatle, "Sen biraz uyu sevgili" dedi. Bohçasından bir çakmaktaşı çıkardı. "Gün batarken nöbeti değişiriz. Ben de fazla uyumam, azıcık dinleneyim yeter. Bir meşale yakarım, gece aramaya devam ederiz. Bilge Kartal gün ışıyana kadar bekleyeceğini söyledi. Son ana değin pes etmeyeceğim."

Dağkuşu olduğu yere kıvrılıp gözlerini kapadı. Toprakta ona aşina gelen bir koku vardı, sanki bu diyara ait olduğu kadar yaşayanların dünyasına da aitti. Avucunu toprağın üstünde okşar gibi gezdirdi. Çoğu gece olduğu gibi dehşet verici kâbuslar göreceğinden korkuyordu, fakat o kadar yorgundu ki tek bir rüya görmeden deliksiz bir uyku çekti. Gözlerini açtığında, yere saplanmış, ucu alev alev yanan bir ağaç dalının saçtığı ışığı gördü. Dalın tepesine birkaç paçavra sarılmıştı.

Tepegöz ateşin altında bağdaş kurmuş, genç kadını sarsıyor ve heyecanla sesleniyordu.

"Uyan sevgili, uyan! Buldum! Gözlerini buldum!"

"Neler diyorsun? Hangi gözleri..."

"Seninkileri, sevgili! Seninkileri... Mustak artık biliyor! Onları gördüğüm an her şey aydınlandı. Onca vakit beyhude gezmişiz! Boş yere bir kapı aramışız! Haydi, kalk, benimle gel."

Dağkuşu, yorgun bedenini kalkmaya zorladı, minik yaratığın sözlerine bir anlam vermeye çalışarak peşi sıra yürüdü. Uzun zaman sonra ilk defa ne yapılacağına karar vermesi gereken, takip edilen kişi olmamak rahatlatıcıydı. Gece olunca hava soğumuştu, ürperen kollarını titreyerek ovuşturdu. Tepegöz, alçak dalların altından rahatça geçiyordu, onun ise bu dalları kâh iterek kâh kırarak yol açması gerekiyordu. Kırdığı dalların yerine anında yenilerinin çıktığını fark etmişti, bu onu pek şaşırtmamıştı. Burada mahsur kalıp deliren birileri tüm ormanı yaksa, Kadim Güçler'in diyar kapısı elbette yok olup gitmeyecekti.

Birkaç yüz adım ilerledikten sonra, ormanın içinde nispeten açık bir alana ulaştılar. Dağkuşu, o noktaya adım attığı anda, gerçekten de aradıkları yere geldiklerini tüm kalbiyle hissetti. Karşısında yükselen devasa ağaç ona öylesine aşina geliyordu ki, sanki hayatının büyük bir bölümü o ağacın gölgesinin altında geçmişti. Göğe yükselen dalların arasında, yüzlerce minik gözün tam ortasında, diğerlerinden çok daha büyük bir çift ela göz vardı. Onları gördüğü an, kendi gözleri olduğunu anladı. Bunu zihniyle bilmekten çok yüreğiyle hissetti.

"Yanılmadım, değil mi?" diye çocuk gibi güldü Mustak. "Nasıl yanılabilirim! Ben o gözlerin içinde defalarca kaybolup gittim..."

Genç kadın, hiçbir şey düşünemeden efsunlanmış gibi oraya doğru yürüdü. Tam karşılarında durup dimdik içlerine baktı. İlk birkaç saniye, gözlerin içinde yalnızca yansımasını gördü. Üstü başı yırtılmış, kolları ve bacakları yaralarla dolu, zihni bulanık, yorgun bir kadındı gördüğü. Gene de bu ka-

dında hâlâ onu ayakta tutan yıkılmaz bir irade vardı. Ardından etrafındaki her şey yok oldu, dört bir yan karanlığa gömüldü, tüm kâinat ondan ve ağaçtan ibaret kaldı. O gözlerin içinde kendi gerçekliğini akıp giden sahneler halinde seyretmeye başladı.

Aynı anda Mustak, ağacın dibinde boy vermiş bir filizde, kendisine çok tanıdık gelen, tek başına duran büyük bir göz gördü. Ona doğru merakla eğildi. O da sevdiğinin yanı başında büyülenmiş gibi dondu kaldı, kendi yaşam öyküsünü seyre daldı.

Orada öylece ne kadar durdular, ikisi de bunun ayrımında değildi. Dağkuşu, sonunda bilinci yerine geldiğinde, dizlerinin üstüne çöküp gözyaşlarına boğuldu. Artık biliyordu. Nasıl öldüğünü, ölmeden önce yaptığı seçimi, bu seçimin nelere mal olduğunu, ölüler âleminde niye bir türlü huzur bulamadığını tüm detaylarıyla hatırlamıştı. O mağarada katledilen masum insanlar, çaresiz çocuklar, evlatlarının başında kan ağlayan anneler sanki çevresine toplanmış, gözlerini üzerine dikmiş, ona nefretle bakıyordu. Bu adada onun attığı her adımı öfkeyle, sorgulayarak, yargılayarak izleyen gözler, o ihanet ettiği insanlara aitti. Yaşananları hatırlayana dek, halkını korumaya çalışırken öldüğüne, onları kurtarmayı başaramadığı için kayıp bir ruha dönüştüğüne inanıyordu. Başlarına gelen felakette oynadığı gerçek rolü öğrenmek içini lavla doldurmuştu.

Gene de sonunda ayağa kalkmayı ve karşısındaki gözlere bir kez daha bakmayı başardı. Bunu yapabildiğinde, ölüler âleminde yaşadığı her şeyin, çektiği tüm çilelerin ve aşmayı başardığı bütün engellerin, kendisini bu ana hazırlamak için olduğunu hissetti. Kadim Güçler, kendi gerçekliğiyle yüzleşebilecek kadar metanet ve sabır kazanmasını istemiş olmalıydı. Daha evvel, onların şefkatli olmadıklarını söylediği için kendisini suçlu hissetti. Yolun başındaki Dağkuşu, az önce gördüklerini görse, öğrendiklerini öğrense, yıkıldığı yerde

kalakalırdı. Ama o şu an ne yapması gerektiğini biliyordu ve bunu yapabilecek gücü vardı.

Genç kadın zihninden bunları geçirdiği anda, karşısındaki ağacın ortasında bir geçit açılmaya başladı. Önce avuç içi kadardı, sonra usulca genişledi. Her geçen saniye biraz daha büyüyordu, çok geçmeden içine bir insanın sığabileceği boyuta ulaşacaktı. Sadık dostu tepegözle vedalaşmak için başını çevirdi. O sırada birkaç adım arkasında, dimdik duran devasa yaratığı fark etti. Hızla döndü, onun dehşet verici yüzüne, keskin pençelerine, avuçlarındaki yapışkan vantuzlara korkuyla baktı. O burada ne arıyordu? Onu nasıl bulmuştu? Buraya kadar gelmişken, yolunun kesileceğini ve her şeye sil baştan başlayacağını düşünmek, ruhunu bin parçaya böldü.

Celbegen, yalnızca bir adım uzağında duran kadına tuhaf bir dinginlikle bakıyordu. Bu adaya onun ruhunu içine çekme tutkusuyla gelmişti. Bunun için çok uzun zamandır bekliyordu. Kadının ruhu şu an tam arzuladığı kıvama gelmişti. Tam kazandığını sandığı anda kendisini karşısında görmenin, o geçide hiçbir zaman giremeyeceğini düşünmenin yarattığı hayal kırıklığı, ruhunda kalan son ışıltıyı da söndürmüştü. İçini onunla doldurmak, bir zamanlar yaşadığını hatırladığı o mutluluğu son bir defa olsun hissetmesini sağlayacaktı. Bunu bütün varlığıyla duyumsuyordu. Gene de ileri atılmadı. Olduğu yerde durdu ve bekledi. Artık neden onu bu kadar çok istediğini bildiği kadına aşkla baktı.

"Dağkuşu..." dedi, duyanların kulağına dehşet saçan hırıltılı sesiyle. "Benim, Basat."

Az önce avına doğru sinsice yaklaşırken, ağacın üzerinde, kadının gözlerinin hemen üstünde, yaşarken yüzünü süsleyen kendi kömür karası gözlerini görmüştü. Onların içine baktığı an, o da diğerleri gibi tüm yaşadıklarını hatırlamıştı. Ölülerin diyarına nasıl geldiğini, yüreğindeki acı ve öfkenin onu günbegün nasıl bir ruhyiyene çevirdiğini, bitmek bilme-

yen açlığının sonsuz bir tutkuyla sevdiği Dağkuşu'na duyduğu özlemden kaynaklandığını, bu yüzden başka hiçbir ruhla doyamadığını, her şeyi biliyordu artık. İçindeki karanlık, kollarını uzatıp vantuzlarını kadının yumuşak tenine yapıştırması, onu son zerresine kadar içine çekmesi, ona sonsuza kadar sahip olması için çığlıklar atıyor, zihninde fırtınalar koparıyordu ancak çelikten dövülmüş iradesiyle buna karşı koyuyordu. Gitmesine izin verecekti. Her ikisi için de en iyisi buydu. Gitmeli ve hatasını düzeltmeliydi. Ruhlarının kurtulması için başka bir yol yoktu.

Dağkuşu, Basat'ın ismini duyunca neler olduğunu anladı. Sevdiğinin güzeller güzeli yüzünün, her zaman hayranlıkla seyrettiği bedeninin neye dönüştüğünü görmek, buna kendisinin sebep olduğunu bilmek onu bir kez daha yıktı. Karşısında tüm görkemi ve dehşetiyle dikilen ruhyiyene doğru birkaç adım attı. Uzanıp onun korkutucu suratını ellerinin arasına almak, başını okşayıp teselli etmek, kulağına pişmanlığını fısıldamak istedi. Ancak geçit artık yeterince genişti ve şimdi gitmezse bir daha gidebilir miydi, bunu bilmiyordu.

O andan sonra yaşananlar, gözleri açıkken gördükleri bir düş gibi beklenmedik ve aniydi.

Genç kadın, ağacın içine girmek üzere dönmüştü ki, sağ baldırında keskin bir acı hissetti. Dengesini kaybedip bir dizinin üstüne düştü, başını eğip baktığında bacağından fışkıran kızıl kanı gördü. Hayret, korku, çaresizlik, merak, ıstırap ve daha pek çok duygu, dayanılmaz bir bulamaç halinde ruhuna çöktü. Mustak, bir çırpıda sırtına tırmandı, minik bacaklarını boğazına sardı, elinde parlayan kanlı hançeri havaya kaldırdı.

"Beni affet sevgili!" diye haykırdı tepegöz, kendinden geçmiş bir halde. Sesi titriyordu, neredeyse ağlayacaktı. "Gitmene izin veremem! Bu diyarda sensiz kalamam. O gözde kendi perişanlığımı gördüm, sen gelmeden önce nasıl olduğumu, senden sonra nasıl olacağımı... Seninleyken unuttuğum çare-

sizliğimi, yalnızlığımı... Buna bir daha katlanamam. Yolculuklarımız olmadan, anlamsız bir var oluşla yetinemem. Seni öldürmüyorum sevgili, aşkımla yeniden doğuruyorum. Gözlerini bir kez daha açtığında, yine birbirimizi bulacağız. Her defasında olduğu gibi! Mustak sonsuza dek yanında olacak. Sana söz veriyorum!"

Basat az önce öğrendiği gerçeklerle ve içinde yaşadığı bölünmeyle allak bullak olmuş, olduğu yerde donup kalmıştı. İleri atılırsa vantuzları tepegözü mü hedeflerdi, yoksa Dağkuşu'nu mu, bundan emin değildi. Ona bu kadar yaklaşırsa açlığı iradesine galebe çalabilirdi. Sevdiği kadını sonsuza dek içindeki karanlığa hapsetmektense, tepegözün darbesiyle her şeye yeniden başlamasını yeğlerdi.

O sırada, ağaçların arasından üçünün de ilk defa gördüğü tuhaf giyimli bir adam çıktı. Sanki uzun zamandır oradaydı, onları gözlüyor, doğru zamanı kolluyordu. Bir kaplan gibi tepegözün üstüne atıldı, bıçağı tutan bileğini sıkıca yakaladı. Minik yaratığı belinden kavrayıp tüm gücüyle ruhyiyene doğru fırlattı. Tepegöz o kadar şaşırmıştı ki, hiç karşı koyamadı.

Basat, Mustak kendisine doğru uçarken, bir anda yeniden ölüler âlemine korku saçan dehşetengiz Celbegen'e dönüştü. Vantuzları cüce tepegözü havada yakaladı, bir çırpıda içine çekti. Onun varlığına anlam katma ihtiyacı, taşımaktan yorulduğu korkuları, Dağkuşu'na karşı beslediği aşkın duygular içini titretti.

"Merak etme küçüğüm" dedi, damarlarında dolaşan yeni ruhu keyifle sindirirken. "Bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

Tuhaf giyimli adam, genç kadının koluna girdi ve onu özenle ayağa kaldırdı. Beline sarılıp ağaca doğru yürümesine yardım etti. Dağkuşu, ne bacağındaki acıya aldırdı ne de tepegözün yüreğinde açtığı yaraya. Tüm zihni o kapıdan geçmeye ve her şeyi düzeltmeye odaklanmıştı. Mustak'a öfkelenmekten çok, onun için üzülmüştü. Bağımlılığa dönüşen bir

sevginin insana neler yaptırabildiğini yaşarken bizzat deneyimlemişti. Tepegözün yaptığı, kendi işlediği suçun yanında masum bir zayıflıktı ona göre. Minik yaratığı her zaman sadık bir dost olarak hatırlayacaktı.

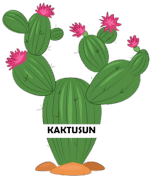
Tam ağacın içine girecekken, başını çevirip onu kurtaran yabancıya baktı. Onunla daha önce karşılaşmadığına emindi, ama yüzü fazlasıyla tanıdık geliyordu. Kendisine bakışındaki sevgi ve şefkat yüreğini ısıttı. Elini adamın yanağına koydu, ona dokunduğu zaman teni de çok aşina geldi.

"Her kimsen... Teşekkürler" dedi usulca.

Adam, gözlerini gözlerinden ayırmadan gülümsedi. Onu sırtından nazikçe geçide itti. Genç kadın tümüyle içeri girdikten sonra, ağaçtaki yarık birdenbire kapandı, sanki hiç var olmamıştı.

Tuhaf giyimli yabancı, çöküp kaldığı yerde hâlâ içindeki fırtınayla boğuşan ruhyiyene dostça baktı, geldiği gibi hızla ormanın içine daldı. Birkaç saniye sonra yaprakların ve dalların gölgelerine karışıp o da gözden kayboldu.

19

“Sence başardılar mı?” diye sordum tedirgin bir sesle, “Dağkuşu ve Basat... Geçmişi değiştirdiler mi?”

Bir kez daha zihnimdeki hayali odamın içindeydik. Kendimi bir rüya âleminden diğerine yolculuk yapmış gibi hissediyordum. Yorgundum. Rıfat Efendi, şaman davulunu ve cüppesini evinde bırakmıştı. Üzerine mükemmel oturan siyah bir takım elbise giymişti, çok şık görünüyordu. Olanca heybetiyle yanıma yürüdü, elini masanın birkaç karış üzerinde tutarak, ahşap yüzeyine dokunmadan gezdirdi.

“Geçmişi değiştiremezler. Olan oldu, yaşanan yaşandı. Ama gerçekliğin farklı bir düzleminde, kendileri için yeni bir gelecek yaratabilirler. Ruhlarının huzura kavuştuğu bir gelecek.”

Yüzünde şefkatli bir gülümseme belirdi. Elini sakince masanın tablasına koydu. Buraya geldiğimiz andan beridir ona ilk kez değiyordu.

“Artık burada değil. Muhtemelen başarmış. En azından sıkıştığı yerden kurtulmuş. Bu masa artık sadece dört ayaklı, ahşap bir dekorasyon malzemesi. Hâlâ göze hoş görünüyor, ama işte o kadar... Ruh olmayınca anlam nasıl da yitiyor.”

Masaya olan tüm ilgisi kaybolmuş gibi uzaklaştı ve dimdik bana baktı.

“Sen nasılsın? Ruhun geri gelene kadar bir saate yakın davul çaldım. Ölüler diyarında zaman çok daha hızlı akar, orada

kim bilir kaç gün geçirdin. Döndüğünden beri bakışların değişti, halin tavrın bir başka. Gözler Adası'nda neler yaşadın?"

Yere oturdum, dizlerimi kollarımla sardım. Tam karşıma bağdaş kurup anlayışlı bir ifadeyle bekledi. Anlatabilmek için gücümü toplamaya çalıştığımın farkındaydı. Yeniden yaşayanların dünyasında gözlerimi açtığımda, ona çok merak ettiği Gözler Adası'nı, kayaların, ağaçların, dalların üzerinden attığım her adımı takip eden binlerce gözü, Dağkuşu'nu, Basat'ı ve tepegözü anlatmıştım. Ancak onları bulmadan evvel yaşadıklarımı hiç konuşmamıştık.

"Adaya ayak bastığımda, etrafımdaki sayısız gözde okuduğum duygular beni şaşırttı. Bazıları bana öfkeliydi, bazıları şefkatle bakıyordu, kimi gözde dostluk kimisinde küçümseme görüyordum. Neden bu tuhaf gözlerin benim hakkımda iyi ya da kötü hisleri vardı, bunu anlayamıyordum. Zaman geçtikçe bazıları bana çok aşina gelmeye başladı. Sonunda fark ettim ki, onlar bugüne kadar hayatıma değmiş ölü ya da diri bütün insanların gözleriydi. Çocukluk arkadaşlarımdan akrabalarıma, okul arkadaşlarımdan sevgililerime herkes oradaydı. Aramızda her ne geçtiyse, onlarda her ne iz bıraktıysam, bana o duygularla bakıyorlardı. Bunun ayırdına varınca, bir süreliğine adaya neden geldiğimi unuttum, büyük bir merakla ortaklarımın ve karımın gözlerini aramaya başladım. Bana bakışlarında aşağılama, düşmanlık, nefret olmasını bekliyordum, gene de onları son bir defa görmeyi çok istiyordum. Çok geçmeden aradığımı buldum, sanki bir mıknatıs gibi beni kendilerine çekmişlerdi. Ne var ki o gözlerde okuduğum duygular beklediğimden çok farklıydı. Bana hayal kırıklığıyla, hüzünle, çaresizlikle, bitkinlikle bakıyorlardı. Onlara yaklaştım ve içlerinde yansımamı gördüm. İşte o zaman kendi çıplak gerçekliğimle yüzleştim. Tüm kararları kendim vermeye, ipleri elimde tutmaya olan takıntım yüzünden beni seven insanları nasıl yıp-

rattığımı, hayatlarını nasıl çekilmez hale getirdiğimi bütün netliğiyle seyrettim.

Birlikte kurduğumuz markayı yanlış kararlarımla batma noktasına getirmeme karşın ortaklarım son ana kadar beni şirkette tutmak için çabalamışlardı. İşimi kaybettikten sonra çekilmez bir insana dönüştüğüm, sürekli sudan sebeplerle kavga çıkardığım halde, karım evliliğimizi kurtarmak için gücünün son damlasına kadar savaşmıştı. Yaşananları onların gözünden seyrettikçe, beni terk ettikleri için onları nasıl da haksız yere suçladığımı fark ettim. Onların yerinde olsaydım, ben muhtemelen daha erken pes ederdim. Bu gerçeği görünce, yok olmak istedim, Dağkuşu gibi kayıp bir ruha dönüşmek, yakıcı hatıraları zihnimin derinliklerine gömmek... Ancak çok geçmeden, o gözlerde tüm acı veren duyguların arasında, bütün hatalarıma rağmen hâlâ beni sevdiklerine ve iyi olmamı istediklerine dair bir ışık fark ettim. Bu ışık ruhumu aydınlattı, beni gittikçe daha derinlerine indiğim karanlık çukurdan çıkardı. Oraya neden geldiğimi hatırladım, masadaki kadının bana ihtiyacı olduğunu, ona yardım edebilecek tek kişinin ben olduğumu anımsadım. Onu aramaya devam ederken, birdenbire büyük bir ağacın üzerinde bir çift devasa göz gördüm."

Rıfat Efendi, beni sessizce, ona hayatın sırrını anlatıyormuşum gibi dikkatle dinliyordu. Yalnızca birinin beni böyle dinlemesi bile ruhuma çok iyi geliyordu. Başımı duvara çevirdim, o duvarın çok ötesinde, gerçekliği şu an bana muğlak gelen uzak bir âlemde, o ağacın önünde diz çökmüş bir adamı seyrediyordum.

"Onları görür görmez kime ait olduklarını anladım. Efsunlanmış gibi o yöne yürüdüm. Bacaklarım beni daha fazla taşıyamadı, yere çöküp kaldım. Beni terk ettiği günden beridir ilk defa annemin gözlerine baktım. Bana bakışında sonsuz bir sevgi ve özlem vardı. Neden gitmesi gerekiyordu,

muhtemelen bunu asla öğrenemeyeceğim. Ama en azından giderken beni hâlâ sevdiğini biliyorum artık. Bana dönmeyi çok istediğini, elinden gelse bunu mutlaka yapacağını gözlerinde bütün içtenliğiyle okudum. Bunu öğrenmek içimdeki bir barajı yıktı, yüreğimdeki tüm korkular, korkularımla inşa ettiğim tüm saplantılar, o barajın sularıyla aktı gitti."

Başımı Rıfat Efendi'ye çevirdim. İfadesinde babacan bir şefkat vardı. O an bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bazı kehanetler vardır, er ya da geç başına geleceğine, ondan kaçmanın mümkün olmadığına inanırsın" dedim. "Aslında kehaneti gerçekleştiren, bu inancın sana yaptırdıklarıdır. Sevdiğim insanların beni terk etmelerinden, annem gibi çekip gitmelerinden o kadar çok korkuyordum ki, üzerlerinde dayanılmaz bir tahakküm kuruyordum. Bir ahtapot gibi vantuzlarımla yapışıyordum onlara, hareket etmelerine, nefes almalarına izin vermiyordum. Öyle ki sonunda gitmeye mecbur kalıyorlardı. Ben de Dağkuşu gibi karanlık bir döngüye hapsolmuştum."

"Bir bağımlılıktan kurtulmayı başardın" dedi Rıfat Efendi gülümseyerek. Başıyla yanımızda duran masayı işaret etti. "O ahtapotları dizginleyebilen bir adam, bu anlattıklarının da üstesinden gelebilir. Her şeye yeniden başlayabilirsin. Bu defa dizginleri başkalarına bırakmaya cesaret ederek..."

"Deneyeceğim" dedim, samimi bir heyecanla. Bunu denemeyi ve neler olacağını görmeyi gerçekten çok istiyordum.

Gözlerimi bilge efsuncunun insana huzur veren, yeşil siyah gözlerine diktim. Orada benim hakkımda düşündüklerini okumak, onun gözlerinden kendimi görmek istedim. Gözler Adası'nda onunkileri de çok aramış ama bulamamıştım.

"Merak ediyorum, masadaki kadını kurtarmak için daha farklı bir yol bulabilir miydin? İçimden bir ses, senin gibi bir adam başka çözümler üretebilirdi diyor. Beni oraya gönder-

mek tek seçenek miydi, yoksa başından beri her şey beni o adaya hazırlamak için miydi?"

Rıfat Efendi, omuz silkti. Çocuksu bir masumiyetle, "Ben bir ruh doktoruyum" dedi. "İşim huzursuz ruhları teskin etmek. Normalde bunu insanlar öldükten sonra yaparım. Ama sen biraz erken geldin."

Yere koyduğu ellerinden destek alıp kalktı, koca bir çınar gibi tüm azametiyle karşımda durdu.

"Açıkçası biraz da uzun kaldın! Muhtemelen randevu defterim son günlerde fazlasıyla kabardı. Yaverim kapıda birikmiş ruhlarla cebelleşmekten bezmiş olmalı. Zavallı, sadık dostum! Sanırım ikimizin de artık evlerimize ve normal hayatlarımıza dönmemiz gerek."

Bana dostça baktı ve o günden beridir ne zaman hayal etsem içimi ısıtan bir tebessüm armağan etti.

"Benim için keyifli bir macera oldu Hasan. Rutini kırdığın için teşekkür ederim. Buralara yolun düşerse, bir kahve içmeye uğra mutlaka. Yani demek istediğim, hâlâ nefes alıyorken..."

Bu onu son görüşüm oldu. Etraf bir anda karardı, yeniden aydınlandığında kendimi dairesinin önünde, üstünde Ruh Doktoru Rıfat Ulusu yazan tabelaya bakarken buldum. Aradan aylar geçti, bir daha kapısını çalmaya cesaret edemedim. Masayı eski sahibinin yaptığı gibi bir eskiciye sattım, artık benim için tehlikeli olmasa da, onu hayatımdan çıkarmanın normal bir yaşantı kurmamı kolaylaştıracağını hissettim. Öyle de oldu. Aslında önce onu yakmaya niyetlendim, pek çok insanın hayatını mahvetmiş sırlarıyla yok olması belki daha iyi olurdu. Fakat üzerlerine insan yüzleri işlenmiş ayaklarına bakarken, beni çıkardığı yolculuğun kendimle ve geçmişimle barışmamı sağladığını düşünüp ona kıyamadım.

Bazen hiçbir işim olmasa da yolumu o mahalleye düşürüyorum. Rıfat Efendi'nin yaşadığı binanın yanından geçerken

adımlarım yavaşlıyor, birkaç kat yukarıda huzursuz ruhlarla konuşup onları teselli etmeye kendini adamış, gerçekliği çoğu insanın hayallerini aşan bir adamın var olması beni gülümsetiyor. Bugünlerde yaşadığım hayatın sıradanlığı ve tekdüzeliği üzerinde serinletici bir rüzgâr estiriyor. İçimde hep bir karıncalanma olsa da, kendimi tutup kapısını çalmıyorum, şimdilik bu sıradan, tekdüze, dolayısıyla da sakin ve huzurlu hayattan son derece memnunum. Bağımlılıklardan kurtulmak için bunca mücadele vermişken, Rıfat Efendi'nin renkli ve benzersiz dünyasına fazla kapılmak istemiyorum. Yine de bir gün gerçeküstü diyarlara, huzursuz ruhlara ve tehlikeli yolculuklara özlem duyarsam, çalabilecek bir kapım olduğunu bilmek oldukça keyifli.

Uzun zamandır ölüleri göremiyorum. Masadaki kadın gittikten ve aramızdaki bağ kaybolduktan sonra, kısa sürede bu yeteneğimi kaybettim. Ama artık yolda yürürken yanımdan geçen, otobüste karşıma oturan, markette önümde bekleyen, asansöre benimle birlikte binen tüm insanlara farklı bir gözle bakıyorum. Çoğu zaman birbirimizin varlığını bile fark etmiyoruz. Çevremizdeki insanları kendi kırılgan gerçekliğimizde sadece etrafımızdaki manzaranın bir parçası farz ediyoruz. Ancak yüzlerine bakmaya tenezzül etmediğimiz, ne hissettirdiğimizi düşünmediğimiz tüm o insanların gözleri, kendilerine ait bir gerçeklik yaratıyor. Ben o gerçeklikte nasıl bir rol oynuyorum, artık bunu önemsiyorum. Buna her şeyden çok dikkat ediyorum.

Bazı geceler hep aynı rüyayı görüyorum. Zaman geçtikçe rüyanın detaylarını daha zor hatırlıyorum, sanırım bir süre sonra o da diğer her şey gibi soluklaşıp yok olacak. Yine de şu aralar bu rüya sabahları gülümseyerek uyanmamı sağlıyor. Onlar başardıysa ben de başarabilirim.

Ben de kendim için yeni bir son yazabilirim.

Ne de olsa, bu benim hikâyem.

Alnından ter damlayan korsan, kanla kaplı kılıcını Basat'ın boynunun birkaç karış yukarısına kaldırıp orada tuttu. Vurmaktan, bağırmaktan, tehditler savurmaktan bitap düşmüştü, artık işkence eden mi, yoksa işkence edilen mi olduğunu ayırt edemiyordu. Az ötesinde dizlerinin üzerinde sakince bekleyen kadına olanca hiddetiyle kükredi.

"Konuşmayacak mısın?! Bu son şansın be kadın, söyle artık! Nereye saklanıyorlar! Onunla işim bitince sıra sana gelecek! Bu herifi umursamıyorsan, kendi canını düşün!"

Dağkuşu, varlığının her zerresiyle sevdiği güzeller güzeli yârinin dokunmaya kıyamadığı yüzüne şefkatle baktı. Reis dediğini yapmıştı. O sessiz kaldıkça delikanlıyı amansızca doğramıştı. Her darbe yüzünün bir parçasını alıp gitmiş, onu tanınması zor bir ucubeye çevirmişti. Basat, kanlar içinde kalmasına rağmen gıkını bile çıkarmamış, bir kez olsun adama durması için yalvarmamıştı. Gözleri genç kadına hâlâ aynı cümleyi aynı kararlılıkla haykırıyordu: "Onlara istediklerini verme!"

Dağkuşu, Basat'ın gözlerinin içinde ölüler diyarında karşısına dikilen o karanlık yaratığı, korkunç acılar çeken o canavarı görüyordu. Kılıcın ona vurduğu her darbe yüreğini dağlasa da, bu defa sevdiğini böyle korkunç bir sona mahkûm etmeyecekti. Bu kez ne pahasına olursa olsun yaşadıklarına dayanacak, o kara döngüyü kıracaktı. Bu defa ölüler âleminde, Basat'la birlikte huzur içinde yürüyeceklerdi.

Kadının konuşmayacağına kanaat getiren Reis, kılıcı tutsağının boynuna hınçla savurdu. Dağkuşu, delikanlı gözlerini onun gözlerinden ayırmadan sol yanına düşerken, artık daha fazla acı çekmeyeceğini düşünüp onun için sevindi. Gözü dönmüş korsan kılıcını havaya kaldırıp kendisine doğru yaklaşırken, Basat'ı şu an Kadim Diyar'da ölülerin şarkısını dinleyip sonsuzluk uçurumuna doğru sakince ilerlerken hayal etti. Sonra bunun onu deliye döndüreceğini bilerek ve

bu düşünceden büyük keyif alarak, Reis'e bakıp kocaman gülümsedi. Bu öyle bir tebessümdü ki, adam bu deli kadına her ne yaparsa yapsın, canını ya da ruhunu nasıl zedelerse zedelesin, mağaraların yerini asla söyletemeyeceğini anladı. Burada boşuna zaman kaybetmişti. O köylüleri kendi başına arayıp bulmaktan başka çaresi yoktu.

Dağkuşu, kılıç tam göğsüne saplandığında kulaklarında mağaralarda şen şakrak koşan çocukların seslerini duydu. Karşısındaki boşlukta onlara sevgiyle bakan anne ve babaları, daha yaşamlarının baharında genç kızları ve delikanlıları, farklı şeylere inanmaktan başka kabahatleri olmayan masum halkını gördü.

Ruhunu teslim etmeden evvel son bir ses daha işitti. Ustaca çalınan bir kopuzun huzur veren tınılarıyla eşlik ettiği, yaşlı bir adamın sözleriydi duyduğu.

"Dede Korkut gene söyledi, görelim Hân'ım ne söyledi.
Bu toprakta iki yiğit yaşadı, biri oğlan biri kızdı.
Sıradağlar gibi yürekleri, kardan ak umutları vardı.
Kavuşmaları pek çok ömür, ayrılmaları bir an sürdü.
Gün geldi canlarını feda, sevdalarını kurban ettiler.
Kimse bilmedi yaptıklarını, lakin onlar huzura erdiler.
Ezelden takdir değilse, kul başına kaza gelmez.
Ecel vakti ermeyince, durduk yerde kişi ölmez...
Onlar da bu dünyaya geldi geçti.
Kervan gibi kondu göçtü.
Onları da ecel aldı, yer gizledi.
Fani dünya yine kaldı."

